

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

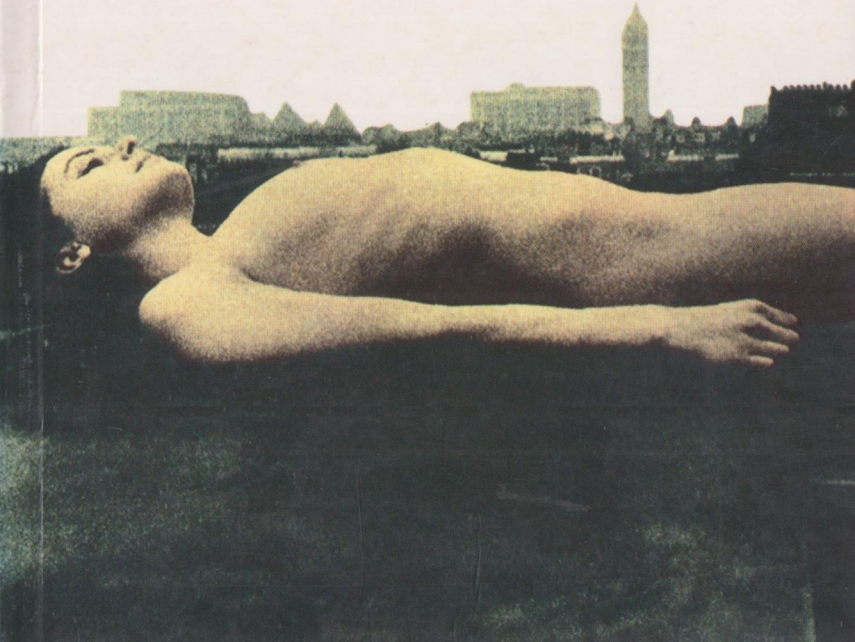
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARTIN AMIS

Rachel Dosyası

gendaş

Martin Amis,

Günümüz İngiliz edebiyatının korkunç çocuğu olarak anılıyor. 1949 yılında Oxford'da doğdu. Çocukluğunu Princeton ve Cambridge'de geçirdi. 1968'de Oxford Üniversitesi'ne kabul edildi ve birincilikle bitirdi. Tarzı "kirli realizm" diye anılan Amis'in romanlarının konusu Londra'nın kenar mahallelerinde geçer. Diologlar yüksek zümre jargonuyla argo arasında gidip gelir.

gendaş

Kitabın Özgün Adı
The Rachel Papers

Rachel Dosyası
Yeni Seri: 74
Dünya Edebiyatı: 9

© Martin Amis, 1973
Akçalı Ajans aracılığıyla, Türkçedeki tüm yayın hakları
Gendaş A. Ş.'ye aittir.

Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Birinci Basım
Ekim 1998

ISBN 975-308-011-5

Direktör
Hasan Öztoprak

Editör
Adnan Özer

Kapak Tasarımı
Hüseyin Takmaz

Dizgi
Gendaş A.Ş.

İç Baskı, Kapak ve Cilt
Kaya Matbaacılık (656 62 20)

Gendaş A.Ş.
Çatalçeşme Sk. No: 19 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 527 10 20 - 512 94 67 Pbx Fax: 520 82 12
e-mail: gendaş@turk.net

Martin Amis

RACHEL DOSYASI

İngilizceden Çeviren

Koray Atak

gendaş

Adım Charles Highway, ama beni gördüğünüzde adımın bu olduğunu düşünmezsiniz. Oldukça geniş kapsamlı; bilgili ve iddialı birine yakışacak bir ad, ama ben hiç böyle biri değilim. Öncelikle söylemeliyim ki ben gözlük takıyorum, dokuz yaşımdan beri yapıyorum bunu. Ve benim orta boylu, kıcsız, belsiz görüntüm, sayılan kaburgalarım ve çarpık bacaklarım özgüvenin herhangi bir izini def etmek için hep saldırı halindeler. (Ha, aklıma gelmişken, bu özel model, asla yaşlıtlarımın arasında çok popüler olan esnek şablonlarla karıştırılmamalıdır. Onlar oldukça farklı. Pantolonumun paçalarını neredeyse ikiye katlamak zorunda kaldığım ve yetişkinler için tasarlanmış gömleklerle pantolon içlerini kabarttığım günleri hatırlıyorum. Şu sıralar giyinmeden önce düşünüyorum ama çok zevkli olduğum söylene-
mez.) Sesim düdüğü gibi, hem de sık rastlanan cinsten, alışılmış ironik tıngırtılı, yaşlılık kuruntuları promosyonu için mükemmel olanlardan. Ve sanıyorum ki yüzümle ilgili, garip bir şekilde yıldırıcı bir şey de var. Yüzüm köşeli, hatta zayıf; ince uzun burun, geniş ince ağız - ve gözler; bol kirpikli, hafif yanık kumral pırıltılı bal rengi... ah, bu sözcükler ne kadar da yetersiz görünüyor.

Ama benim için asıl önemlisi, on dokuz yaşında olmam ve yarın yirmi'ye girecek oluşum.

Yirmi, kesinlikle, gerçek dönüm noktasıdır. On altı, on sekiz, yirmi bir: Bunlar ancak taksitleri ödemediğinizde tutuklanmanı-

za imkân veren keyfi kilometre taşlarıdır - ödemeden kurtulman, evlenebilmen, leşinin çıkması, idam edilebilmen ve falan filan: Yüzeysel şeyler. - Doğal olarak kişi, atletik ihtiyarların eşofmanlarının içinde ölümün kucağına düşmesiyle; hipilerin son paralarını aşırı doza yatırmasıyla; savunmasız ibnelerin vahşi otostopçuların şiddetli saldırılarına maruz kalmasıyla sonuçlanan “insan hissettiği yaştadır” gibi öğretilerden veba gibi uzak durur. Yirmi yaş olgunluğun başlangıcı olmayabilir ama, mutlaka, gençliğin sonudur.

Çarpıcı üstünlüğe ve tematik simetriye bir an önce ulaşmak için doğum anımı gece yarısına yerleştirmeyi seçerim. Aslında, aneminki yorucu ve birçoğuna göre oldukça çirkin bir doğumdu; şu sıralarda doğum sancıları başladı (yani öğleden sonra saat yedi gibi, 5 Aralık, yirmi yıl önce), ve on iki geçene kadar bunun üstesinden gelemedi, sonuç iki haftalık bir gözetim için hastaneye götürülmek zorunda kalan, 1 kilo 800 gramlık kimsesiz, ıslak bir çocuk olmak. Babam bütün bunları izlemek istemişti ama - nedenini Tanrı biliyor - birkaç saat sonra sıkıldı. Asla bu olayın izini süremememe rağmen, bu kısa hikâyede derin bir anlam olduğuna uzun zamandır eminim. Belki de cevabı, bundan yirmi yıl önce havayı kokladığım şu anda bulacağım.

Aylardır bu geceyi beklediğimi itiraf ediyorum. Rachel yaklaşık yarım saat önce geldiğinde her şeyi mahvedeceğini sandım, ama zamanında ayrıldı. Geçişini alışılabilir şekilde, resmen yapmalı ve gençliğimin son damlalarını tekrar tatmalıyım. Çünkü bana gerçekten bir şeyler oldu ve bunun ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum. Yani: Eğer, diyelim ki, son üç ayı gözden geçirirsem

ve eğer tüm erken gelişmişliğimi ve çocukluğumu, altıncı sınıf akıllılığımı ve beşinci sınıf iğrençliğimi, tüm utangaçlığımı ve kişisel nefretimi ve kişisel aşkımla ve kişisel... siz söyleyin, birbirlerinden ayırmaya çalışırsam, muhtemelen trajik hatamı keşfedebilirim ve ne tür olgunlaşma yapacağımı görebilirim. Aksi halde, bunu şartlar gösterecek. Her neyse, bunun çok eğlenceli olması gerekli.

Saat şimdiii, bir bakayım, yediyi henüz geçti. Gençliğin yaşayacak beş saati var. Beş saat; sonra çocukların yetişkinlik olarak gördüğü, her şeyin aslından çok daha büyük olduğu o pis kokulu Brobdingnag ülkesinde gezineceğim.

Ufak siyah bavulumu bir çırpıda açıyorum ve yatağın üzerine boşaltıyorum; klasörler, not defterleri, dosyalar, Manila kenevirinden yapılmış, yırtılmaya yüz tutmuş zarflar, iple sıkıca bağlanmış tomar tomar kağıtlar, mektuplar, karbon kağıtları, günlükler, gençliğimin marjinallikleri kumaş artıklarından yapılmış yorganı örtüyor. Kağıtları eğreti yığınlar olarak tıktırıyorum. Tarih sırasına, konulara, içeriğe göre düzenlemeliler mi? Açıkça, bazı özenli tezgahtarlığın bu gece yapılması gerekecek. Rastgele bir günlüğü elime alıyorum, odayı geçiyorum ve kitaplığa dayanıyorum. Şarabımdan bir yudum alıyorum ve sayfayı çeviriyorum.

...

Eylül'ün ikinci hafta sonu. O an, Londra'ya gitmeden önce katlanmam gereken sadece birkaç ev günü daha vardı. Perşembe günü, yıllardan sonra ağzına ilk defa içki koyan babam Oxford'a girmek için 'şansımı denemeyi' isteyip istemediğimi sor-

du ve ben de neden olmasın gibisinden başımı salladım. Üniversiteden önce boş bir yılım olacaktı nasılsa. İngilizce öğretmenim bana her zaman, ne kadar zeki olduğumu anlatırdı. Özellikle gitmek istediğim başka bir yer yoktu. Mantıklı göründü.

Ertesi sabah annem her şeyi hazırlamak için kışını yırtıyordu ama öğle yemeği üzerine yorgun düştü ve bir öğleden sonra şekerlemesi yapmaya karar verdi. Anneme geriye yapılacak neyin kaldığını sorduğumda sadece, ablama kalmaya geldiğimi söylemeyi ve (sanırım) geç menapozun tehlikeleri konusunda da yarım saatlik olağan özeti vermeyi ve bu gibi başka kadınsal sorunları anlatmayı başardığını serbest çağrışımla anlatmaya çalıştı, tıpkı bir parçalı bulmacanın belirginleştiği gibi açıklığa kavuştu söyledikleri.

“Yani,” dedim, “Oxford Kabul Bürosunu, Üniversiteler Merkez Kabul Komisyonunu ve Danışman Öğretmenleri arayacağım”

Annem, bir eli alnında, diğeri arkasında havada asılı kalmış bir şekilde mutfaktan çıktı. “Evet, hayatım,” diye bağırdı.

Yaklaşık bir saat aldı, çünkü telefonda şaşılacak derece tuttuğum. Üniversite İdare binasındaki gerekli orospularla konuştum ve sonunda Danışman Öğretmenlere ulaştım, sinsî bir bunak, bana bu konuda kendisinin söz sahibi olmadığını ama beni yerleştirebileceklerine tamamen emin olduğunu söyledi. Sonradan fark ettim ki, üstesinden gelinmez sorunları yarı yarıya bekliyordum, giriş tarihleri gibi. Bununla beraber ok yaydan çıkmış görünüyordu.

Bunu neden istediğimi bilmiyordum. Oxford daha fazla çalışma demekti, kesinlikle, ama bu sorun değildi. Daha fazla sınav demekti, ama yine, endişelerimi odaklayacağım sınırlı ufuk-

ların, önceden sezilebilir güç durumların olmasını tercih ederim. Belki de hayatı hakkında yapısal bakımdan düşünme eğiliminde olan biri olarak, yirminci yaşgünümden sonraki birkaç ayı kafamda tasarlamıştım. Hâlâ yapılması gereken bir sürü yeni yetme dalgası vardı: Bir iş bulmak, tercihen aşağılık, siyasal ve sosyal eşitlikle ilgili bir tane; bir ilk aşk ya da en azından Olgun bir Kadınla yatmak; birkaç tane tecrübesiz, kırılgan şiir daha yazmak, böylelikle ‘Ergen Monoloğu’ dizimi tamamlamak; ve, şey, çocukluğumu tam olarak düzene koymak.

Daha soradan bir açıklama yapacak olursam; ailem Oxford civarında yaşıyor, yani oraya gidersem, evde daha fazla zaman geçirmek zorunda kalacağım. Bunun da ötesinde, kasabadan nefret ediyorum. Özür dilerim: Çok sayıda moda delisi serseri mayınlar, üst-sınıf kaltakları, yüzleri soslu yemeği andıran bölgesel hödükler. Ve sokaklar yapmacık tavırların cenderesinde.

Pazar akşamüstleri dört ve beş saatleri arasında, ailenin her temsilcisinin, ailenin yaşça en büyük üyesine, onun ‘çalışma’ diye adlandırdığı bir şekilde ulaşabilmesi bir Highway geleneğidir ve orada sorunlar tartışılır ya da yardım istenir ya da şikayetler dile getirilir. İsteyen sadece kapıyı çalar ve içeri girer.

Genellikle gündüz on birden önce zulaladığı bir litrelik gerçek portakal suyu sürahisini boşaltma eğiliminde olan, günlük payı, şu an küçük ve avlanmış görünümlü bir şahıs, babam, merhaba dedi ve benim için ne yapabileceğini sordu. Ona her şeyin ayarlandığını söylediğimde, gözleri dikkatlice renksiz camın üzerinde büyüdü. Bir sessizlik oldu ve bana her şeyi unutmuş gibi geldi. Ama hemen kendini topladı. Saldırgan densizliği şöyle devam etti:

“Harika. Yarın sabah aşıya iniyorum. Sanırım, yani tüm eşyalarını beraberinde getirmediğin sürece, çok fazla sorun çıkmadan seni götürebilirim. Ve Oxford konusunda endişelenme. Bu sadece pastanın üzerindeki şekerli krema.”

“Efendim?”

“Bu sadece bir ilave.”

“Ah, tamamen. Teklif için teşekkürler, bu arada, sanırım trenine bineceğim. Yemekte görüşürüz.”

Mutfakta kendime biraz kahve yaptım ve annemin oturma odası kanepesi üzerindeki çadır gibi cüssesine örtülmemiş o Pazar gazetelerini şöyle bir karıştırdım. Yorgun, budalaca bir gülümseme takındım. Ne bekliyordunuz ki? Düşündüm. Dışarıda, gökyüzü usumru sırtını andıran belirsizliğe dönüşmeye şimdiden başlamıştı. Hava ne kadar çabuk karacaktı? Londra için derhal ayrılmaya karar verdim, henüz vakit varken.

Sanırım gerçekten açıklamak zorundayım.

Sorun, o mutsuz, hiç azalmayan azınlığın bir üyesi olmam... Bozulmamış bir evin çocuğu. Bu yükü ortaokula başladığım on bir yaşından beri taşıyorum. Tanıdığım insanların evlatlık ya da gayrimeşru hale gelmediği, ya da annelerinin birtakım heriflerle kaçmak üzere olmadığı ya da ölü ve aşıyağılık üvey babalara sahip durumda olmadıkları bir tek gün bile geçmedi. Ne kadar yoğun hayatları var. İç gözlem mazeretlerine, tüm adil düşmanlık ve asil sadakat için bir kenara ayrılmış haznelerine ne kadar da imreniyorum.

Geçen sene bir keresinde, tüm altıncı sınıflar olarak okul kafeteryasının çevresindeyken (diğer herkesin sınıfta olması gerekiyordu), alçak ya da despotik olmayan, bununla birlikte, sade-

ce bağışlanabilir olan babamdan ‘açıkça nefret ettiğim’ için, bir arkadaşım tarafından sıkıcı bir şekilde ayıplandım. Babası günlerinin çoğunu bir eli karısının boğazında ve ötekisi de hizmetçinin kalçasında geçirmesine rağmen, arkadaşım onun için ‘nefret duyguları’ beslemediğini sessizce belirtti. Kesinlikle, diye düşündüm. Sandalyemi arkamdaki duvara yasladım ve karşılık verdim (o hafta D. H. Lawrence’ın makalelerinden bir derleme okumanın üzerine, oldukça asil bir şekilde):

“Hiç de değil, Pete, asıl noktayı kaçıyorsun. Nefret, kısır bir aile çevresine yönlendirilmiş, duygusal yönden eğitilmiş olan tek tepkidir. Bu yıkıcı ve... acı veren bir duygudur, belki, sanırım eğer ailemi kalbimde olmasa da hayalimde ve iç organlarımda yaşatmak zorundaysam, bunu inkâr etmemeliyim.”

Doğru, diye düşündüm ve onlar da. Pete şimdi bana başarılı bir oturumdaki septik gibi, karamsar bir saygıyla bakıyordu - tıpkı görüldüğüm gibi; işte, sonunda ahlakça algılanabilirdi.

SebeP, bence, ondan nefret etmem için bol miktarda nedenim olmaması değil; sebep, saçma objektif bir ilgi bağı kuruyor olması, hiçbir zaman büyüleyici bir şekilde tatsız şeyler yapmaması. Ve, aman Tanrım, bu günde ve çağda bir çocuğun kendisini heyecanlandıran bir şeyleri olmalı, bu malzeme yetersiz olsa bile. Bu yüzden evimizin içinde bir hırsız gibi gezinen, bütün kapıları deneyen duygu, tek kilitlenmemiş, hattâ ağzına kadar açık olan benim kapımı buldu: Çünkü içeride değerli hiçbir şey yok.

Şu an diz çöküyorum, yataktaki en büyük kağıt yığını alıyorum ve yere savuruyorum.

Bu garip; babam dosyalarımda muhtemelen en fazla belgele-

nen karakter olmasına rağmen, dosya şöyle dursun, bir not defterini bile hak etmiyor. Annemin, tabii ki, kendine özel evrak çantası, kardeşlerimin herbirinin alışılmış dörtte bir sayfalık kitapçıkları var (sadece üç sayfalık Smith'in Notları'na sahip olan, oldukça mantıksız Samantha hariç). Neden babamın hiçbir şeyi yok? Bu ondan intikam almamın bir yolu mu?

Adının geçtiği her sayfanın sol üst köşesine, 'S' yazıyorum.

Babam tam altı çocuğun babası. Bir zamanlar bu kadar çok çocuk yapmasının sebebinin sadece tecrübelerinin yayılımını göstermek, hoşgörölü aile reisi olarak imajını güçlendirmek, dünyayı üreme organlarının oğulca zengin olduğu konusunda bilgilendirmek olmasından şüphelenirdim. Aslında dört erkek çocuk var ve bize devamlı modayı takip eden isimler koymuş: Mark (yirmi altı), bizzat Charles (yirmiye basıyor), Sebastian (on beş) ve Valentine (dokuz). Buna karşı iki kız. Bazen bir dişi olarak doğmuş olmayı diliyorum, keşke ön yargıları düzeltebilsem.

Onunla ilgili en sevimsiz şey ya da her nasılsa onun hakkındaki en sevimsiz şeylerden biri, yaşlandıkça zindeleşiyor olması. Zengin olmaya başladığı andan itibaren (bu gizemli ilerleme sekiz-dokuz yıl öncesine dayanıyor) sağlığına da gittikçe artarak aşırı bir özen göstermeye başladı. Hurlingham'da haftasonları tenis ve haftada üç gün squash oynadı. Sigarayı bıraktı, viskiden ve diğer zararlı içkilerden uzak durdu. Bunu tamamen, babam adına aşığılık bir giriş ücreti olarak gördüm, öyle ki, daha zengin olduğu için daha uzun yaşama adına her türlü amacı vardı. Birkaç ay önce ihtiyar hergeleyi odasında sınav çekerken yakaladım.

Terli de görünüyor. Şüphesiz, gecikmiş şok yüzünden, para

akmaya başladıktan kısa bir süre sonra saçları da akmaya başladı. Bir süre, herhangi ani bir hareketin solmuş kafaderisiyle yaralayacağı bir Brylcreemed kasketi oluşturmak için, deniz yosunu kıvrımları pratik olarak ensesinden öne doğru taramak gibi şeyleri denedi. Ama sonunda bunun işe yaramadığını fark etti ve saçlarını kendi hallerine bıraktı, onlar da kendilerini saçsız başının her iki yanının üstünde, gri-renkli sıırım gibi iki kanada ayırarak başlarının çaresine baktılar. Bu büyük bir gelişmeydi, bunu söylediğim için üzgünüm, geniş keskin yüzünün, kısa baldırlı vücuduyla birleşimi ona sansarsı bir seksüel görünüm sağladı.

On üç yaşındayken ağabeyim tarafından temin edildiğim üzere babamın sansarsı lutufları bir süredir metresinin koruması altındaydı. Mark, bu konuda rezil bir şekilde olgundu ve yüksek perde tiksintime hiç tahammülü yoktu. Gordon Highway, söylediğine göre, hâlâ sağlıklı ve dinç bir adamdı; buna karşın karısı - peki, kendin bak.

Ve baktım. Şu enkaza bak! Deri, çenesini önemle belirtmek ve kasvetli havuzlara dönüşmüş gözlerine geniş mahzen sağlamak için kafatasının üzerine çekilmişti; göğüsleri çoktan doğal evlerini terk etmiş ve göbeğine sarkmıştı; bol pantolon giydiğinde kalçaları dizlerinin altında, boksörlerin antreman yaptığı yumruk topları gibi dans ederlerdi. Okuduğu, gizemli bir şekilde anlaşılması zor eserler ona dış görünüşünden vazgeçme yetkisi vermişti. Önce saçıyla başladı, sonra lezbiyen blucinleri ve balıkçı ceketleriyle devam etti. Bahçıvan kıyafetlerinin içinde çok az kadınsı görünse de, tamamen kuvvetli bir tarla işçisini andırıyordu.

Ne olursa olsun tüm bunlara hararetle öfkelen dim, sanırım büyük ölçüde ağabeyimin kaypak hoşgörüsüne bir tepki olarak.

Hem şimdiye kadar ne babamın özellikle dinç olduğunu düşünmüştüm, ne de annemin özellikle cazibesiz olduğunu ya da ikisinden birisinin gizlice ve cinsel olarak, birbirlerinden memnun olmadığını. Ve onları bu şekilde görmek istemiyordum, seksüel terimler içinde. Çok küçüktüm.

Bu bile, buna rağmen, yani, bu bile aile hayatından tek bir lokmayı, tek gerçek bir *çimeni* koparmaya yetmedi.

Highway mutfağı, saat dokuz, herhangi bir Pazartesi sabahı: “Şimdi boş musun, hayatım?”

Babam greyfurtunu bir kenara iter, bir peçeteyle ağzını siler. “Bir saniye.”

“Sana evde mi yoksa Kensington numarasında mı ulaşabileceğim?”

“Ah, evde bu gece ve,” gözlerini kısarak, “sanırım Çarşamba. Ayrıca Kensington numarasından Salı ve muhtemelen” - alnını buruşturarak- “muhtemelen Perşembe. Olmazsa, ofisi ara.”

Bu tür alışverişlerden her zaman uzak durmaya çalıştım ve ne zaman kazara birine tanık olsam pantolonuma işiyor gibi hissettim. Ama açıkça bu, gerçekten kendinizi benim yerime koyabileceğiniz türden bir durum değildi. Keşke annem biraz daha özen gösterseydi. Kesinlikle, anladım, annem onun Cuma gecesi yerine ne zaman Cumartesi sabahı gelmeye başlayacağını, Pazartesi sabahı yerine ne zaman Pazar gecesi ayrılmaya başlayacağını merak ederek, biraz vakit harcamalıydı.

Toplandım - can alıcı gençlik dönemi eserleri, bol miktarda karton kapaklı kitap ve birkaç çamaşır - sonra hoşçakal demek için evde gezirerek insanları aradım.

Annem hâlâ uyuyordu ve Samantha arkadaşlarının birisine kalmaya gitmişti. Çalışma odası boştu, ben de oldukça karanlık koridorlarda babama seslenerek gezindim, ama yanıt yoktu. On beş yaşındaki Sebastian'ın gözleri muhtemelen yatak odasının tavanıyla flört ediyordu. Geriye bir kardeş kalmıştı.

Valentine tavan arasındaki oyun odasında. Scalextric'in diz boyu derinlikteki metropolünde, model spor arabalarla şansını deniyordu. Gitmek üzere olduğumu söyledim ve herkese sevgilerimi iletmesini, ama beni duyamadı. Hol masasının üzerine bir not bıraktım ve sessizce ayrıldım.

Yedi yirmi: Londra

Şu an odamın etrafına bakıyorum ve iki şarap şişesinin, hafifletilmiş aydınlatmanın, kağıt ve kitaplarının kayıtsız ama güven veren varlığından dolayı samimi bir yer olarak görünüyor. *Highway'in Londra'sı*, not defterlerimden birisi, solgun meydan okumayla çömelerek o Eylül Pazarı sayfasını açıp da baktığımda, odanın bunaltıcı, geçmişe karşı asık suratlı olduğunu yazıyor. Benim sözcüklerim. Sanırım o zamanlar sadece daha fazla karamsardım, ya da ruh halime daha çok saygılı, bir şeylere değeceklerini düşünmeye daha fazla eğimli.

Eğer Philip Larkin* ipliyle kuyuya inilecek birisiyse, hepimiz evden ve orada olmaktan nefret ediyoruz.

Evden kurtulmak kesinlikle hoştu, aklıma gelmişken köye giden fındık dökülmüş dar yolda yürürken kendimi oldukça sağlam ve cesur hissettim. Oxford otobüsü saatin öteki çeyreğine kadar kalkmayacaktı, benim de pubta iyi yere kazanılmış bir yarım saatim oldu, mekan sahibi ve çökmüş karısıyla çene çaldım, Bay ve Bayan Bladderby'la. (İlginç bir şekilde, Bayan Bladderby'ın kendisinden çok daha çökmüş, seksen yaşında ve bundan da öte, yakın zamandaki bir gezinti sırasında sol bacağını taram makinesinin korkunç bir parçasına höpürdettiren bir annesi

* Çağdaş İngiliz şairlerinden.

vardı; şoktan ölmeyecek kadar bunamıştı, doğrusu o günden sonra kaçınılmaz piknikten hiç söz etmemişti. Şimdi Bayan Lockhart salonun üzerindeki odada oturuyor, ne zaman ilgi iste-se eğri bir bilardo istekasıyla yeri dövüyordu.) Bayan Bladderby az önce sıradan bir çağrıya cevap vermek için gözden kayboldu-ğunda, Bay Bladderby kafasını benim bavullarıma çevirdi ve yeniden tatil hazırlığında mı olduğumu sordu.

Hanımefendi dönene kadar vakit kazanmaya çalıştım ve son-ra, Londra'ya gidişimin onlara ya da köye karşı olan herhangi bir nefretle ilgisi olmadığını, karaktersiz elit ve soluk benizli bir fırlama olduğuna kesinlikle emin olduğum lordcuğa açıklamaya başladım - bu, kırsal kesim dindarlıklarından ve benzeri şeyler-den duyulan bir hayal kırıklığını az çok belli etti. İki neden gös-terdim. İlki, Bay Bladderby'dan sert bir onay kazanan, 'okumak için' mazeretiydi; ikincisi, karısından uygunluğun keskin ve düşmanca bakışını kazanan 'ablamı görmek için' marezeti. İçki-mi bitirip kol saatime baktığımda, gideceğimi anladıkları için gerçekten üzgün göründüler ve çalıştırılmaları için gerekli nite-likleri olmayan her iki ihtiyar yerli de başlarını kaldırarak, bana hoşçakal dediler. Arkamdan kapıyı özenle kapatırken, içlerinden birisinin şu an ne söylemekte olduğundan kesinlikle emindim: "Şu Charles, anlarsın ya - o kahrolası hoş bir çocuk"; ve sonra: "Evet, aynı fikirdeyim - kahrolası hoş bir çocuk."

Ve tamamen doğruydı da. Geçmiş düşündüğümde, aslında, 'narsizm' bana oldukça kötü seçilmiş bir kelime gibi geliyor. Kendimden o kadar fazla hoşlanmıyorum ya da kendimi o kadar çok sevmiyorum. Daha doğrusu, kendime karşı fazla hassasım. (Bana bakın, bu benim yaşındaki birisi için normal mi?) Char-les Highway hakkında ne düşünüyorsun? Sanırım: "Charles

ber dolu bir mektup verdim. Sonra Geoffrey'le birlikte (kafa bir arkadaş), Harika Tatil'e doğru yola koyulduk.

Port Talbot'daki bir tatil kampında, yaz sezonundaki pandomim gösterileri için uzakta bulunan Geoffrey'in sanatçı kız kardeşi, Bayan Lizzie Lewis diye birinin Belsize Parkı'ndaki daire-sinde bir ay boyunca saklandık. Her zaman tam sivilceli bir lirizmle hatırladığım bir aydı. Ucuz, adi şarapların ve cafe barların, tilt salonlarının ve parti avlarının, kız peşinde koşmanın ve ıslak hayallerin, terin saf kokusunun ve tozlu akşam üstlerinin, cadı gibi hippilerle takılmanın, domuz eti parçaları kusma ve sürekli ishal gibi zihin açan uyuşturucu deneyimlerinin ayıydı. Bir Ağustos ortası sabahı, benim midemle o anda düzüşmekte olduğum bir kızın (ekleyebilirim ki, terli ve sarhoş bir durumda) midesi arasındaki bölgeye kazara göz attığımda sona erdi. Orada gördüğüm pisliğin solucanlarıda - bir işçinin, iş bitiminde, eve uzun adımlarla giderken nasırlı ellerini birbirine sürttüğünde, fazla toprağın kıvrılarak, çok geçmeden avuç içlerinden sabırsızlıkla süpüreceği, ufacık siyah sicimler halini almasına yol açması gibi. Bunlar sadece midelerimizde olanlardı ve öyleyse çok daha irileri: Yavru yılan balıkları gibi.

Aynı gün öğle yemeği için, bunun İspanya'nın savaştan bu yana en kötü yazı olduğuyla ilgili ateşli hikâyelerle, tekrar Oxford'daydım - tenimin beyazlığından dolayı. Annem ve babam her nasılsa, Temmuz'un son haftasında Portobello Yolu'nda 'görölmüş' olduğumu bildirdiler. Bunu inkâr ettim ve susmaya hiç niyetli olmadıkları halde, olduğumdan daha hasta gibi görüne-rek onları susturdum. (Genç bayandan - kir içindeki partnerim-den alınan bir ayrılık hediyesi meselesi de vardı - bu ayrı bir hikaye.)

Tren Paddington'a sekiz buçuk gibi vardı. Yerel Tatil nedeniyle boş olan istasyon çok geniş, yankı dolu, vb. görünüyordu ve bunun bana tamamen esrarengiz ve Hemingway tarzı gelmemesini diledim. Garip (hayır?) bunu bu kadar da net hatırlamam: Son bir iki haftadaki olaylardan çok daha net.

Bunun bir dolaylı ekonomi olduğu sonucuna vararak bir taksit tutmaya karar verdim, çünkü o zaman Gloria'yı dışarı çıkarmayı karşılayamayacaktım ve akşam, ablamın silme bir çay kaşığı dolusu hazır kahvesinden daha pahalıya patlamayacaktı. Bunun da ötesinde saat, ayyaşlarca ihbar edilmeden ya da, alternatif olarak, dazlaklarca hadım edilmeden metroyla gitmek için fazla, aşırı geçti. Taksi yokuştan şehre doğru haşmetli bir şekilde ilerlediğinde, ben geçmişte çözüldüm, sessizce eniştemin yararına olan dar gelirli - orta sınıf aksanlarını prova ederek. Kararmış camların ardından, Paddington ve Notting Hill Gate'in otoyollarına dizilmiş, birçoğu mor tişörtlü ve Afgan kürkü yelekli kızlara dikkatle baktım.

Norman Entwistle'la, ablamın korku verici kocasıyla, sadece iki fırsatta karşılaşmıştım. Onun Campden Hill Meydanı'ndaki evine uzanan eğimli yolu yürürken, şimdi onu üçüncü kez görüyordum. Eğer yaptığı onca gürültü olmamış olsaydı, onu hiç fark etmeyebilirdim.

Norman, yetersiz ön bahçenin ortasında tek başına duran ağacın üzerindeydi. Daha doğrusu kendisini ikiye ayırmaya çalışıyor gibi görünüyordu - önceki gösterilerini düşünürsem, ondan beklemediğim bir etkinlik. İki bacağı ve kollarından birisi bir dalın çevresine sarılmıştı. Boş elini piston hareketi gibi kul lanarak, dalı ağacın gövdesinden ayırmaya çalışıyordu. Bariz ölü olan dal, yerden yaklaşık iki metre yüksekte asılıydı.

Duraksadım. “Dalı kestiğinde,” diyerek dikkatini çektim, “aşağıya düşeceksin.” Norman bana aldırmadı. Yüzünün bir bölümünden ne demek istediğini tam olarak anladım: Yüzü tehlikeli konsantrasyonla gerilmişti.

“Yere,” diye açıkladım.

Birkaç saniye daha onu izlemeye devam ettim, sonra ön kapıya doğru ilerledim ve zili çaldım. Acı bir kopma sesi duyduğumda - tahtanın kırılması gibi - kapı açılmak üzereydi, bunu bir gümbürtü izledi. Geriye döndüm. Norman çoktan ayaklarının üzerindeydi, bitlenmiş birisi gibi üstünü başını silkeliyordu.

“Noel,” dedi Jennifer Entwistle, ablam.

Öpüştük, kızarak, her zaman öpüştüğümüzde olduğu gibi ve mutfak yolunda Jenny, prematüre gelişim konusunda onu uyarmadığım için beni kurallara uygun olarak azarladı.

“Norman ne halt karıştırıyor?” diye sordum ardından.

“Ah, sadece ölü bir dalı kesiyor.”

Bir tür kavganın finalini engellediğimi sandım. Belki de Norman ölü dalı kesmek için vakit ayırmak üzereyken, Jenny yüksek sesle şaşırmıştı ve Norman dışarı fırlamış ve dalı derhal kesmişti, böylece Jenny’yi yanlış anlamıştı. Al bakalım.

Bir başbelası olmamak için mutfak masasına oturdum, gözlüklerimi taktım ve çay yapışını izledim. İyi görünüyordu. Abla rolünde bana sadece çirkin ve asık suratlı görünmüştü. Örneğin arkadaşlarımdan hiçbiri, göğüslerinin neye benzediğini asla öğrenmek istememişti. Bristol’den tatil ziyaretleri sırasında bile, bu tür şeylere özellikle duyarlı olduğum zamanlarda, asla onu düşünerek masturbasyon yapmamıştım. Gelgelelim, onu düşünerek masturbasyon yaptım - heyecanla - geçen Noel tatili bo-

yunca. O bedensel istekleri tatmin eden çaresizlik, o diriltici, ağır, rahat hareketler: Ne dönüşüm ama, gerçek fiziksel kurtuluş. Noel arifesinden, Noel'i takip eden hafta sonuna kadar spor arabayla dolaşan ağabeyim Mark'tan alıntı yaparsam, ablam 'meni sarhoşu' görünüyordu. Ve tabii ki içtiği Norman'ınkilerdi, çünkü Edebiyat Öğrenimini tamamlamak için asla Bristol'e geri gitmedi ve Nisan'da da evlenmişlerdi.

Ablam şu an, biraz akşamdan kalma ama yeterince sağlıklı görünüyordu. Bilhassa, saçları uzun, parlak ve bir Highway için oldukça gürdü; dahası, açıkça, kirli sarışın, kalın kemikli, iri göğüslü, geniş kalçalı ve genellikle biraz solgun yüzlü olmasına rağmen, çıplakken kaynamış yumurtalar ve ölü bebekler gibi kokacağına inanmamak için hiçbir neden yoktu.

Norman bizzat içeri girdi şimdi. Benim yönüme doğru kafasını salladı ve sayfa köşeleri kıvrık bir *Sunday Mirror*'ı canlı bir şekilde sahte yüzüne sererek, masada karşıma oturdu. Jenny'nin doldurmak için vakit bulduğu ve tekrar doldurduğu bira bardağı büyüklüğündeki kupadan çayla gargara yaparak, burnu belki de sayfanın altı parmak üzerinde, büyük bir dikkatle okudu. Jenny ile evden ve benim planlarımdan konuşurken, o, tek eli hantal bir şekilde kocasının omuzuna dayalı olarak onun yanında dikildi.

Norman o sırada sadece bir kez konuştu. Gloria'nın muhtemelen daha sonra uğrayacağından bahsettim.

Jenny, "Akşam yemeği isteyecek mi?" diye sormuştu.

"Ah, hayır," dedim, "yaklaşık dokuz, dokuz buçuğa kadar burada olmayacak."

Norman gazetesinden yukarı baktı ve küçümsemeyle ama kınama olmadan:

“Düzüşme ve kahve, öyle mi? Sadece düzüşme ve kahve.” dedi.

Çaydan sonra eşyalarımı yerleştirmeye gittim. Yatak odam ön bodrum katındaydı, çöp tenekelerinin ve gereksiz kömür deposunun bir manzarasına hükmediyordu. Jen üzerinde açıkça çalışmıştı: Uyumlu perde ve yatak örtüsü, Expo’ 59 sehpa, uygun çalışma masası ve sandalye. Bavulumu boşaltmaya başlamadan önce kendimi yatağa bıraktım. Oda, yine de Gloria için fazla bir hazırlık istemeyecekti - odanın etrafına gelişi güzel saçılmış albüm kapakları, masanın ve çalışma masasının üzerinde faydalı bir şekilde sergilenmiş, bazı adi karton kapaklı kitaplar ve yerde, uygun sayfaları açık, renk ilaveleri. Gloria’nın muhtemelen benim hakkımda çok sabit bir fikri yoktu öyleyse ayrıntıya girmenin pek anlamı da yoktu.

Ona anlattığım, kendimi tekrar bilgilendirmem gereken herhangi bir yalan olup olmadığını düşündüm ama yoktu. Fakat ... ah evet, yirmi üç yaşındaydım ve evlatlık bir öksüzdüm, hepsi bu. (Kolay bir kızdı.) Yine de, bir not defteri çıkardım ve istasyondan geriye bir yürüyüşle bunun öncesindeki yarım saat süresince onu eğlendirecek konuların kısa bir listesini yaptım. Geçen yaz sıralarında gözetmenlerinin beni tutukladıkları balonunu uçurabilirdim, bundan hoşlanırdı ve böylelikle onu bir ay boyunca neden aramadığımı açıklayabilirdim. Bunun dışında, beni yeni gelişmelerden haberdar etme fırsatının kesinlikle hoşuna gideceği, Gloria’nın (yüz yirmi beş kiloluk bir halı döşemecisi olan babası tarafından verilen), bitmek tükenmek bilmeyen sürücü kursu hikâyesi de vardı. Olmazsa, her zaman pop müzik vardı. Bu bana başka bir yalan daha olduğunu hatırlattı: Mick

Jagger'la dosttum. Ama başka bir şey yapmadan önce telefon etmek için üst kata çıktım. Gloria'ya değil; Rachel'e.

Doğrusu ilk altı rakamı çevirdikten sonra cesaretimi kaybettim, kapattım, derin derin nefes aldım, tekrar aradım; Avrupa kıtasındaki annesi cevap verdi, tekrar kapattım.

Banyoya giderken fırının yanında duran Jenny ve Norman'ı gördüm. Bir öpücüğün keyfini çıkarıyorlardı - şey, aslında daha çok bir yiyişmenin. Sanılanın yarısı kadar bile garip görünmüyordu.

Ama haberi aldıklarında bizimkileri görmeliydiniz.

Bir kez daha Highway ailesinin kahvaltı masası, Paskalya'dan önceki Cumartesi:

"Aman Tanrım," diye bağılıyor annem, "Jenny evleniyor."

Gordon Highway: "Jenny?"

"Jennifer. Bir iş adamıyla. Otuzlarında. 'Norman Entwistle'."

"Ne tür bir iş adamı?"

"Ev 'aletleri'." Okumaya devam eder, "ikinci el aletler."

"Aman Tanrım."

"İki hafta içinde. Bristol'den ayrılıyor."

Babam masaya dayanır. 'Mektup kime gelmiş?'

"Her ikimize de. Ben açtım çünkü -"

"Anlıyorum. Eh, o yirmi dört yaşında' (aslında yirmi üç), 'yasal olarak reşit. Bu konuda ısrar etmenin bir anlamı yok.' İç çeker. "Tören gibi bir şeyin düzenlenmesi gerekecek...mi?"

"Jenny az zaman kaldığının farkında olduğunu söylüyor. Daha çok, yemekli küçük bir davet yapmayı düşündüğünü söylüyor. Onun evinde."

Babam gazetesinden yukarı pintice bakar. “Tamam, bu hari-ka.”

Ertesi haftasonu genç çift çaya geldi. Ben açık içtim. Vali-unlu annem, kanepede ikisinin arasına tünedi. Babam şömineyi arşınladı. Norman, ‘divan’, ‘pardon?’ ve bir keresinde de ‘tuvalet’ gibi tabirleri dile getirdiğinde babamın, acı içindeki bir adamın irkileceği gibi irkildiği görülebilirdi. Norman’ın arabası olmasından ve teçhizatlarının bolluğundan biraz rahatsız olmuştu - ama o, ayrıcalığının basit göstergelerine aldanacak bir adam değildi. (Dahası, babam Norman’dan bayağı kısaydı, öyle ki, Norman tanıştırılmak için şekil olarak kışının üzerine oturmak zorunda kalmıştı.)

Annem ve ablam, bebekler, balayları ve adet kanaması öncesi gerilim konulu semineri toplarken, ben Norman’la tavla oynadım - sonra yirmi bir oynamak için vazgeçildi. Oldukça iyi anlaşıyor görünüyorduk.

‘Muhtemelen daha kötü olabilirdi, sanırım’ diye sandı babam gittiklerinde.

Gloria ve ben güncel pop sahnesinde pirinç enstrümanların haklı bir yeri olmadığı konusunda tartışmanın sürekliliği açısından, Tamla-Motown türü hariç- henüz bir açmaza girmiştik ki, içimden ondan geriye doğru saydım, gözler yarı kapalı, dudaklar büzülmüş, kollar alabildiğine açık, ona doğru süzüldüm.

Rahat oturuyor musun? Aslında bu, klasörlerimden birisi, *Fetihler ve Teknikleri: Bir Sentez*’den doğrudan bir alıntıydı. Buradaki şeylerin birçoğu not şeklinde, tuhaf diyagramla birlikte; ama aklıma iyi bir fikir gelince ya da üzerinde durmaya değer bir ayrıntı, onu resmi elbiseli bir cümleye dönüştürürüm (ve

kırmızı mürekkeple yuvarlağa alırım). Basitçe, ‘Gloria’ adındaki bölüm, şimdi anlıyorum, oldukça şatafatlı alaycı - epik bir tarzda hazırlanmış, Fielding’in meyhane kavgaları betimlemeleri gibi - genellikle dar vakitlerimde tercih ettiğim yazı türü. Ama bu tarzın konuya uygun olduğuna dair bir düşünce var ve ben bunu açıklayacağım. O akşamın taklit edilemez biçimde yeni yetmeliğe ait bir şeyleri vardı ve ne de olsa, eşini asla göremeyeceğim.

Öncelikle, yeni yetme seksinin yeni yetmelik sonrası seksten oldukça farklı olduğunu ileri sürmekte haklı olduğumu sanıyorum? Bu, sizin yaptığınız bir şey değil, sadece yaptırdığınız bir şey. Yirmilerinin üzerindeki, sizi temin ederim, bunu büyük ölçüde bir zorunluluk olarak da görmeliler: Ama partner için bir zorunluluk, kendileri için değil, bizim gibi insanlar için. Yerel alışveriş merkezinizin çevresindeki, birçoğu çocuklu adi cadılara bir göz atın. Giyinikken yeterince korkunçlar. Onları çıplak düşünün! Dizlerinin arasında yoyo gibi inip kalkan vajinalar, birbirine düğümleyebileceğiniz kadar sarkık göğüsler. Birinin bunu düşünmesi için bile, tam anlamıyla İspanyol Sineği’yle* kaplanmış olması gerek. Ama her nasılsa işler yürüyor. Çocuklara bir bakın - Yeni yetme, doğal bir kalkışma halinde, köpek gibi, falan filan olabilir ama bu genellikle listede sadece başka bir isim, peniste sadece başka bir çentiktir... Belki de kişinin yirmili yaşları ve otuzlarının henüz başları boyunca bir tür plato vardır. Aynı şekilde yarın sabah, yirmi yaşında, köye inerek ve keşfederek, bu pis spekülasyonlara istatistiki bir etki verebilirim. (Rüzgârsız bir yaz gecesinde, okul parmaklıklarının arasın-

* Kuvvetli bir afrodisyak.

dan Geoffrey ve bana karşı, aynı anda, otuzbir çeken köylü diş aptalı kolayca düzebilirdim; demir parmaklıkları sıkıca tutarak dikildik, mahkumlar gibi.)

Nasıl olsa: Gloria. Sanırım, yaşlı koca bunun bir cehennem olacağını düşünüyor, ve onu korkutacak bunca mükemmel nedenlerin aslında pek o kadar da kötü olmadığını, keşfettiğinde hoş bir şekilde hayrete düşüyor. Gençler için bunun tam tersi geçerli. Gloria'yla ben cankurtaranlar gibi soyunduk ve garip ama, elbiselerimizden ayrılmadan. Harekete geçtiği dakikadan itibaren onu ziyaret eden değişimin tam dramını her zaman unutmuşumdur. Normal koşullarda, cinsel ilişki öncesine ait her tür konuşmadaki utangaçlığıyla, gösterişsiz bir şekilde sevimli yüzüyle, katı uzuvlu hareketlerle: Onun huzursuzluğunun bir oyuncagıydınız. Ok yaydan çıktıktan sonra bile Gloria, cinsel tahrik ve kuduz arasındaki dikkate değer birkaç çelişki noktasını bulabilmişti.

O kadar da kötü değildi, hatırladığım kadarıyla, belirgin olarak her zamankinden kötü değil. Boşaldığımda neler olacağını korkusuyla on beş, belki yirmi dakika boşalmamaya çalışmak; yeterli (yani algılanabilir) bir orgazm; boğazlanmış küçülmeyle geçen sonraki iki, üç dakika. Penis minimum düzeye erişir ve yerini iyi manikürlenmiş başparmağa bırakır; Gloria... beş kez? daha orgazm olur; ve böylece sona erer. Yatağın öbür tarafına yuvarlanırım. Başparmağım dört saattir yüzüyormuş gibi görünür: Daha önceden dişlediğim yerleri mor, şişkin, benekli. Keşke tekrar Oxford'da olsam.

Görülmemiş bir fenomen, insan hallerinin öğrencileri toplanıyor. Bunu düşünüürken, notlarıma göz gezdirirken, öfkeli bir ereksiyon oluyorum. Kendimi kıskanıyorum. Eğer Gloria şu an

kapıdan içeri girse - bunu tekrar yapardım. Güzel bir kız, kesinlikle: Mükemmel orta sıklet vücut, çok pahalı kızıl saçlar, kocaman ağız, yeterli sayıda çiller iki tarafta. Giysileri yokken gerçekten çok cazip görünüyor. Ama böyle cazibeler, zevk ve acının basit bir korelasyonunu karartmamalılar (yok etmemeliler). Peşinde olduğumuz sadece deneyim olabilir mi?

Bir sigarayla yeniden canlanan Gloria, sonraki bir saati tüm on dokuz yaş potansiyelimi açığa çıkarmayı deneyerek geçirdi. *Fetihler ve Teknikleri: Bir Sentez*: ‘Sümüklü böceği andıran organımı tatlı sözlerle kandırmış durumda; ve onu bir ileri bir geri şiddetle çekti, işte kulaklarımı diliyle ıslatarak temizledi, işte meçhul erojen bölgeleri bulmak için ayak bileklerimin ve kürek kemiğimin etrafını dolaştı. İkinci çiftleşmemizden sonra, üçüncü bir orgazm *taklidi* yapacak kadar ileri gittim. Acılı çağılıtlarım, erkekçe zevkin çığlıkları olarak algılandı.’ Bunun gibi bir şey.

“Vay,” dedim sonra. “Bu gerçekten harikaydı. Şey - oradaki yastık sana yeter mi? - iyi geceler, iyi uykular. Sabaha görüşürüz.”

Duvara karşı uyuyor numarası yaptım... seyrek anlamsız mırıltı... iki, üç çekingen horlama... belli bir miktarda istemsiz ve âni hareket. Ama yanımdaki çarşaflar fısıldadı. Bir elin kalçamın alt bölgelerine doğru uzandığını hissettim. Birkaç saniye içinde - kedi bıyığı duyarlılığındaki kasık kıllarım tarafından radarla yakalanmış olarak - o, kasığımın üzerinde sevinçten havalara uçuyordu. Ve kasığım, taze yolunun içinde, şöyle dedi: ‘Ben de varım.’

Çiftleşme öncesine ait uzun oturum boyunca aşağıya göz attım - ve gördüğüm tek şey Gloria’nın saksafon olarak bilinen

baştan çıkarmayı denemekte olduğuydu. Garip bir şekilde, bunu büyük bir özen ve zevkle yapıyordu, başını savurarak öyle ki, uzun bakımlı saçları kalçalarım, uyluklarıma ve mideme dokunmuşçasına uçuşuyor ve süzülüyordu. Görünüşte, bu aşırı çekiciydi, ama benim tüm hissedebildiğim uzak, ilgisiz bir uyuşukluktu - bunun yanında bir bacağımda kramp ve ötekisinde karıncalanma. Bu kadar erken mi boşaldım, belki? Kendi kendime sordum.

Gloria böyle düşünmüyordu. Birden bire yukarı fırladı, “Bunu sadece hoşlandığım çocuklara yaparım,” dedi, ağzımın içine köpüren bir öpücük yerleştirdi ve beni üzerine çekti.

Duvar kağıdı bölgesinden bir noktaya yöneldiğimi hatırlıyorum, Gloria’nın yüzünü kontrol etmek için (sadece dosyalar için) göz gezdiriyordum: Ve bu şaşırtıcı derecede ataçtı da. Bu yüzden, kenetlenmiş dişler, kırbaç darbeleri titremesi, korkunun acı ve kesik çığlıklarıyla orgazma ulaştı; ben (ulaştım mı?) sırt ağrılarıyla, bronşit yüzünden soluk soluğa, tamamen çöken her şeyle ulaştım. Geriye çekildiğimde, aklıma geldi, Jenny’nin hoş odasını kesinlikle kana bulayabilirdim.

Gloria sırt üstü uzandı, kımıldamaları devam etti. Bir süre sonra kıvrıldı ve uyudu. Ve ben tavanı izledim soluksuz, ona imrenerek.

Sekize çeyrek kala: Costa Brava

Yılda ortalama yedi günlük bitiririm; sayfalar ne kadar büyük olursa olsun ve ne kadar özlü ve sade olmaya çalışırsam çalışayım, günlerim her zaman haftalara denk düşüyor. Bu ilk bölümler sıkıcı bir şekilde, yeni yetmeliğin büyük armağanlarıyla dolu. Ama şimdi, dikkatle yazılmış sütunlara göz atıyorum ve, sevgili Charles, geçmişteki tatillerine gülümsüyorum.

“Anlıyorum. Demek ki zaten üniversiteye girdin.”

“Evet Sussex’e ama Oxford’a değil.”

“Anlıyorum. Öyleyse burs sınavına girmek isteyeceksin, bu - Kasım?”

“Evet” (seni aptal fahişe, seni kalın kafalı amcık), dedim. “Bir de İngilizce Kullanımı ve Genel Çalışma almam gerekecek.” Tüm bunları bilmesi gerekmiyor mu? “Ve Normal Düzeyde Latince.” Masaya, gelecekteki Ders Seçme Müdürüme doğru sııttım. Görülecek en çirkin yaratıktı. Ayrıntıya inmeyeceğim, ama yaklaşık otuz beş yaşındaydı, oyuncak ayı bukleleri kadar kocaman kaşları vardı ve dişleri dişetlerinden dik açılarla fırlamıştı.

“Görüyorum. Demek ki bizimle sadece üç ders alacaksın ve onlar da...?”

Dersleri tekrarladım. “Ve Oxford Girişi,” diye ekledim, sanki kurallar bakımından çok da gerekli değilmiş ama belki kendi

adına faydalıymış gibi.

Yeni düzenlenmiş dosyama bakarak, tılsımlı korna sesiyle yüksek sesle okudu: “A Düzey sonuçları: İngilizce A, Biyoloji A, Mantık A.” Çenesini boğazına yerleştirdi. “Tuhaf dersler... ama, evet, seni fazla bir sorun çıkmadan kabul edebileceğimizi sanıyorum... Normal Düzeyde. Hımm...” Alışlagelmiş, şüpheyle kafasını kaldırdı. “Cambridge’e gitmek için biraz yaşlı değil misin?”

“Oxford. Sadece on dokuz,” dedim.

O sabah kalktığımda yatak odası gergedan ağılı; çarşafklar, deli gömlekleriydi. Gloria pencereyi kapatmakta ve ısıtma sistemini açık tutmakta ısrar etmişti - muhtemelen orman koşullarını sağlamak amacıyla. Tüm zeminin üzerinde terletici bir sis tabakası var gibiydi, *Macbeth*’in okul prodüksiyonlarında olduğu gibi. Hava arayışı sırasında kafam bir periskop gibi yukarı çıktı.

Gloria’yı uyandırmadan yataktan yavaş yavaş kalktım ve sadece kısa, yün pantolonumun içinde üst kata sessizce çıktım. Kimse uyanmamıştı. İki bardak çay ve - hanımefendi için - bir süre düşündükten sonra, üzerine, kahvaltı sonrası çılgın bir parti atmosferi yaratmaya yardımcı olacağını umduğum, Marmite sürerek iki dilim enerji verici Hovis hazırladım.

“Günaydın,” dedim, tepsiyi Gloria’nın kaçık gülümsemesinin yanına bırakarak. Perdeleri bir iki parmak araladım. Yatakta oturan ve tostun ikinci raundunda başarılı olan fedakar Gloria’nın göstermelik bir çılgınlığa yol açan güneş ışığı demeti, yatağın çaprazına düşmüştü. Tostunu bitirmesini bekledim. Çilli boğumlarla ağzını sildi, bir homurtuyla uzandı ve bir sigara yaktı. Göğüsleri gözler önündeydi; şimdi oldukça beyaz görünüyorlar-

dı. Onun için ne hissettim? Belirsiz şehvet, dostane tenezzül ve minnettarlık. Bu yeterli *görünmüyordu*.

Gloria, sabahları çok daha iyiydi - aslında karşılaştırma olanağı yoktu - çünkü herkes sevişmenin bütün gece devam edemeyeceğini bilir. Yanına sokuldum, Sidik torbam dolu bir şekilde ereksiyonla süslendim. Tuhaf şey, yatağın ışığı yansıtması bana biraz tahrik edici gelmeye başladı. Kahvaltı Gloria'yı açıkça kendine getirmişti ve günün ilk öpüşmesi için çekingenlikle birleşmeden önce, birbirimizi sıkıca sararak ve gıdıklayarak, kokan nefeslerin başta savma çapraz ateşleri içinde, gülerek yuvarlandık. Sınırlı tecrübeme dayanarak, eğer bu konuda samimiysen, sevişme hemen hemen her zaman katlanılabilirdir ve değilsen, neredeyse daima kusturucudur. Henüz karara bağlanmamış yetişkinlik sebebiyle, ben bu konuda samimiydim.

Trajik bir şekilde olsa da, Gloria 'çok isteksiz'di. Normalde, kesinlikle, acım büyük ölçüde dindirilmiş olabilirdi. Normalde, kesinlikle, bu Gloria'nın olabildiği şeylerin en büyüleyicisi olabilirdi: *Çok isteksiz*.

Gloria gerçekten utanmış görünüyordu. "Endişelenme," dedim ona. "Bu oldukça gurur okşayıcı gerçekten."

Bu durumda anlayışlı olmanın iyi olduğu konusundaki, düzenli bir şekilde izlenilen, uzun yöntemi anlatmaya başladım, ki-barca çok çekici olduğu için sitem ederek, bu problemin üstesinden gelecek yolların kesinlikle mümkün olabileceğiyle ilgili fikirler öne sürerek: Gloria'nın çok eğlenceli bulunduğu, tamamen oyalayıcı ve kırpışan gözlü bir tavırla. Şunun gibi şeyler söyledi, "Oh, Charles, müthişsin," ve "Bu *benim hatam* değil," ve "Ah, acıyor." Açıkça şunları yapabileceğini belirttim: Anlarsın ya, her zaman oldukça, şey, bilmiyorum, belki de, yani... Gloria

bu maskaralıklara kahkahalarla güldükten sonra yavaş yavaş üzerime çıktı ve vücudunu geriye doğru bıraktı, öyle ki başı güneşin aydınlattığı göçmen toz mahzeninin içine gömüldü. Bu ilahiydi.

Gloria, Shepherds Bush diye bir ticaret merkezinde, beceriyle, pet-besini tezgahtarlığı yapıyordu. Oraya kadar onunla yürüdüm, sonra Danışman Öğretmenler için, Campden Hill Meydanı'ndan yaklaşık bir kilometre uzakta olan Bayswater Yolu'na geri döndüm.

Bayan Noreen Tauber, Edebiyat Fakültesi mezunu (Aberdeen), tarihler ve birtakım şeylerle canımı bir süre daha sıkmaya devam etti. Sonra şapşal bir iç çekişle, muhtemelen okulun her şeye rağmen bir düşkünler evi ya da ayakkabı cilası imalathanesi olmadığını gösterme ihtirasıyla, okulda bir tur atmayı önerdi. Bir koridordan yukarı doğru yürüdük, tamamen aynı iki sınıfa hayran kaldık ve sallanan parkelerin üzerinden ve osuran kaloriferlerin yanından geçerek tekrar aşağıya indik. Yürüyüş, rahat ve ukalaca; konuşma, genel ve ipsisiz sapsızdı; ufak yolculuğumuzda ortamı olduğundan daha hoş göstermeye çalıştık.

Kafayı çekmiş sokak çalgıcıları Holland Park metrosunun dışında dans ediyorlardı. Birkaç gazete satın aldım (İngiliz basınının iki büyük ismi, aslında, Sun ve Mirror), müzisyenlerin şapkasına sol elimle on peni attım ve 'Oh You Beautiful Doll'un heyecan verici bir yorumuna ayağımla eşlik ederek, başlıkları okuyarak orada dikildim. Notting Hill'e gidip Costa Brava'da kahve içmeyi planlamak üzereyken, istasyonun fotoğraf kabininin perdeleri arkasından, karga burunlu, düz saçlı bir ibne çıktı. Bana saati sordu. Karşı duvara asılmış kocaman duvar saatini gös-

tererek, onun neye benzediğini sordum. Bana teşekkür etti ve daha önce Earls Court'taki Catacombs kulübüne hiç gidip gitmediğimi sordu.

'Hiç *sanmıyorum*,' dedim gururla.

Güzel bir Eylül oluyordu, güneşli, oldukça ılık, ben de gazetelere göz atarak, bir adımın ortasında bir espriyi düşünmek ya da daha iyisi hatun resimlerine hayret etmek için duraksayarak vakit geçirdim.

Bir zamanlar ben de ibneydim.

Bu konu ayrıntılarıyla açıklamaya değer.

Benimle ilgili muhtemelen en göz alıcı şey, gerçekten, hassas bir çocuk olmam - ya da şu günlerde normalde karşılaştığınız biri kadar.

On üç yaşında - tamamen kendiliğinden - bronşit oldum.

Teşhis edildikten sonraki gece yerde süründüm ve ansiklope-diye baktım. İşte orada, 'akut bronşit,' doktorun bende olduğunu söylediği şeyi bulmuştum. Daha da iyisi 'kronik' bronşitti: Buna yılda en az bir kere yakalanırsınız. İhtiyar Chril Miller'a, pratisyen doktorumuz, kronik türü geliştirme ya da elde etme şansım olup olmadığını sordum. Son dönemdeki bilimsel keşifleri ve modern ilaç tedavi yöntemlerini överek, bunun mümkün olmadığını söyledi. *Kronik* bronşit, kösele ciğerli, nikotin bağımlısı moruklara rezerve edilmişti.

Ama yatakta birkaç hafta geçirmek istiyorsanız (benim gibi, yılda iki kez), bunun yanında üşengeç ve saf bir aileniz varsa, bir iki paket Fransız sigarasının neler yapacağını görmek gerçekten şaşırtıcı.

Ayrıca, beni idare edecek bir sürü başka şey vardı. Örnek ola-

rak ağzımı ele alalım - kelimenin tam anlamıyla bir karmaşa. Süt dişlerim yerlerinden kırıpıdamayacaklardı, tamamen süt kestiler, yine de gelişmiş olanlarına yer vermek için kibarca yana kaydılar. On yaşındayken kafamda, sıradan bir dişçinin bekleme odasında olduğundan daha fazla diş vardı. Yakında burnumdan dışarı çıkacaklarını düşünüyordum. Sonra aylarca süren, metal teller, somunlar, bağlantılar, civatalar... falan filan gerektiren aşırı yoğunlukta ameliyatlar. İki yıl boyunca etrafta lego setine benzeyen bir ağızla dolaştım.

Sadece bir kez geçirdiğiniz hastalıkları ben iki kez geçirdim. Kemiklerim taze badem ezmesinin yoğunlaşmış haliydi. Ben mevsimlik astım tarafından büyütüldüm.

Açıkça, benim için her şey yolundaydı. Afyonlu öksürük karışımına dayanan uyuşuk akşamüstleri, gün ortasında ağza atılan uyku hapları, çalınmış, avuç dolusu Valium, kahvaltıdan önce bir tabaka asprin. Evdeki tüm ilginç kitapları okudum ve hatta ilginç olmayanların birçoğunu da. İki tane epik şiir yazdım: '*Randevu*' (© 1968) adında, yirmi dört kantoluk bir kahramanlık hikâyesi ve '*Sadece Yılan Gülümser*' (© 1970) adındaki altı bin dizelik, astımlı bir *Verimsiz Ülke*, bazı bölümleri daha önce adı geçen 'Ergen Monoloğu'nun sone serisinde yer aldı. O ana kadar tanıştığım herkesin kısa birer hikâyesini yazdım. Gördüğüm, hissettiğim, düşündüğüm her şeyi kaydettim. Kendime biraz zaman ayırdım.

İbnelik dönemim hakkında.

Altıncı sınıf kafeteryasında arkadaşım Peter'a tüm ailemden nefret ettiğim izlenimini verdiğimde (dramatik amaçlarla) biraz kurnazca davrandım. Ailedeki kadınları pek umursamıyorum. Bu eğilimler ilk olarak, yatalak geçirdiğim ikinci kışın sonuna

doğru kafama dank etti. Bunun, benim sade ve saf Godfrey Winn (kişisel eril bir isim) yönüm olduğu sonucuna vardım, daha kötü bir sonuca değil. O an yaşıam kaç mı? On dört.

Her nasılsa, bir akşamüstü aldığım ilaçlar yüzünden yarı uyuşmuş bir halde, Sigmund Freud hakkında kalınca bir kitap okudum.

Geceyi sakın bir halde, olağan sayıklamalarla, beynim boca-ladığında, hızlı çalıştığında ve birden bire başka tarafa yöneldiğinde sakince terleyerek geçirdim: Ve sabahla birlikte, homoseksüel olduğum hükmü, sarsılmaz hatta asude bir şekilde beynime girdi. Bunun anlamı şuydu: Doğru, zamanında bir homoseksüel deneyimi geçirmiştım (ilkokuldaki kriket çadırında yağ-lı bir avuç dolusu homoseksüel deneyim); ben, koroda genellikle bestenin en yüksek sesli bölümünü söyleyen bir sopranoydum, bir baş soprano; o ana kadar bakırdım ve sivilcesiz suratımla arkadaşlarıma, ne kadar sık otuzbir çektiğim ve bunu onların yaptıklarını söyledikleri gibi oldukça piston-bilekli bir vahşilikle yaptığım yalanını atmak zorundaydım. Açıkçası, kıcı-mı kaldırır kaldırmaz onu Oxford otobüsüne bindiriyor ve Magdalen'daki* arkadaş canlısı öğrencilere satmaya çalışıyor olacaktım. Şaşkın hazırlık içinde Oscar Wilde'ın, Gerard Manley Hopkins'in. A. E. Housman'in ve (buna pek değmese de) E. M. Forster'in seçme eserlerini okudum.

Daha sonra, enerjik ağabeyimin çalışma masasını araştıran *Tensio-Dynamism* ya da bunun gibi bir şey adında bir vücut geliştirme dergisi buldum, sizi sahilde gıcık eden birisinin pes-

* Magdalen: Tövbekar fahişelerin barındıkları ıslahevi. Kökeni İncil'de adı geçen Marj Magdalen'a dayanır. İsa'nın içinden yedi kötü ruhu çıkardığı inanılan, ve İsa tarafından bağışlanan tövbekar bir günahkar.

tilini nasıl çıkaracağınızı açıklayan dergilerden birisi. Pek tatmin olmamış bir şekilde odama döndüm, elimde dergiyle yatağa kıvrıldım, bir ereksiyonu sakince bekleyerek sayfaları çevirmeye başladım. Hareket yoktu. Toplu iğne başı kadar gururla ters ters bakan yüzler, yapılı heriflerin berbat bir şekilde, tamamen kontrol dışı kas öbeklerine ayrılmaları. Hayatımda hiçbir zaman kendimi bu kadar az seksi hissetmemiştim: *Dişilerin* onları nasıl beğendiklerini anlayamıyordum. Bu beyefendiler, anladım ki örnek tip değiller - ama öyle olsa bile.

Neyse ki, ayı kaparı gibi bir beynim vardı, hâlâ öyle: bir düşünce kıvrılarak kurtulduğunda ben öteki gafil pençe için kurur ve gerilirdim. Hassas ve takıntılı tipler olarak bilinen birçok insanın yaptığı gibi, ben üzerinde durulacak fazla bir konu bulmuyorum - bir merak. Şimdi bütün kadınların neden lezbiyen olmadıklarını bilmeyi çok isterdim. Her neyse, o yaz bana şekil veren heteroseksüel bir deneyimim oldu. Buna sonra değineceğim. Diyeceğim, yalnız bunun doğrudan bir sonucu olarak ilk yeterli sivilceme kavuştum, hoş, çift sarılı bir yumurta, -Eylül'de okula döndüğümde sakın bir hayranlığın nedeni olacaktır-, o sivilce haftalar boyunca gelişti.

Dürüst olmak gerekirse, Costa'da o kadar da fazla manyak yoktu, sadece birkaç tane.

Kahvemi yudumlarken *Mirror*'ın bulmacasıyla uğraştım. Eğer tamamlayabilirsem Rachel'i... üç hafta içinde becerecektim. Birkaç ipucunu değerlendirerek geri döndüğümde onu aramaya karar verdim. Bunu, Gloria'yla geçirdiğim geceden sonra kendimi hâlâ çok azgın ve Joyce gibi hissederken yapmak akıllıca olacaktı. Kafamda genç Charles'ın, Jenny'nin koridor duva-

rına dayandığını ve telefona doğru gülümsediğini gördüm. Ne söylediğini duyamıyordum ama gözleri parlak ve yüzünde bir neşe bir neşe. “Alo, Rachel? Ben Cha-... *Harika*- teşekkür ederim - nasılsın? Heey, bebek. Evvet, kesinlikle, bu gece çok uygun.”

Bir kahve daha istedim. Yaşlı bir kadın kağıda sarılı şeker tanelerini karşımdaki sandalyenin üzerine fark ettirmeden düşürerek önemden geçti. “Alo. İyi günler. Rachel Noyes’la konuşmak istiyorum, mümkünse. Görüşebilir miyim eğer bir sakıncası ...? *Teşekkürler*. Çok nazıksınız. Alo, Rachel Noyes? Rachel *Francette* Noyes? İyi günler. Herhalde beni hatırlamazsın (neden hatırlayasın ki?) ama aslında partide tanışmıştık, Ağustos’daki? 9 Ağustos? Üzerimde...”

Ağustos’daki partide tanıştık. Şarap, yanıp sönen ışıklar ve herkesin bir aşağı bir yukarı sıçradığı bir partiydi, tersi, yani, boş içki şişesine sıkıca sarılıp orada birden fazla kız olmasını umarak ıslak halıya uzandığın bir partiydi, ya da, tekrardan, Charles Manson hazretleri bongolara ağır ağır dokunurken ve açık saçık düzyazı şiirleri doğaçlama okurken esrar içtiğin ve pasta yediğin bir partiydi. En mükemmel partilerdendi.

Geoffrey ve ben partinin haberini Marble Arch Okeefenokee Krep Evi’ndeki genç (oldukça şık) bir hipiden almıştık. Geoffrey ona halusülasyon etkisi olan bir hap (aslında lacivert mürekkep şişesine batırdığı astım haplarımdan birisi) verene kadar bize partinin yerini söylemeyecekti.

“Bu LDH,” diye fısıldadı. Geoffrey kulağına. “Amerika’dan yeni geldi. Asitten daha iyi. MDA’dan daha güçlü. Charlie?”

“Ah - her zaman.”

“Keyfini çıkar adamım,” diyerek başın salladı Geoffrey ayrılırken. ‘Barış.’

Rachel dört kişilik bir grupta geldi - tıktırılmış araba yükü gibi - ama kolları olgunlukla kenetlenmiş olarak kapının yanında tek başına dikildi. El sallayarak ve bağırarak insanları selamlamaya devam etmesine rağmen, kimseyle konuşmadı. Bazı öteki işe yaramaz saplarla bitişik duvarın önünde dikildim; Rachel kendisine yöneltilen iki dans teklifini de reddedince koltuk altlarım karıncalandı. Sarkan ikinci serseri, onu azarlamak için bir süre yanından ayrılmak istemedi. Uzaktan müdahale ederek ve “Tamam ahbap, bayanı duydun,” diyerek herifin uzaklaşmasını bekledim.

Genç bayanların bu durumlarda, genellikle oldukları gibi, kendinden emin ve tamamen soğukkanlı görünüyordu, ama ben, kendim gibi, sadece kutlamalardan mahrum bırakılmanın dışında, fark edilmemiştim bile. Ruhu olmalı diye düşündüm. Benim konumumda bile, bu sadece diğer insanların önünde dans etmeyi becerememe meselesiydi. On adımdan daha yakında kafayı bulmuş bir şekilde daireler çizen Geoffrey, dansın kız araklamak için en iyi yollardan birisi, gerçekte en iyisi olmasa da, olduğunu bana zorla kabul ettirmişti. Ama ben sadece yalnızken dans ederim, on dakikalık ataklarla, genellikle bir aynanın karşısında, bazen çıplak, çoğu zaman seksi donların içinde.

Derhal bir değerlendirme yaptım. Elde edilmesi oldukça zordu, benim klasmanımın birazcık dışında. Orada olan aşırı sulu göz kızların bazıları gibi, parlak kalçalarını ve taşkın göğüslerini cüzam kadar yaklaşılabılır bulduğum o saldırganlık derecesindeki seksi türe ait değildi. Her neyse: Uzunca, yaklaşık benim kadar, keskin yüz hatlarını sıradan bir şekilde saran omuz

hizasındaki siyah saçlar.; gözlerini başarıyla kullanmıştı, burnu kendisini başarıyla kullanmıştı, diz üzerinde cowgirl eteğiyle birleşen siyah çizmeler, erkeksi beyaz bluz, pahalı el çantası, birkaç bilezik, önemsiz bir yüzük, oldukça ciddi, yapay olmayan duruş, iyi bir iş sahibi, orta halli zeki birisi, yalnız yaşayan, ben-den daha büyük, muhtemelen yarı Yahudi.

Etnik ayrıntı, evet, bana bir açılışı hazırlayacaktı. Göründüğüm gibiyim ama bu oldukça can sıkıcı olursa, Kafkasyalı olabilirim, oysa her zaman gidip de ona, “Bu parti pek adil değil, öyle değil mi?” ya da “Okul günlerinin geride kaldığını görüyorum.” diyebilirdim. O anda Ari yönünü hatırlatarak onu kandırmalıyım, ya da her nasılsa oldukça sık hissetmesi gereken bu iki yönlü ayrıma karşı duyarlılığımı göstermeliydim. “Selam, muhtemelen yarı Yahudi’ye benzediğinizi fark etmekten kendimi alamadım. Bu doğru olm...” Ah, ben haklı birisiyim, haklıyım. Aslında, bu planı zar zor gerçekleştirdim. Ruhsal bir ilahi, *timor mortis koru beni* ve en beceriksiz tavlama çalışmama başladım. Bacaklarım hareket etmeye başladı, önce spastikçe tüm yönlere doğru fırlayarak, sonra fevkalade bir ayak sürümeyle kontrol altına alınarak. Vücudumun üst yarısı öne doğru on beş derece yattı. Kollarım gevşek bir şekilde dirsekten sarmaya başladı. Omuzlarım kulaklarımı sıcak tutan kulaklıklara döndü.

Konuşmak için boğuk Chelsea aksanını seçtim:

“Mmerraba,” sanki birisi, bu sözcüğün başında fazladan bir *m* olduğu konusunda beni uyarmış da, onu deniyormuşum gibi.

“Merhaba.” Sesinin tonu büyüklük taslar bir şekilde tarafsızdı, aksanı benimkisini, anında eğitilmiş üst sınıf aksanına çevirdi.

“Merhaba,” dedim. Şimdi de şehvet düşkününü bir vurguyla:

Parisli çekici bir bayanla tanıştırılan Hava Kuvvetleri Komutanı. “İçkiniz olmadığını görüyorum.” Bu müthiş bir düzeydi çünkü, bunu genellikle: “Bu partiyi siz mi veriyorsunuz?” izlerdi.

“Bu partiyi sen mi veriyorsun?” dedi. Ama ben, içinin özenli bir şekilde rahatlatılmasından utanan bir beleşçi değildim. Daha doğrusu, aptal bir kuşkucu.

Sinirlenerek, edebi olmayı tercih ettim. “Tabii ki hayır. Bu tür partiler verilmez, alınır.”

Bir sessizlik oldu.

“İnsan gelir ve şarabı içer ve yere uzanır,” dedim.

Bu tamamen plansız bir şeydi, sizi temin ederim (*Tithonus*, üçüncü dize). Ama Rachel bu göndermeyi anlamayacaktı ve sadece içten olduğumu düşünecekti. Kurtarma operasyonu?

“Ve birçok yazdan sonra gözlerini kapatır kuğu hayata,” dedim dokunaklı bir şekilde, sonra “Tennyson söylemiş bunu” dedim eski satirik üstünlüğün birazını kullanarak. Güldüm, kişisel bir espriye güler gibi. Gözlerini kırpmadan bana baktı.

“Özür dilerim, sinirli olduğumda saçmalıyorum.”

“Neden sinirlisin ki?”

“Senin sinirli olmadığın sebepten.”

“Neymiş o?”

Bu esrarlı cevap karşısında sözü uzatmaya hiç mi hiç niyetim yoktu. “İsa aşkına, ben nereden bileyim?” *İsa*? Bu akıllıca mıydı, yarı Yahudi olmasına ve tüm öteki şeylere ne oldu? Onu susturmak, buna bir son vermek için elimi kaldırdım. “Neden senin ilgini çeken şeylerden bahsetmiyoruz? Makyaj... elbiseler... bebekler...? Hoşlandığın herhangi bir şey. Sana bir içki alayım.”

“Bunların ilgimi çektiğini nereden biliyorsun?”

“Sen bir kızsın.”

“Yani?”

“Bunlar ilğini çekmeli. Bütün kızlar bu tür konular hakkında konuşmaktan hoşlanırlar, tabii ki bunları biliyor olmalısın. Tüm kızların sadece konuştuıkları bunlardır. Mağazalar... yastık yüzle-ri... saç fırçaları.”

“Bu şekilde genellemeye—”

“Neden olma—”

“— *çünkü*, birçok istisna var.”

“Ah, gerçekten mi?”

İç çekti. “Ben bir istisnayım.”

“Öyleyse sen kuralı koyan bir istisnasın.”

Tüyler ürpertici, kesinlikle katılıyorum; ama kendini kitaplara vermiş bir yeni yetme kendini sık sık bu şekilde davranırken bulacaktır.

Costa Brava, şu an doluyordu. Vahşi gözlü kuş gibi insanlar bir o yana bir bu yana gezindiler; askılık koltuk değnekleri ve beyaz bastonlarla darmadağınık hale geldi; yakındaki bir mutant, kuşkulu bir şekilde beni biçim bozuklukları için muayene etti. Neden o an umursamadım ki bunu?

Sağımda, kastanyetler gibi şıkırdayan takma dişler, yaşlı bir adam bir sosisliyi böcek hızıyla parçalara ayırdı. Tam karşımda, orta yaşlı bir rockçı ağlamaklı bir şekilde burnunu çekti ve esnedi. Solumda... evi, Kensington’s Rackham Hill’in yamacında park halindeki 1943 model tekerleksiz bir Bedford kamyonet olan Kaçık Millie. Şimdi usanmış bir homurtuyla pencere camını tehdit ediyor. Tesadüfen dikkatini çektim. Bana doğru mikropaların fani gökkuşağını öksürdü ve bunu siyah-beyaz izledi: “Şimdiye kadar ayda gördüğüm en çirkin yaratıksın.” Yüz ifa-

dem cevap verdi: “Sen de ay yüzeyinde bir şeyler olabilirsin.” Parıldayan balgamdan açık yeşil tırtıl çenesine doğru ilerledi. Bunu bir parça artık hamburger topağıyla durdurdu ve oldukça ciddi bir şekilde dudaklarının arasına yerleştirdi.

Yolumun üzerindeki Smith’in Yeri’nde dikkatle sınavlarımı düşündüm. Danışman öğretmenler açgözlü bir saçmalıktan başka bir şey değildi: Kafayı yemiş müdüre, kolaylık yok ve açıkça yetersiz sayıda öğretmen, bu yüzden İngilizce öğretmeniyle bizzat ilişki kuracaktım. Yine de bunu umursamadım. Bir yıl öncesinde gerçek bir okul isterdim ve bunun dışındaki herhangi bir durumda kendimi salak ve kırılgan hissederdim. Şimdi bu sadece hayatın bir ayrıntısı olarak geliyordu, tüm yapısı değil. İlginç. Yaşlanıyor olmalıyım.

Ön kapının dibinde Jenny ile karşılaştım. Bir arkadaşıyla öğle yemeği yemek için çıkmak üzereydi. Bugünlerde kızların böyle şeyler yaptıklarını düşünmemiştim ve bunu söyledim de. Jenny neşeyle güldü ama rahat görünmüyordu. Norman içerdeydi ve buzdolabında paylaşabileceğiniz bir İskoç yumurtası vardı. Ona, bu konuda emin olmasını ve iyi vakit geçirmesini söyledim.

Telefon görüşmesi hazırlığı içinde odamda *Rachel* not defterimi aradım. Notlar alarak, tek uygun cümlemin altını çizerek, şahısların taslağını yaparak deftere göz attım. Ama düşüncelerim serserice geziniyordu. Pencerenin dışında, Bina, Jenny’nin demokratik iki tekir kedisinden yalnız birisi, bedeni sessiz ihtiyatla gerili olarak, çöp tenekelerinin basamaklarından sürünerek aşağıya atladı. Rachel’le ilk buluşmamızın, mevcut tek elyazısı müsveddesine rasladım. Kendimi üzgün, vıcık vıcık hissettim.

Bir süre sonra Rachel, gidip kendisine içki getirmeme izin verdi. Mutfaktan döndüğümde gitmişti. Ayrılmamıştı. Beyaz takım elbiseli, oldukça uzun boylu birisine sarılmış öpüşüyordu. Bardakları, Rhodesia Malikhanesi'ndeki Nashville, Tennessee, Zenci bir uşak gibi tutarak öylece dikildim. Aşk hikâyesi ilk beş dakikasını doldurmuştu bile. İki dakikaya kadar oradan gidecektim. Peki o, sonra ne yapacaktı? Ev sahibime, parti bitene kadar kendimi içeri kitlememe ses çıkarmayacağını herhangi bir eşya dolabı ya da kullanılmayan banyo olup olmadığını sormak istedim.

Şarap bardaklarından birisi gözden kayboldu. Yukarı baktığımda Geoffrey'i gördüm.

“Seninkine ne oldu?” diye sordu.

“Defterimi dürdü. Seninkine ne oldu?”

“Sıcıyor ya da öyle bir şey.” Bilmiyorum gibisinden ellerini kaldırdı. “Ama geri gelecek. Seninki gelecek mi?”

“Asla bilemezsin. Seninki nasıl bir şey?”

“Enfes. Ko-ocaman göğüsler.”

“Evet anlıyorum. Ama nasıl birisi?”

“Bilmem. dans etmekten ve içmekten oldukça hoşlanıyor. O kadar fazla konuşmadık.”

Ve bana sordu: “Bununla ne ilgisi var ‘O nasıl bir şey’?”

“Şey, affedersin. Sana verecek mi, ne dersin?”

Gözleri kapalı, başını salladı.

Not burada sona eriyor. Tamamlamaya cesaret edemedim.

“Hey,” dedi Geoffrey, “seninki şu herifi öpüyor.”

“Gerçekten mi?”

“Evet ama... vedalaşıyorlar. Herif gidiyor.”

Baktım. Beyaz takım elbise uzaklaşıyordu; Rachel topuğu-

nun üzerinde döndü ve bize doğru yürüdü.

“Geliyor,” diye fısıldadım. “Rol yap. Grup ya da öyle bir şey olduğumuzu söyle.”

Geoffrey mükemmeldi. İyi görünüyordu ve kendinden emin konuştu. Dikkat çekmek için adlarımızı kısalttı. Başkalarından aşırılmış espri paslarını bana atarak reklamımı yaptı; en komik hikayelerimden (bazılarına göre) ikisini daha önce hiç duymamış gibi davrandı. Mutfaktan dolu bir şişe şarap arakladı. Ve Rachel’in, Geoffrey’nin kız kardeşini az buçuk tanıdığı ortaya çıktı. Muhabbet, Rachel’in dolgun kahverengi dudaklarına düzenli gülücükler getiriyordu - makul derecede kusurlu dişleri açığa çıkarmak için; üstteki ön iki diş, bunların dışındaki yarım daire şeklindeki beyaz çizgiye sivri bir pruva sağlayarak, çok hafif üst üste binmişti; her zaman aklımda olan isabetli temas. Her şey çok güzel gidiyordu, Geoffrey’ninki dönene kadar. Adı Anna’ydı ve öyleyse İsveçliydi, bu Geoffrey’nin beklemediği bir şey gibi göründü.

Toplantının genel *havası* bu anda bozuldu. Bunun, Anna’nın çok sevimli olmamasıyla bir ilgisi yoktu, neden sadece, Rachel’in bakış açısına göre, ben ve benim asılışım ile Geoffrey ve onun asılışının, birisinin evine ya da dairesine ya da odasına taşınıp litrelerce adi hazır kahve içmeyi ve müzik dinlemeyi ve yetersiz sevişmelere davet edilmeyi tasarlamak için oldukça açık bir şekilde birbirlerini tamamlıyor olmalarıydı - aslında tamamen kafamızda olan da buydu. Çünkü şimdi parti hızla dağılıyordu. Geriye bir, iki sarhoş çift, birkaç asık suratlı salak ve tek sapsız (yani herhalde oldukça ciddi bir şekilde biçimini kaybetmiş) kız kalmıştı.

“Bakın, temizliğe yardım etmeliyim,” dedi Rachel.

“Saçmalık,” dedim. “Bunu yapma. Bırak, partiyi verecek kadar şımarık ve kendini beğenmiş her kimse o yapsın.”

Biraz hiddetle Geoffrey katıldı. “Hayır, siktir et tüm bunları,” diye itiraz etti. “Bunun yerine neden bizim mekana gelmiyorsun?” Anna’nın omzunu okşadı. Anna gülümsedi.

“Hayır, gerçekten temizleyeceğim.”

“Kahretsin neden peki?” diye sordum.

“Çünkü bu benim partim. Burada yaşıyorum. Tamam mı? Umarım iyi vakit geçirmişsinizdir.”

Gidişini izledik.

“Bu aşırı komik,” dedi Geoffrey. “Charles, elinden kaçırdın.”

Ansızın Norman merdivenlerden aşağıya böğürdü.

“Hey, Charles, evde misin?”

“Eveet” diye bağırdım ayağa kalkarak.

“Ah,” diye tekrar gürlledi, ama hiçbir şey söylemedi.

“Yukarı geliyorum.”

Norman mutfakta bir karton kutuyla dövüşüyordu.

“İçinde ne var?”

“Elma şarabı,” dedi nefes nefese.

Sonunda, güreşerek tüm ip ve kağıtları kucak dolusu bir yığına çevirdi ve bunu şöminenin içine tıktı, bir süpürge sapıyla kömürleri karıştırdı ve böylece kutu derin ve tatmin edici bir gürlemeyle yandı.

“Nereden buldun bunu?”

“Kamyondan düştü.”

“Tanrı aşkına,” dedim, “Kırılmadığına çok şaşırdım. Yoksa çal –”

“Hayır, pis herif,” dedi Norman, şimdi küçük fıçının önüne

eğilerek ve bar tarzı yarımşar litrelik iki bardağı doldurarak. “Çalıntı. Bir arkadaştan aldım. İki pound. Dışarıda dört otuz beşe satılıyor.”

Öksürdüm ve gözlüklerimi çıkardım. “Bu seni fazladan sarhoş mu ediyor?”

Norman bana bardağımı uzattı, kendininkini bir dikişte içti ve doldurmak için tekrar eğildi.

“Jenny nereye gitti?” diye sordum.

“Cehennemin dibine, alışveriş yapıyor, Bristol’den birkaç yabancı kaltakla birlikte.”

“Ne zaman dönecek? Hiç fikrin var mı?”

“Bana sorma.”

Eniştemi izledim, tombul burnu fışının musluğundan birkaç parmak ötede, gözleri istekli, umutlu. Norman her zaman giydiği şeyi giyiyordu: Modası geçmiş mavi iş elbisesi, boynu açık çocuk tişörtü (yan cebinden sarkan parlak puanlı kırmızı kravatın ucu); oldukça, gerçekten tamamen abes siyah kürk ayakkabılara en az iki, üç parmak kala son bulan, diz altından itibaren piton derisi gibi sıkı pantolonu. Müthiş. Bu şekilde giyinerek on metre bile yürüyemezdim. Norman ayağa kalktı, bardağıma düşmanca baktı ve sürme kapı girişinden geçerek bitişik odaya girdi. “Evet, epey sarhoş ediyor.” Kendini pencerenin yanındaki kanepenin üzerine attı. “Bir arkadaşım,” monoton bir şekilde devam etti, “bundan üç bira bardağı dolusu içti, yatak odası penceresinden düştü ve kafasını parmaklıklara çarparak yadı.”

Ben de oturdum: “Tanrım.” Bir sessizlik oldu. “Bu kızı bir an önce aramalıyım, öyleyse tamamen kafayı bulsam iyi olacak.” dedim.

“Neden ki?” diye sordu Norman karşı gelen bir ses tonuyla.

“Bilmiyorum, gerçekten. Onu biraz korkutucu buluyorum.”

“Düzebildin mi?”

“Hayır. Kıyısından bile geçmedim.”

“Aslında, buna şaşırmadım.”

Korkmama şaşmamalı, bunun nedeni onu düzememiş olmam, ya da korkacak kadar zayıfsam onu düzememiş olmama şaşmamalı mı yoksa?

“Vuruşuyor mu? Kaç yaşında?” diye sordu Norman kaşlarını çatarak.

“On dokuz, sanırım, benimle yaşıt. Bilmiyorum. Geoffrey’yi tanıyor musun? - bir arkadaş - şey, kız kardeşi onu tanıyor. Amerikalı bir tipe verdiği söyleniyor, ama görünüşe göre herif kızın ilkiymiş.”

“Evet, peki ona ne oldu? Hâlâ ortalıkta mı?”

“Bilmem. Kız geçen ay benimle bir filme geldi, öyleyse az çok elde edilebilir olmalı.”

Norman geçirdi. “Orada denedin mi?”

“Hayır.”

Mutsuzca beni izledi. Utandım, içkimi bitirdim ve tekrar doldurmak için ayağa kalktım. Ama Norman benden önce davranmış. İlerlerken kendi bardağını son damlasına kadar içti ve tiksiniyerek öksürdü.

“Bu zımbırtı çok iğrenç,” dedi, plastik musluğu sevgiyle okşarken.

Hedonist okul çocuğu bununla oynamaktan gerçekten hoşlanıyordu. Bardağını doldurdu ve benimkinden hemen sonra tekrar doldurmak için çok hızlı bir şekilde içti. Gözleri pörtledi; elma şarabı çenesinden aşağıya aktı. Acaba hiç işe ya da herhangi bir yere gidiyor muydu? Hâlâ başka kızları beceriyor muydu?

Ya bu onun başına hiç gelmedi, ya da bundan hiç vazgeçmedi.

Norman'ın, ablamla bu evdeki durumunu düşündüm. Jenny ile düzenli olarak mektuplaşan annem, Norman'ı her zaman domuzlar prensi olarak betimlerdi - çok pis, cahil, sarhoş, saldırgan - ama bu, dişi dayanışmasından başka bir şey değildi. Annem ve babam, Norman'dan sürekli olarak bir "piç" olarak bahsettiler, ama bu tür metinlerde, bu sözcük genellikle, karısına tapmaktan vazgeçen biri anlamına gelir. Yine de Norman'dan, servet yapma gibi basit bir sebepten dolayı, "tam" ya da "gerçek" bir piç olarak söz edilemezdi; gerçek piçler meteliksiz piçlerdir. Dün, düğün dışında onları birlikte gördüğüm ilk andı. Dün gece iyi görünüyorlardı.

Örneğin, Jenny'nin beş yılın üzerinde yüksek öğrenim görmüş olması ve Norman'ın muhtemelen Daily Mail okurken bile elinin ayağının dolaşması önemli miydi. Ve sınıf farkını unutmanın bir anlamı yoktu - ya da en azından evli çiftler söz konusu olduğunda bunu unutmanın anlamı yoktu. Jenny, arkadaşlarının birçoğunu gerçekten göremiyordu; bu konuda yakınmalı. Ve, her sınıf çatışmasında olduğu gibi, toplumsal olarak aşağıda bulunan kişi kendisini bir parça, Haçlı Seferi'ndeki bir hayalpe-rest gibi hissetme eğilimindedir ve böylelikle istediği kadar mide bulandırıcı olabileceğini düşünür.

"Bak, dinle beni," diye başladı Norman, bana ikinci bardağı-mı uzatarak ve kendisinin dördüncüsünden yudumlayarak. "Diyelim ki, o sen, tamam mı? Ve sen de o'sun. Diyelim ki, bu kaltak seni arıyor. Senin çevrende de bir sürü kaltak var, yani onu umursamıyorsun, yani ağırdan alıyorsun. Senin ilgini çekecek, sana diğerlerini bıraktıracak ve onu seçtirecek ne söylemeli? Şimdi eğer kendisini seçmemi isteseydi 'Ah Charles, becer be-

ni,' demezdi, ya ne derdi? 'Ah Charles, def ol, siktir git,' öyle değil mi? Kendisini seçmeni isteseydi böyle demez miydi?"

Bir an için düşündüm. "Ne, Rachel'i arayıp ona siktirip gitmesini mi söyleyeyim?" diye sordum, samimiyetle öğrenmek isteyerek.

Norman bana sanki, "Kafanın tekmelenmesini mi istiyorsun?" diyecekmiş gibi yan gözle baktı. Gerçekte söylediği şuydu, "Hayır. Sadece sakin ol. Siz –" eliyle yukarı aşağı hareketler yaptı "– otuzbircilerin siklerinizle hareket ettiğini, anında yavaşadığını görüyorum, bu beni hasta ediyor. Onlar da bundan hoşlanmıyor. Sakin davran - hiç iplemiyormuş gibi davran ve o... bunun için... yalvarıyor olacak."

Esnemesini bitirdi, sonra yukarı sıçradı, gerindi ve ağzı uykulu yarı açık, çay tabağı büyüklüğündeki, çok kadranlı saatine baktı (scuba dalgıçlarınca, dağcılarca, falan filanca tercih edilen türden.).

"Ben Chalk Farm'a gidiyorum."

"Jen'e söylemeli miyim?"

"İstersen."

"Görüşürüz. Ne zaman dönersin?"

"Hiçbir fikrim yok."

Norman gözden kaybolur kaybolmaz Rachel'i aramayı planlamıştım, ama bu şimdi o kadar basit görünmüyordu. İç çektim. Birkaç not almaya zahmet etmeli miydim? Belki de mantıklı düşünmemi sağlayacak biraz kahve. Gözlerim yavaşça odanın etrafında dolaştı. Oda, evin geri kalanı gibi, genellikle Norman'ın eski mobilyalarıyla doluydu: Tülle kaplanmış devasa kanepeler, yıllanmış koltuk çeşitleri. Daha üst tabaka eşyalarını tarafları olan Jenny'nin bunları kalburdan geçirip değiştirdiğin görebili-

yordum, aile işi çıplak ahşap büfelerle, kadife yüzöl bodur tahtlarla, bunu-ben-kelepir-aldım buraya ve otuz-şiline-buldum-bunu şuraya, gibi şeylerle: Zevkle sonsuza kadar. Köşede, sürme kapının sağında, sarkaçlı büyük, yaşlı dolap saati - bir zamanlar, doğal olarak büyük babama ait olan saat - biri vurdu. ('doğal olarak' diyorum çünkü bu benim için her zaman böyleydi. Kendi dünyamda, çekingen İtalyanların, heteroseksüel kuaförlerin, astarları gümüş rengi olmayan bulutların, rezil yabanilerin, taşkalpli fahişelerin, içinde *hayır* olan *her iş*lerin, ayık İrlandalı erkeklerin ve benzerlerinin var olmasına izin verilmez. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.)

Norman'ı bir de düğünde görmüştüm - aklımdayken, bu benim ilk görüşüm. Norm'un evindeki (Jenny'nin uzun süredir yaşamakta olduğu evdeki) özel bir ziyafetin izlediği kutlama, oteldeki şampanya partisi halini aldı. Babamın üzerine yıkılan yemek servisi elemanları her şeyle ilgilendiler. Çok erkenden çok sarhoş oldum, bu yüzden akşamı pek iyi hatırlamıyorum; ama açıkça hatırladığım şey, babamın ve ağabeyimin Norman'ın yanına giderek onu 'aşağıladıklarıydı'. Gelinine göre, tüm olan biten buydu. Gordon ve Mark Highway, Norman'a yaklaştılar. Babam Norman'a seslendi:

“Hey, Norman, acaba bir şeyi açıklığa kavuşturabilir misin, acaba bana ve Mark'a annenin kızlık soyadını söyleyebilir misin?”

“Levi,” diye yanıtladı dürüstçe.

Sonra uzaklaşırken babam ağabeyime şöyle demiş, “Sanırım sana bir beşlik borçluyum.”

Ne olursa olsun, Norman bunu çok ciddiye aldı ve kasten ya-

pıldığını düşündü. Şampanya partisi dağılırken, Holland Park’a gitmeden önce Jenny’nin baskısıyla Norman’ı otelin barına götürdüm. Sanırım amaç sakinleşmesini sağlamaktı, ama Norman’ı o geceki kadar soğukkanlı görmemiştim. Bana, sahibi olduğu Tufnell Park ikinci el buzdolabı sergi salonunda, Tufnell Park ikinci el buzdolabı sergi salonunun İskoç yardımcı müdürü tarafından geçen akşamüstü taciz edildiğini söylediğini hatırlıyorum. Bence, yine de, olayı sadece kibarca havadan sudan konuşma yoluyla anlatmıştı, bu, bezgin bir övünme, erdemli bir adam daha gitti, ağıtı değildi. Kadın hâlâ belsoğukluğu taşıyor diye onu düzmeye gerçekten cesaret edemediğini, muhabbete uygun olarak ekledi. Kadın bunu o kadar uzun süredir ve o kadar sık yapıyormuş ki, antibiyotikler artık bir boka yaramıyormuş.

Norman ya da geçici olarak Bill Sikes, eve döner dönmez harekete geçti. Annemin ve babamın ikinci dereceden ünlü arkadaşlarının tümü, sanki onun sarhoş olduğunu düşünüyorlarmış gibi davranmaya çalıştılar. Onun bariz olarak sarhoş olmadığı gerçeği tüm gösterinin anahtarıydı. Tamamen başarısız sayılabilecek bir filozofa bugünlerde seks hayatının nasıl gittiğini sordu; tahta göğüslü önemsiz kadın şairin sırtına yumruk attı, şıkırdayan küpelerin arasından şeytanca kulağına fasıldadı. Yemekte, kendisine yarım litrelik bir bira bardağı getirip susuz Benedictine’le doldurarak, özenle seçilmiş sofrâ şaraplarından uzak durdu. Sesi Londra’nın öbür ucundaki seyyar satıcıya ulaşıyordu. Servis peçetesini (‘servis peçetesi, ona servis peçetesi denir’) gömlek yakasının içine soktu. Suratını kasenin içine daldırarak ve büzülmüş dudaklarıyla höpürdeterek çorbayı içti; dana etini çıplak elleriyle parçaladı. Tüm kornişon ve Amerikan elması ta-

baklarını ağzına boşalttı. Kahve makinesindeki kaynar kahveyi gözünü kırpmadan içti.

Akşamın yemekten sonraki evresi benim için girdap gibi dönen boşluktan başka bir şey değildi. Ve hatta, üst kat banyosunun zeminine uzanıp tuvalet kasesini şefkatle kollarımda taşıran, Norman'ın iğrenç sesini duyabiliyordum, çılgılığı andıran bir inilti. Benim durumumdaki biri, belden aşağı bir şeyler olduğunu sanmalı, öyle değil mi? Ama, sesler şu şekilde devam etti; son dizeyi andıran şeyi duyana kadar sözcükleri anlayamamıştım:

Bu yaşlı dişi koyun biliyordu minik kazıklarını

Koştı kasabaya ve kırdı iki bacağına da...

yavaşlayarak

Bu yaşlı dişi koyun savaşılmaya gitti prens için

bir cenaze diminuendosuna doğru

Ve yaşayan hiçbir insan... haber almadı... o günden sonra ondan

Kararsız alkışın sesi duyulabiliyordu. Ama Norman tekrar başladı, şu şekilde:

ooooooooHHHHHHHHHHH, bir yaşlı koyun vardı

sadece tek boynuzlu

Şimdi elli oldu, bendekinin yok sıfırdan farkı,

Aldı yaşamı *kopararak* yeşil mısırın boynunu,

Haydi çok akıllı çevirelim çarkı.

Dokuz dizelik döngü beş kez tekrarlandı. Sonra birkaç kaçamaklı ses ve kapıların çarpma sesleri duyuldu. Yarım saat sonra dışarı çıktığımda Norman banyoyu kullanmak için koridorda sabırla bekliyordu. Öne çıktı ve sanki beni sakinleştirmek isterce-

sine ellerini omuzlarıma koydu.

“Baban gitti ve ben de kanepede sana bir yatak hazırladım.”

Yüzüme dik dik baktı, aniden kasvetli ve anarşik gürültülü bir kahkahayla kafasını geriye attı. Kötü kokulu nefesle ona bağırdım.

“773 4417”

“Alo, güneydın, yani iyi günler. Acaba Rachel Noyes’la görüşebilir miyim?”

Sessizlik.

“Alo, Rachel? Ah. Adım Charles Highway. Belki beni hatırlarsın, geçen ay verdiğin partide tanışmıştık. Sonra birkaç gün sonra, biz –”

“Evet, hatırlıyorum.”

Sevinçten haykırması ve “Hey, sesini duymak müthiş bir şey” demesi için ona zaman verdim.

“İşte!” dedim. “Bu günlerde ne yapıyorsun?”

Sanki çok eski bir ilişkimiz varmış gibi, “A Düzeyi için inekliyorum,” dedi.

“Ne müthiş bir tesadüf. Ben de Oxford için inekliyorum! Seninki nerede?”

“Bayswater Yolunda”

“HAYIR! Benimki de! Yaklaşık nerede?”

“Holland Park tarafında.”

“Ah, tamam, Bayswater Yolu’nun *doğru* yanı.”

“Yo hayır, hemen yanı değil. Sol tarafta.”

“Hayır, hayır.” Rahatsız edici bir şekilde kıkırdadım. “Yanlış tarafın zıttı olarak doğru yan demek istedim. Doğru yan tarafı değil, ‘doğru taraf’.”

“Ne?”

“Biraz bekler misin?”

Hayır, sakın ol Charles.

“Ee, dinle, unut bunu, unut bunu. Şey, yarın öğleden sonra orada olacak mısın? Güzel, peki neden seni çıkışta almıyorum, kaçta çıkıyorsun? Dört buçuk? ...Dört? Tamam. Seni almaya gelirim ve belki çay içmeye falan gideriz.”

Bir sessizlik oldu. Koltuk altlarım üretime geçti. “Ne dersin?”

Normal olarak, beni kolayca reddetmesine yardımcı olacak koşulu vermeliydim, “tabii ki işin yoksa,” ya da beni makul olarak başından savabileceği ilerideki başka bir güne ertelemeliydim. Ama bir şans daha istedim. Onun üzerine yaptığım ev ödevleri adına. Ve konuştu.

“Tamam... Neden olmasın.”

Neden *olmasın*. Muhtemelen kendi çayını ödemek için ısrar edecekti. “Neden olmaması konusunda hiçbir fikrim yok. Dörtte orada olacaksın, öyle mi?”

“Evet, ve –”

“*Oldu*. Görüşürüz o zaman.” Telefonu çarptım ve gergin olarak dikildim, neredeyse çömeldim. Final kabalığım nasıl bir etki yaptı? Norman’ın Kuralını uygularsak, eğer biri az önce bana bunu söylemiş olsaydı ne hissederdim? Kaba budalayıcı ek, kesinlikle. Ama asla bilemezdim.

• • •

Salı öğle vakti. Küvette yaşlı bir timsah gibi hareketsizce yattım - yıkanmayarak, sadece buğulanarak ve plan yaparak.

Hangi kıyafetleri giyecektim? İnce pamuklu kumaştan mavi takım elbise, siyah çizmeler ya da dirsekleri etkileyici deri yamalı, siyah fitilli eski takım elbise. Hangi kişiliği giyecektim? Geçen Ağustos'da onu gördüğüm iki fırsatta da, sonunda kederli, az konuşan, esrarlı tiple, çok bilmiş, geveze, alaycı, her an gülen, ama içinde şeytani, nihilist bir şeyler olan, ölüm arzusu azaltılmış tip arasında bir yere oturarak, birçok eksiksiz kişilik düzenlemelerinden geçtim. Bunları tamir mi etmeliyim, yoksa sıfırdan mı başlamalıyım?

Neden Rachel nasıl bir tip olduğu konusunda biraz daha açık olamıyordu? Tanrı biliyor ki; eğer bir hipi olsaydı, onunla uyuşturucu deneyimlerinden, burçlardan, tarot kartlarından konuşurdum. Eğer bir solcu olsaydı, çok mutsuz görünür, Yunanistan'dan nefret eder ve doğrudan teneke kutudan kızarmış fasülye yerdim. Eğer sporcu bir tip olsaydı onunla... satranç ve tavla ve bu tür şeyler oynardım. Hayır, sakın onun, insanları bu acınacak yolla bölmelere ayırmanın ne kadar bencilce bir ahmaklık olduğunu bana gösterecek türden bir kız olduğunu söylemeyin; sakın beni cezalandıracağını, benimle dalaşacağını, bana *bilgiyi* ve komik önergeyi temin edeceğini söylemeyin. Buna dayanamazdım.

Şimdi deliklerimden başlayarak yıkanmaya başladım; titizlikle bakılmazlarsa ayvayı yerlerdi. İşler: Ormanlık bölgede yetişen burundan göbeğe kadar - işler. Tabii ki, diye düşündüm sevinçle, beden konusundaki bu sıkıntılarımin saf endişe olduğunu çok iyi biliyorum (yine, sadece ilgilenecek bir şeyler) - evet, tamamen - ama bunun endişe olduğunu bilmem, beni daha az endişeli hissettirmedi.

Tarak ve parmak uçlarıyla kasık kıllarıma biçim verdim.

Rachel için kendime çeki düzen vermem iyi bir fikirdi, nedeni-
ni gerçekten asla kimse bilemezdi. Geçen Temmuz bir gece:
Belsize Parkı metro istasyonunda, 10.05'te, bir kız polis çağır-
madan önce def olup gitmemi söylüyordu; 10.17'de yerde yatı-
yordum - dokunulmamış hâlâ oldukça sıcak çay fincanlarının
arasında - kaygan külotlu çorabını çıkartmakta ona yardım ede-
rek. İtiraf etmek gerekir ki, bu kız oldukça çirkindi, çıplakken
açık yaralar, mezarlıklar, falan filan gibi kokuyordu, ama ne de
olsa asla bilemezsiniz. Güzel kızların, çirkin olanlara göre seks-
ten daha çok hoşlandıkları, Geoffrey'nin bir teorisiydi. Daha
dün gördüğüm Gloria'yı ele alalım. Londra'da ne müthiş zaman
geçiriyordum ama. Oxford yıllar öncesinde kalmış görünüyor-
du, çocukluk gibi

Birkaç havluya sarındım ve parmak uçlarımda odama koş-
tum ve titreyerek ateşin önüne çömeldim: Dr Miller'ın kaçınma-
mı söylediği her şey. Yan tarafta, şu an kullanım için çok pis bir
banyo vardı. Sanırım, Jen ve Norm'a borcumu ödemenin de iyi
bir yolu olarak, gelecek hafta içinde burayı tertemiz hale getire-
bilirdim.

Kurulandım, talk pudrasına bulandım ve üzerime en cüretkâr
donumu geçirdim. Aşağıya doğru, aşırı oyuk göğüs kafesine,
düzgün küçük karına, çıkıntılı kalça kemiklerine, tamamen tüy-
süz bacaklara baktım - hiç fena değil, size anlatmakta bir sakın-
ca görmüyorum. Giyinir giyinmez odanın kurgusunu düşün-
düm. Gloria'da olduğu gibi baştan savma olamazdım. Yüze kar-
şı bir, onu eve bile getiremeyecektim, ama bununla beraber her
şeyin... tamam olması gerekiyordu. Konuyla ilgili bloknotları ve
klasörleri topladım, çenemi okşadım.

Müzik konusundaki görüşlerini bilmediğim için, riske girme-

meve karar verdim. Albümleri iki paralel sıra halinde dik olarak üst üste dizdim; birinci sıranın başına 2001: *A Space Odyssey*'i (yanlış olamaz) koydum; ikincisinin başına, bir süre düşündükten sonra, şair tarafından okunan, Dylan Thomas'ın toplama şiirlerini koydum. Kleenex mendiller yataktan oldukça uzakta: Onları başucu sandalyesinin üzerine koymak, üstünde "Hakkımdaki en önemli şey, deli gibi otuzbir çekmemdir," yazan bir afişle aynı anlama gelecekti. Sehpa, Shakespeare'in birkaç metnini ve *Time Out*'un bir sayısını sergiliyordu - şaşırtıcı bir çelişki, belki de, ama bunun işe yaramayacağından korktum mu? Hayır. Metinler, bir yıllık A Düzeyi karalamaları yüzünden kirli ve kıvrıktı. Bunların yerine Thames ve Hudson Blake (tekrar, yanlış olamaz) ve *Meditasyon Şiirleri*'ni koydum, aslında Metafizik üzerine bilimsel bir Amerikan çalışması, bununla beraber kapağa bakılırsa, *beat* şiirinin bir derlemesi bile olabilirdi. Rachel bunu istediği gibi yorumlayabilirdi. Ne yazık ki *Time Out*'un kapağında uzun bacaklı, siyah göğüs uçlu bir kız vardı. Yerine ne koymalı? Koşup bir *New Statesman* alacak zamanım var mıydı? Gerçekten hayır. Odanın etrafına bakındım. Diğerlerinden farklı, göze çarpıcı bir şeyler aradım. Çeyrek saat sonra Jane Austen'de karar kıldım, yıllanmış *İnanç*, yastığımın dibinde, ters çevrilmiş bir şekilde, sonuna yakın bir yerlerde açık. Ufak doku-nuş anlamı, harika bir sunuş.

Üç buçukta aynanın önünde giyinik olarak dikiliyordum. Gözlerim kısılı, yüzümdeki siyah noktalar için keşfe çıktım. Hepsi temizlendi. Düzenli akneden bile, çıkmak için iki gece ve inmek içinde iki hafta harcayan, bu arasıra oluşan cilt altı kütlelerinden çektiğim kadar çekmedim. Eski bir favori, gözlerimin arasında düzenli olarak kalan, bana, seri cinayetler işleyen biti-

şik kaşlı bir katilin yüz ifadesini veren Kiklops yumurtasıydı. Ama o sıralarda kasabada öldürmeye degecek kimse yoktu.

Taktım, sonra çıkardım, sonra beyaz-puanlı kırmızı atkıyı tekrar taktım. Sonuç olarak takmadım: Sebep ortada. Şu an dalgın olarak aynada kendime bakarak... Rachel'in böyle bir fırsatı tepmesi için aklını kaçırmış olması gerekir: Orta boy, ipek gibi, seyrek saçlar, masum kahverengi gözler, ince ama geniş ağız ve o çene hatları, gerçekten - düzgünlüğü ve eşitliği, mükemmel Keats Simetrisi. Vurgulamak için arka dişlerimi acıyla birbirine bastırdım... Merhaba. Harika, sevgilim, ya sen nasılsın?

Biraz çay için üst kata çıkarken telefon çaldı, Geoffrey'ydi.

"Merhaba," dedim memnuniyetle. "Seni bu gece arayacaktım."

"Mmm..." Beş saniyelik bir duraksama oldu. "Evde olmaya caktım."

"İyi misin?" Başka bir duraksama daha.

"Sana uğramak istiyorum. Mandrax'lıyım, koptum. Park'a dönemiyorum."

Uyuşturucu almış birisinin yardım çağrısı mı?

"Şu an neredesin Geoffrey?"

"Eee, bekle, etrafa bakayım. Evet... Güney Ken metrosu. Ama bak hemen şimdi gelmek istemiyorum. Kafamda bir... sahne var bunu toparlamaya ... çalışıyorum ... ama beceremiyorum çünkü bu ... sahne ..."

"Sen ne halttan bahsediyorsun, ya?" diye sordum. "Bak, şimdi gelebilirsin ve ben çay için dışarı çıktığımda burada bekleyebilirsin. Ya da ne? Sonra gelmenin kesinlikle daha *underground* olacağını mı sanıyorsun? Yedi gibi nasıl?"

"Daha müthiş," dedi durgunca, hatta ihtiyatla.

“Ya da daha geç. Sekiz gibi. Ya da dokuz?”

“Daha müthiş.”

“Bak, neden istediğin zaman gelmiyorsun?”

Sessizlik, sonra mırıldanılmış bir ‘evet’, sonra daha fazla sessizlik, sonra uyuşuk bir ıttırtı.

Yanında bir çift kız olduğunu söylemek için beş dakika sonra tekrar aradı.

Bir an için düşündüm. “Güzel. Onları getir ve ben de senin olmayanı deneyip, becereyim. Yanında hiç harika haplardan var mı?”

“Evet, biraz.”

“Onları da getir. Acele etmeliyim. Yaklaşık yediden itibaren evde olurum ya da başka biri olur. Ama dinle: Eğer yatak odamın kapısı kilitliyse, içeri girmeyi denemeyin, tamam mı?”

“Cacık mı?”

“Olabilir.”

Yetişmek için sadece sekiz dakikam kalmıştı. Ellerimle saçımı yerinde tutarak, evden dışarı fırladım ve meydandan koşarak ana yola ıktım. Geoffrey bana daha çok kız getiriyordu. Birazdan ne olacağı pek de önemli görünmüyordu.

Rachel mutfakta tek başına, posta kutusu şeklindeki bebek kakası renkli çöp kutusuna kl tabaklarını boşaltıyordu. Robotu andıran bir sesle şöyle dedim:

“Tanrım bunun için çok zgnm senin partin olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ve umarım kendimi sana affettirmeme izin verir ve gelecek arşamba benimle bir filme gelirsin. Tanrım, bu konuda gerçekten çok özür dilerim, gerçekten.”

“Bunu dert etme.”

Bekledim ama başka bir şey söylemedi. “En azından seni arayabilir miyim,” dedim, “yoksa?... Arayamaz mıyım?”

Rachel gülümsedi. “Her halde ikisinden birisi. Evet, tamam. 773 44 17. Hatırlayabilecek misin?”

“Yardım ister misin,” diye atıldım, “burada oldukça fazla –”
“Hayır, cidden, ben hallederim.”

Rachel, saldırıya açık bir şekilde kısmen oturmakta olduğum masayı ziyaret etti ve kullanılmamış şarap bardaklarını bir karton kutunun içine yerleştirmeye başladı. O, onar - ya da - kır, yap - ya da - öl duygusuna kapıldım, iddiamı destekleme zorunluluğumun yanı sıra, bu iddiaların desteklenme zorunluluğu hissi, harekete geçme zorunluluğumun yanı sıra, bu hareketlerin iyi bir sonuca ulaştırılma zorunluluğu hissi - ya da bunların utangaç bir sersemliği beni ayağa kaldırdı ve trans halinde gibi ona doğru elimi uzatmamı sağladı.

“Ah, sakın ol,” dedi.

Konuya geri döndüm. “373 14 17! Harika partiydi! Görüşürüz!”

...

Telefon rehberi taramasıyla geçen çeyrek saatin ardından ertesi Salı onu aradım. Yanımda daktilo çıkışlı bir film senaryosu, bir Audrey Hepburn fotoğrafı, dörtte bir cin ve Geoffrey vardı. İndirimli ölüm haplarınca heyecanlandırılmış Geoffrey, konuşma boyunca beni onaylarcasına başını salladı.

İki akşam sonra, kıt kanaat geçinen birkaç İzlandalı çiftçinin inişlerini ve çıkışlarını konu alan bir filme gittik. Tabii ki önceki akşamüstü sinemayı ziyaret etmiş ve karanlıkta Rachel’e fı-

sıldanacak eğlendirici bir yorumu prova etmiştim. Fakat atmosfer uygun değildi ve ben de sessiz kaldım.

Sondan bir önceki seyahat çekimi bozdurduktan sonra, taksiler ve sinema koltukları arasında bir anda çok popüler oldum. Onu evine bıraktım ve iyi geceler öpücüğü vermeye çalışmadım, bir kahve içmek için içeri gelip gelemeyeceğimi sorduğunda neredeyse kahkahalarla gülüyordum. “Bu akşam olmaz,” dedim kendimi beğenmiş bir tarzla. (Dahası, anne ve babası evdeydi.) Akşam bana altı pounda patladı. Olsun, haftasonuna kadar Oxford’a dönecektim zaten.

Rachel’in öğretim kurumu Londra’nın bu bölgesinde çok yaygın olan, Galler Prensi George döneminden kalma kasvetli dercede pastel renkli binalardan biriydi. Çift kanatlı girişe bekçilik eden iki kartonpiyer sütuna sırtım dönük olarak, gülüşleri ve merhabaları çalıştım. Kendimi yeterince heyecanlı hissetmiyordum, bunun nedeni evden çıkmadan önce pantolonumdan aşağı süt boşaltmam olmalıydı. Sanki kaldırımlar üzerine uzmanmışım da şimdi de bu kaldırımı inceliyormuşum gibi, son 150 metreyi kaplumbağa hızıyla geçmeme rağmen, hâlâ üç dakikam vardı.

Girişin sağında donuk bir şekilde aydınlatılmış, içinde erkek öğrencilerin bulunduğu perdesiz bir sınıf vardı. Derin düşüncelere dalmış gibi yola bakıyorlardı. Bu tür yerlere giden, bu cinsten serserileri tanıyordum. Aşırı kalın kafalı, uzun saçlı veya pis kanotiyeli oldukları, yeni çocukları bin türlü ibnelikle parçaladıkları, kızlarında izin verilemez sayıda hokey sopasıyla birçok kez yakalandıkları için kaliteli özel okullardan atılan pislik öğrenciler. Şimdi hepsi dışarı fırlayarak, “Hadi şu ödleğe gününü

gösterelim!” diye bağırıp pantolonumu mu indireceklerdi? Ser-seri mayın gibi bir aşağı bir yukarı gezindim. Çocuklardan biri, kafası sıranın üzerinde, kıvrılmış bir *Financial Times*’ı yastık yapmış uyuyordu. Seyrederken, sınıfta bir hareketlenme oldu; ince çizgili takım elbise giymiş gaddar görünümlü sakallı adam uzun adımlarla gizlice ilerledi. Öğrencisine arkadan yaklaştı, ha-yalet gibi tepesinde birkaç saniye bekledi, sonra gözlük kılıfına benzer bir şeyle kafasına şiddetle vurdu. Bu, seğirme ve burun-dan solumaların zincirleme reaksiyonunu başlattı; tombul, genç beyefendi dünyaya gözlerini kırparak uyandı. İnce çizgili adam-dan yüksek sesli azarlamalar duyulabiliyordu; diğeri tarafından özürler dile getirildi. Çok zengin ve tembel olduğu için ve öğle yemeğinde patlayana kadar yediği için o küçük boka dersini ver. Dersini ve o şişko, akılsız -

Kapılar açıldı. Yeşil tüvitli, kıvılcı saçlı uzun bir çocuk zerafet-le merdivenlerden indi. Sanki bir dazlak çetesiymişim gibi bana baktı: Korkuyla değil (çünkü bu tipler aslında oldukça mazlum-durlar) ama hoşnutsuzlukla. Onun arkasından birbiri peşi sıra “Jamie ... Jamie” diye seslenen, sivri çeneli iki kız çıktı. Jamie zarifçe dönüverdi.

“Angelica, ben Imbenkment’a *gitmiyorum*. Seni Gregory bı-rakmak zorunda.”

“Ama Gregory *İskoçya’da*,” dedi biri.

“Bu benim sorunum değil.” Kıvılcı çocuk eski model bir spor arabanın içinde gözden kayboldu.

Şimdi öğrenciler durmadan dışarı akıyorlardı. İçlerinden her-biri ve hepsi bağırıyordu. “Casper, ne var, Ormonde Gate, ola-naksız, süper, Freddie, saat beşte, çok iyi, çay?, Bubble, daha sonra oraya kadar yarışalım, seni hayvan, Oswald’ın Yeri’nde.”

Yanlış park etmiş Alfa Romeo'lar, Morgan'lar ve MG'ler birbirlerini iterek fırladılar; yayan olanlar Notting Hill'e çıkan yokuşta ilerlediler. Rachel neredeydi? Tüm bu parlak genç insanların önünde benimle buluşmaya utanmış mıydı? Buluşma yerini yanlış mı almıştım? Alıkoyulmuş olduğunu görmekten memnun olduğum şekerlemeci dışında içeride kimse kalmamış gibiydi.

Rachel, yine, dört kişilik bir grubun içindeydi, iki çocuk ve başka bir kız. Hep bir ağızdan tartışır gibi konuşarak basamaklardan indikleri sırada, oradan sıvışmalıyım diye düşündüm. Çocuklardan biriyle diğer kız, çift oluşturarak duraksadılar. Rachel ve diğer çocuk bana yaklaştı. Onu hatırladım. Şu an spor ceket ve farklı giysiler içinde olsa da, partideki beyaz takım elbiseli hanımevladıydı bu. Rachel gülümsüyordu. Şöyle dedi:

“DeForest, bu Charles... Byway?” Güldü. “Özür dilerim...”

“*Highway*, lütfen.” Ben de güldüm.

“Highway. Charles, bu DeForest Hoeniger.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Charles,” dedi DeForest, ağır ağır burnundan soluyarak. Amerikalıydı. Bunu hemen anlayabilirdiniz, çünkü sekiz yaşının üzerinde ve yirmi beşin altındaki tüm Amerikalıların ortak özelliği olarak, orta yaşlı Amerikalı bir spor yazarı gibi görünüyordu: Toplu iğne başı minikliğinde çilli bir baş, kırpılmış kır saçlar.

Bu Amerikalı da öyle miydi. Tabii ki de.

“Nasılsın,” dedim, ellerimiz sarsılırken.

“Çay Merkezi'nde çay içebiliriz diye düşündük,” dedi Rachel.

Bu yaratıcı plana başımla canlı bir onay verdim. Dizildik: Uzun DeForest ortada, Rachel onun dibinde, götten bacaklı ben, tek ayağım olukta, ağaçlara toslamamaya çalışarak, kaldırım ta-

şının üstünde bir yerlerde.

Diğer çift karşılıkla uyarma hareketlerini gözden geçirmek için birkaç metre ötede mola vermişti. Diyagonal saçlı ve pütürlü, asık suratlı çocuk, kızın tekrar seve seve geri alacağı bir eşyayı - bir kitap, bir mektup - onun elinden zorla çekip almıştı. Arkasındaki her neyse onu iki eliyle tutarak kızın karşısında dikildi; kız çıldırmasıcasına dirseklerine pence attı.

“Siz ikiniz, haydi,” dedi DeForest, “çay zamanı.” Yola adımını attı ve kaldırımında belli belirsiz gruplaşmış dördümüze bakmak için arkasını döndü. Sonra De Forest kocaman kırmızı bir Jaguar’ın kapısını açtı ve bindi. Kapılar bizim menfaatimize kilitli değildi.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım.

Rachel öne doğru adım attığında bana döndü. Okul çocuğu şaşkınlığıyla gülümsedim ve arkasından kapıyı kapattım. Diğerleri arkaya doluştu ve onların arkasından da, ya da yüzlerine, kapıyı kapatmak istedim. Ben de bindim, sanki bir bavulmuşum gibi ikisinin de beni kenara iteklemelerine yol açarak.

“Herkes bindi mi?” dedi DeForest, yokuştan aşağı koparak döndü, bir üç nokta dönüşü yapamayacak kadar hızda mekanları katederek, yukarı diğer yayalar gibi fırladı.

Kendimi nasıl böyle bir duruma düşürmüştüm? Rachel dik olarak önümde oturuyordu, saçları tetikteki duyularım için parlak ve hoş kokuluydu.

“Hayır, bu İngiliz arabalarını gerçekten seviyorum.” DeForest başını sallayan Rachel’e söylüyordu. O da açıkça seviyordu bunları.

Rachel her şeyi planlamış mıydı yoksa? Belki de telefonda ona daha fazla zaman vermeliydim. DeForest plana dahil mi-

di? Tanrım. “DeForest, hayatım, işte beni *sürekli* arayan bu can sıkıcı küçük pislik sonunda onunla çay içmem için zorladı; bizim de birleştiği tek uygar yolun, çaresiz o umutsuz küçük sümüğü yanımızda *taşımak* olduğuna karar verdim -”

Çay Merkezi otuzlarda yapılmış, Amerikan kafe-shop tarzındaki bir tür soylu işçi kafesiydi; diz boyundaki mantar oturaklarla çevrili çok sayıda masa ve arkada birkaç dörtgen masa vardı. En geride bendeniz, uzak köşeye doğru yöneldik. Önce kızlar oturdu, bunu kavalileri izledi. Masa dört dişilikti. Etrafa bakındım: Analarının rahimlerinde babalarına kışlarını dönen bu cücelerin sandalyeleri yere sabitlenmişti; taşınabilir hiç sandalye yoktu.

Ve *hana* da yer yoktu. Rachel ve DeForest yulaf ezmeli gözlemelerden konuşuyorlardı, diğer çiftin devam eden debelenişleri, şu an tamamen giyinik yapılan bir altmış dokuz oturumu sebebiyle görünüşte askıya alınmıştı. Başım bir elektrikli battaniye gibiydi. Rachel’i göremiyordum çünkü kahrolası DeForest’in sipsivri böcek kafası aramızdaydı. Umursanmayan bir sesle, “Telefon etmek için dışarı çıkıyorum,” dedim.

Kimse kılını kıpırdatmadı. Kafalarının içinde dönen engin dünyaları vardı. Duymamışlardı.

Dışarıda, metro girişinin karşısındaki telefon kulübeleri dizinine ulaşmak için bir refleksle yolu geçtim. Bir mağaza vitrinine bakmak için duraksadım. Neden onlara karşı açık davranıp, yana kaymalarını söylememiştim? Bunu yapan benim tereddütümdü. Hepsi kalmamı istemişti. Hayır, hiç yer yoktu, çıkmaktan başka bir şey yapamazdım. Def ol git. Eve ilerlemeye başladım.

“*Charles*. Bekle.”

Döndüm. Rachel yolun ortasındaki platformun üzerinde bakakalmıştı. Aramızdan bir trafik nehri akarken hâlâ gözleri bende, bekledi.

Onun için ne kadar da basmakalıp bir şey, diye geçirdim içimden.

Işıklar değişti. Rachel durakladı; elleri cebinde, başı hafifçe yana yatık, bana doğru yürüdü. Kaldırıma ulaştı ve birkaç adım önümde durdu.

“Charles, geri dön.”

“Ben geri dönmüyorum.”

İki adım öne geldi ve ayakları bitişik olarak dikildi.

“Özür dilerim. Sen iyi misin?”

“İyiyim.”

“Benim geri dönmem lazım.”

“Galiba.”

“Üşüyor musun?” diye sordu.

Üşümüştüm. Kendimi bir palto giyemeyecek kadar kibirli hissetmiştim. Titriyordum.

“Birazcık.”

Dudağını ısırdı. Yaklaştı ve birkaç saniye elimi tuttu.

“Beni arayacak mısın?”

“Ne sandın.”

“Öyleyse hoşçakal.”

“Güle güle.”

Campden Hill Meydanı’nda başka bir çay partisi devam ediyordu. Parti Geoffrey’den, tuhaf giyimli iki kızdan - çiçekli perdeye sarınmış ufak tefek birisi ve tabanca kılıfına kadar kovboy gibi giyinmiş iri birisi - ve Jenny’den oluşuyordu. Norman yoktu.

Hemen hemen pastoral spontane bir hava hakimdi ortama. Kendimi oldukça sersem hissediyordum ve mutfak buharla dolu olmasına rağmen bir türlü ısınmıyordum. Dahası, eve son derece duygulu bir yürüyüş yapmanın verdiği yoğun bir Varolma Bilinci krizi yüzünden hâlâ titriyordum.

Çay hazır olduğunda boğazımı balgamdan arındırmak için üst kata fırladım. Dönerken Geoffrey yolumu kesti; gizlice oturma odasına girdik.

“Hangisini beğendin?” diye sordu fısıldayarak.

“Pek tanımıyorum. Henüz onları inceleyemedim.”

“Anastasia’dan hoşlandın mı?”

“*Anastasia mı?*” Bu imkansızdı. “Gerçek adı ne?” diye sordum.

“Jean.”

“Ah, şu götten bacaklı olan mı? Şey, fena değil. Sıkıcı elbise.”

“Hımın, Yine de iyi vücudu var.”

“Onu becerdin mi?”

“Gibi gibi. Sue kadar iyi değil.”

“Sue’yu becerdin mi?”

“Gibi gibi, Daha güzel göğüsleri var.”

“Ne demek ‘gibi gibi’?”

“Karanlık Troy’da seviştik.”

“Olamaz. *Tanrım* ne kadar seksi. Peki nasıldı?”

“Aslında, onlar da sevice. Tam olarak aleti kaldıramamamın dışında iyiydi. Çok kopuktum. Mandrax yüzünden.”

“Neden böyle şeyler benim hiç başıma gelmez ki?”

Geoffrey bacaklarının üzerinde yaylandı. “Çünkü sen bir taşra hödüğüsün ve ben bir şehir dalaverecisiyim.”

Uyuşturuculardan konuştuk. Geoffrey iki Mandrax almıştı; biraz esrar da vardı ama bronşit anlatıcının çok az ilgisini çekti. Daha sonra kullanmak üzere ondan bir Mandrax aldım. İçimden bir ses bana, bu gece uyumak gibi fikirlere kapılmamamı söylüyordu.

O gece Bay ve Bayan Entwistle ilk ciddi kavgalarını yaptılar. Oldukça ılımlı başladı. Geoffrey ve ben mutfağa dönmüş, ortalığın toparlanmasına yardım ediyorduk. Kapı var gücüyle çarptı, bulmacayı tamamlayan ayak sesleri ve ardından Norman'ın kafası kocaman bir şekilde odada belirdi; renksiz gözleri başkasını görmeyerek Jenny'ye kilitlendi. Televizyon reklamlarındaki gibi donakaldık. Sonra gitmişti, sigaraları ve çakmağı bir çırpıda kapan Jenny arkasından çıktı.

“Haydut,” diye mırıldandı Geoffrey.

Rachel için yaptığım sahne tasarımlarım tamamen boşa gitmedi. Odamda, Anastasia saygı belirten bir fısıltıyla “vay” diyerek, *Blake'e* doğru yöneldi ve Sue altı patlarını düzelterek yere çöktü ve *Meditasyon Şiirleri*'ni açtı. Omzunun üzerinden baktım; Herbert üzerine bir makale okuyordu, başlığı “İnancın Platosu” olsa da epey iyi bir yazıydı; “Herbert da kim?” diye sormak istemiş olmalıydı. Sigara çarşaflarını yalayan Geoffrey bir albüm koymamı istedi. Kızlar hipi oldukları için, tüm Amerikan LP'lerim içinden en sert ve ahenksiz olanını seçtim, Velvet Underground'tan *Heroin*. Doğrudan sonuçları mı? Anastasia sandalyesinde salındı ve sandaletli ayağıyla ritm tuttu; Sue boynuyla sekizler çizerek kendinden geçti. İşte başlıyoruz.

Geoffrey sigarayı yaktı. “Çılgınlar gibi uçuyor muyuz gençlik?” dedi. Kimse tepki vermedi. Omuzlarını silkti, jointi Sue'ya

verdi ve sendeleyerek sırtüstü yatağa düştü.

Huzurlu bir sessizlik izledi bunu.

Joint bana geldi; dumanı içime çekmekten ziyade yutarak ve güya normal bir sigaraymış gibi kibirli hipi tavrıyla çektim. (Gösterişli ve/veya sesli çekiş kabalık sayılırdı.) Bunu birçok defa tekrarlayarak bekledim. Altın renkli küller boğumlarıma yağıyordu, evet, göğüs kafesimi halıya kusabilirmişim gibi hissettim: Bunun dışında hiçbir şey. Oysa uyuşturuculara tepki göstermediğim söylenemezdi; geçen yazın başında Geoffrey bana kalp şeklinde ilk amfetemanimi vermişti: İki gün boyunca kahkahalarla güldüren zırvalamalara tutuldum, üçüncü gün boyunca sıvı tavalar terledim, dördüncü gün hafif bir komadan çıktım. Doğrusu, birçok yönden metabolizmam da tıpkı aklım gibi horoz biçimli, kolay aldanır bir rüzgâr fırlıdağına benziyor. Geoffrey'nin esrarı işe yaramadı; bir topak lastik çizme çamuru satın almış olmalıydı ya da eğer sözde bu olsa, bir kibrit kutusu dolusu ufalanmış tütün, biberiye ve aspirin.

Jointi Geoffrey'ye uzattım ama sahte bir tebessümle elini havaya kaldırdı, aniden keyfimiz bozulmuştu. Pişmanlıkla yaranlanmış yüzünden birazcık dahi etkilenmiş bir keyif almaya dayanamazdım; olağan üçler grubu: İnci rengi ten, yakut rengi dudaklar, zümrüt yeşili dil. Yanakları fırlamaya hazır bir ağız dolusu kusmuk taşıyor gibi şişti.

“Sana getirebileceğim bir şey var mı?”

“Su.”

“Seni dehidrasyona uğratırlar,” diye açıkladı Anastasia.

Odadan çıkarken Susan hiddetlenmiş bir monotonlukla, “Bu olayı oldukça ... bütünleşmiş yapan tüm sıkıntıları ve kuruntula-

rı barındırdığı zaman, bu heriflerin böyle *yapısallaştırılmış* didaktik triplerle “Tapınağa” takılmaya çalışmaya başlamaları beni gıcık ediyor,” diyerek adımlarımı hızlandırdı.

• • •

Jenny ve Norman kavgasında ikinci safha: Duvarların sesi doğal haliyle kaydetmesi sonucunda açığa çıktı.

Yukarıdan gelen çığlık ve bağırışları mutfığa girdiğimde yavaş yavaş ayırımsamaya başladım. Banyonun dışındaki orta merdiven sahanlığına kadar parmak uçlarımda çıktım. Oturma odasının kapısı açıktı ve ışıklar sönmüştü. Az sonra, Jenny’nin yatak odasından çığlıklar attığını duyabiliyordum:

“Sen bir *katilsin*. Sana ne dediğimi duyuyor musun? Sen bir *KATİLSİN!*”

Çok çok yüksek sesli bir çığlık geldi ardından.

Bu beni dehşete düşürmedi. Ses tonundan Jenny’nin suçlamasının tanımla ilgili değil de duygusal, muhtemelen lanet savurma heyecanının doruk noktası olduğu açıktı. Ayrıca bu tür bir çığlık korku ya da nefretin değil, kişinin nefesini ciğerlerinin derinliklerine çekerek: Şimdi avazım çıktığı kadar bağırıp durumu nasıl etkileyeceğimi göreceğim, şeklinde düşünmesinin sonucuydu.

“Sen bir *piçsin*.” Jenny kaldığı yerden devam etti, “ve umursamıyorsun, çünkü sen bir *katilsin*.”

Sonra Norman: “Jennifer. Kendini kötü bir duruma sokuyorsun, ŞİMDİ TANRININ CEZASI, SAÇMALAMAYI KES! Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorsun, değil mi? Bunu o kahrolası kafana sok -”

Kulaklarımı kapattım.

Banyodaki lambanın ipini çektim ve kapalı klozet kapağına oturdum. Ne kadar heyecanlı. Herkes açısından mükemmel derece duygusal olan şu güne bak bir de. “Sen bir katilsin” ... Belki de Norman’dan işi esnasında arada sırada katillik yapması talep edilmişti. Belki de öğle tatillerinde gerçekten suç işlemişti. Cortina’sında bir çuval dolusu okul çocuğunu mu katletmişti, Bayswater Yolu’nda kör bir dilenciye ağına mı düşürmüştü, ölüm döşeğindeki bir Yahudi’nin nesilden nesile geçen yadigarlarını mı çalmıştı? (Norman ateşli bir sağcı diye) Aydın bir öğrencinin karnına sustalı mı saplamıştı? (Norman yabancılardan hararetle nefret ediyor diye: Marble Arch’tan aldığınız talimatlara dayanarak Ortadoğulu leş kargaları Calais’te değil ama, Bernet ya da Wandsworth Common’da ilk adımı attılar.) Acı içinde haykıran bir Pakistanlının üzerinde mi tepinmişti? Belki de Jenny - uyku getirici ama - ona karşı olan sevgisini ‘öldürdüğü’ kastetmişti.

Yukarıdan muhtemelen tokat olabilecek bir çarpma sesi duyuldu ve ardından bedeninin zeminle hızlı bir temasını andıran boğuk bir gürültü.

Bir parça tuvalet kağıdına burnumu sildim ve kendimden geçmiş bir şekilde Rachel’i düşündüm. Keşke Geoffrey elini çabuk tutup yatağıma kussaydı; böylelikle Sue ve Anastasia onu evden götürebilir ve ben de yalnız kalabilirdim. Norman’ın kiraz konyağından bir bardak aşırmaq için oturma odasına fırlamalı mı? Hayır: Jenny’yi tekrar bayılıta kadar dövmek için ayıltabilirdi. Bunun yerine, lavaboya güvenle balga n attıktan sonra Geoffrey’nin suyuyla geri döndüm. Üst katta şu an her şey sakindi.

Geoffrey gerçekten kusmuştu, yatağıma değil, ama daha da ötesi, yere, duvarlara, lavaboya, havlu asacağına ve bitişikteki banyonun klozetine. Anastasia, bir kolu beline sarılı onun yanındaydı. Kapının önünde koca Sue'yla karşılaştığımda, Geoffrey utançla bana döndü.

“Üzgünüm gluk,” dedi, banyo küvetine boşaltacağı bir ağız dolusu taze kusmuşa yer açmak için kafasını geriye atarak.

“Sorun değil, Ama, Geoffrey?”

“Nee?”

“Unutma: Ben bir taşra hödüğüyüm, sense bir şehir dalave-recisi. Tamam mı?”

“Doğru.”

Üçümüz de Geoffrey'nin üstünü başını temizledik ve ona sırasıyla bir elma, biraz su ve bir sigara verdik. Sorulduğunda kendini iyi hissettiğini söyledi. Taksi çağırmayı imâ ettim ama - her şeyden önce onun yaşındaki biri için gariptir ki - Sue'nun bir arabası olduğu ortaya çıktı. Geoffrey'yi arabaya bindirdik ve ayrıldılar, ne kızların telefon numaralarını aldım, ne de herhangi birisini öpmeye çalıştım.

Başımı uygun şekilde birçok kez sallayarak onları uğurladım ve tekrar eve döndüm. Karanlık mutfakta, gömlek düğmesi iriliğindeki Mandrax'ı birkaç bardak suyun yardımıyla boğazımdan aşağı yolladım. Ay geceyi ışıltılarıyla çoktan aydınlatmıştı ve dışarıdaki koyu mavi gökyüzünü bir süre hayranlıkla seyrettim. Davetsiz, mide bulandırıcı bir beklenti görüntüsündeki duygunun, kişisel özelliklerimi giderek sömürdüğünü hissedebiliyordum. Ve neden olmasın? Bunu ne kadar sinirlenerek yapsam da, kendisini düşündüğüm biri vardı; ifadesi ne kadar küstahça belirsiz olursa olsun, omuzlarımin üzerinden bakan bir yüz vardı.

En azından kendi yüzüm değildi.

Gökyüzü haricinde dışarıda hayran olunacak çok az şey vardı, sadece: Üzerinde, arka bahçe kapısını kullanmaya zahmet etmeyen üç metrenin üzerindeki hırsızları caydırmak için takılmış binlerce kırık cam parçasının parladığı yüksek, düz bir duvar. Yine de, cam parçaları şu an yeterince tarafsız görünüyordu.

Geriye döndüğümde Jenny'yi yan odadaki kanepede, dizlerinin üzerine kıvrılmış bitkin bir halde sigara içerken buldum. Ona doğru adımladım, ama bunu yaptığımda bana yalnız kalmaktan memnun olduğunu belirten, güçlkle algılanabilir bir hareket yaptı, bir omuz silkme ya da bir elin ani sallanması.

Sekizi otuz beş gece: Rachel Sayfaları, birinci cilt

Şimdi pencerenin yanında, ikinci Chateau Dysentery şişesinin mantarını güçlkle çıkarıyorum. Kırmızı damlalar Rachel'in yirminci yaşgünü hediyesinin, Longman'ın yeni çıkardığı Blake'in üzerinde uçuşuyor. Dışarısı çok karanlık, yani haykırarak sormak için uygun görünüyor.

Zevk

Geceye zincirli

Doğurabilir mi sabahı ve gençliğin bakirelerini?

Çalışma masamın üzerinde not defterlerinin, dosyaların, zarfların, peçetelerin, notların ve tamamlanmış Rachel Sayfaları'nın oluşturduğu bir deniz gözler önüne serilmiş olarak duruyor. Dört göz halimle, konu başlıklarını içerden yazıyor, dipnotları sıraya koyuyor, göndermeleri kırmızı ve mavi tükenmez kalemle işaretliyorum.

Başlangıç her ne kadar tesadüfi buluşmalarla, beceriksizlikle sonuçlanmış hazırlıklarla, yarı başarılarla nitelense de, oldukça tarafsız bir gelişmeyle başlamalıyız. *Fetihler ve Teknikleri: Bir Sentez*'e gönderme yaparak, Rachel klasörünün iç kapağına şunları yazıyorum:

Baş harfler 2B

Telafi etmeye yarayan A₃ eğilimleri

Emily açılışı

Ertelenmiş Marilyn değişimi

‘Ertelenmiş’ kelimesini siliyor ve ‘indirgenmiş’ yazıyorum. Bana pek bir şey ifade etmiyor.

Okuldaki ilk gün gayet sıkıcıydı, benim için müdüre ve kadrosu için olduğu kadar olmasa da (sanırım), böyle ayrımların genelde sonuçlanacağı gibi: İşe yaramaz.

Okula doğru alımlı Addison Caddesi’nden çıkarken, sabah almış olduğum iki mektubu çıkardım. Erkenden okulda olunmayacak kadar güzel bir gündü, ben de kuş topluluğuna adamakıllı göz atmak için ortalarındaki kaldırım bankına doğru süzuldüm.

Annemin hayatı boyunca dış dünyayla herhangi bir yazılı bağlantı kurmamış olması, kendi içinde İngiliz Genel Postanesi’ne verilmiş etkili bir hediye idi. İsmim yanlış yazılmış, benim bile zor çıkartabildiğim bir adres, sol üst köşeye ters olarak yapıştırılmış bir penilik dört pul. Gözlüklerimi taktım ve birkaç önemli ibare için kaygılanmaya başladım: Seni çok özledim Pazar günü... temizliğe? hastalandım... Baban iki haftalığına Londra’ya gelecek ama ... oldukça büyük bir ev partisi ... günü? Bir kolejin öğrencileri geliyor ... ya sen? ... Jenny’ye sevgiler... Norman nasıl davranıyor... Bayan Wick unuttuğun atletleri buldu... Yüzüm alev alev oldu. Konu neydi? Her zaman bir konu olurdu. Ah kötü şans getirecek anlaşılır bir bitiş... kendine iyi bak. Babandan kaç kişinin geleceğini öğren. 01-937-2814’ten ulaşabi-

lirsin.

9-3-7, B-A-T, Batı yakası: Kensington bölgesi; çirkin metresinin evi olmalı. Annem babamı neden ofisten aramadı ki? Yoksa ilgisizliğin kurnaz bir gösterisi miydi bu? Tüm olan biten moralimi bozabilirdi, ama öğleden sonra Rachel'le çay içiyor olacaktım - saat ikide. Ve telefon numarası işe yarayabilirdi.

İkinci mektup cafcacflı renklerle pullanmış uçak postasıydı. Coco'dan geliyordu.

'Coco', geçen sene Cambridge'de ziyaretçi okutmanken babamda kalan Lübnanlı bir ekonomi profesörünün on altı yaşındaki kızıydı. Yazın sonuna doğru aile üç hafta sonu için bizde kalmak üzere Lübnan'dan geldi. Coco bronz tenli, kaltak ruhlu ve egzotikti; dahası bakireydi ve ben o sıralarda, ona oldukça iflah olmaz görünecek kadar olgun ve kabaydım. İlk hafta sonu merdivenlerin başında Coco'yu öptüm. İkincisinde serada utangaç göğüslerini okşadım. Üçüncüsünde onu 12'de odama gelmesi için ikna ettim - cinsel ilişki olmasa da, mükemmel bir geceydi. O zaman on beşinde bile değildi ve ben, o yirmi birine bastığında hapisten çıkmak istemiyordum. Ayrıca buna izin vermezdi. Mektuplaşmaya devam ettim çünkü bu kendimi cinsel yönden aktif ve revaçta hissetmemi sağlıyordu ve çünkü mektuplarda (şüphesiz sadece kendime) gösteriş yapmayı seviyorum. Mektubu okudum:

Sevgili Charles,

Mektubun için teşekkürler - sonunda! Bana daha önce yazmadığın için yazıklar olsun sana! Sınavlarının iyi geçtiğine çok sevindim. Benim o düzey sınavlarım çok iyi

değildi!

Ne kadar yakışıklı olduğumu belirten bölümlere göz attım. Son paragraf şöyleydi:

İngiltere'ye bir an önce gelebileceğim umuduyla doluyum hep. Annem belki (?) gelecek sene diyor. Seni tekrar gördüğümde benden artık hoşlanmayacağını sık sık düşünüyorum. Gelecek sene gelirim sen Üniversite'de olacaksın ve ben de Tiyatro okulunda!? Ama bu, Belkiler Diyarı'na bağlı. Tamam! Şimdi uyumalıyım, çok yoruldum! Bana hemen yaz.

Sevgiler, Coco

Bu konu acil ilgi istiyordu. Bir not defteri çıkararak, cevabımın taslağını yapmaya başladım:

Tatlım,

Geciken mektubun için teşekkürler. “Belkiler Diyarı'nı” duymak özellikle ilgimi çekti. Bu garip ülke hakkında bana daha fazla bilgi verebilir misin? Örneğin, başkenti neresi, coğrafi konumu, yönetim şekli ne? Ya da, iklim özellikleri nedir, bölgenin sınırları nereye kadar uzanır, başlıca endüstri kaynakları neler? Bunun da ötesinde, gelecek ziyaretinde benimle yatağa girip girmeyeceğini söylemeyi ikinci kez ihmal ettin...

Deniz yıldızı gibi gerilerek ayağa kalktım. Saat neredeyse dokuz buçuk olmuştu. Kağıtlarımı topladım ve koşmaya başladım.

Okul beklediğimin tam tersine, Victoria dönemi karakollarına benziyordu. Yüksek teraslı evlerle yandan kuşatılmış ve pembeye çalan parmaklıklarla çevrelenmiş bina, yoldan çekilerek çömelmişti ve isli tuğlaları çevredeki güneş ışığından hiç mi hiç nasibini almıyordu. Patikadan yürüyerek arka bodrum katı girişine doğru sokuldum. Kapı açıldı.

Müdürün dışında kimseler yok gibi görünüyordu. Bayan Tauber, odasında kupalarca kahve içmekle ve herbirinde yaklaşık üç sigara bitirmekle meşguldü. Şaşırıldı ama aslına bakarsanız beni gördüğüne çok sevindi.

Karşılıklı güneydin dedik ve ürkütücü bir sessizlikten sonra, “biraz erkenci” olup olmadığımı sordum, mantıklı bir kuşkuydu çünkü okul boştu ve pekala ders saatlerini yanlış almış olabilirdim.

“Kesinlikle hayır,” dedi, arkasındaki elektronik saati işaret ederek. Saat dokuz buçuğu beş geçiyordu. “Saati göremiyor musun?” Bir cevap bekliyor gibi içtendi.

Bu sinirimi bozdu. Tamamen mantıksal tek cevap şuydu: “Çok özür dilerim - kusura bakmayın - ama burası Tauber Akıl Hastanesi, öyle değil mi?” Bunun yerine diğerlerinin nerede olduğunu sordum.

Öfkeli bir şekilde, “Geç kaldılar,” dedi.

Bacağıma hafifçe vurarak başımı salladım.

“Ah. Hımm, ‘her şey başlayana’ kadar gidebileceğim bir yer var mı?”

Bu noktada önceki nezaketi geri döndü ve üç sandalye, yarık bir yazı tahtası ve uzak köşede diz boyu bir yığın oluşturan en az bir düzine dolusu sıkıca bağlanmış ders kitaplarıyla döşeli “kütüphane’ye kadar, gösterişli telaşla bırakıldım. Okul arka-

daşlarım sonraki bir buçuk saati burada gezinerek geçirmelerini liberal ilmin bu arenasına borçluydular. İçeride onlardan dört tane vardı, ikisi kız, birisi fena değil, ama benim iki katım.

Hafta ortasına kadar Tauber Danışman Öğretmenleri benim için gerçekten hiçbir sürpriz hazırlamamışlardı. Okulun ikinci bir katı olduğu ortaya çıktı, burada geniş bir toplantı salonu / spor salonu / kafeterya / sınıf ve ayrıca iki küçük ofis bulunuyordu. Okulun aslında bir anaokulu olduğu da ortaya çıktı, ya da büyük ölçüde böyle olduğu. O Düzeyi ve yaş üstü grupta sadece beşimiz vardık ve bizim on katımız yani çoğunluk on bir yaş öğrencileri ve Genel Başlangıç ve yaş altı grupta yer alıyordu. Bu yaş faydalı bir grupta ölçütü değildi, yaşça büyük olanların hepsi yönetimin uyguladığı üzere, on beş yaşla (Asil İskoç Akademileri'ne hazırlanan ihmalkâr gulyabanilerle) on dokuz yaş (benim gibi) arasında değişiyordu; ve küçüklerin tümü altlarına sıçmalarına izin verilen, iki ayağı olduğunu yeri keşfeden veletlerle, sekizle otuz sekiz arası herhangi bir yaşta olabilecek benden uzun tipik yumuşak yüzlü mongollarla sınıflandırılıyordu. Çocukların büyük bir çoğunluğu bariz kaçaktı.

Zamanım (teorik olarak) kampüste oturan iki öğretmenin (Matematik ve Latince) ofiste verdiği kısa sabah oturumlarıyla bir İngilizce öğretmenin St. John's Wood'da verdiği ve bunu geniş toplantı salonundaki "genel çalışma'nın izlediği akşam oturumları arasında paylaştırılmıştı.

Pratikte mi?

On, on buçuk arası okula gel. Bay Greenchurch'le yirmi dakikalık Matematik dersi. Ölü insan ayağı aromalı havasız yeraltı ofisinde; grileşen takma dişlerini durmadan sesli olarak emen koca kulaklı seksenlik kel bir herifle yirmi dakika (önceleri ağ-

zı şekerle dolu sandım; çarşambaları, yerinde duramayan takma dişlerini tekrar yerine yudumlamadan önce, onların çenesinin ortasına kadar kismuk gibi inmesini bekler); kırık bir guguklu saati andıran aklı, senin de orada olduğunu sık sık unuttur. Daha az çirkin bir kız olan Sarah'la konuşarak geçirilen on dakika. On bir buçuktan öğlene kadar, çorapsız sütun gibi bacaklarını dikizlemenin sabit amacım olduğu iri yapılı olmasına rağmen etleri vücuduna iyi paylaştırılmış Latin dudu, Bayan Marigold Tregar'ın dersi; amaca giden her yolu içerir: Yan yana oturduğumuz masanın ucundan kalemleri yuvarlamak ve yerden almak için harekete geçmek; odanın girişinde, onun tam karşısında eğilerek ayakkabılarımı iki kere bağlamak; demir merdivenlerin altında aylak aylak gezinmek, belki şans yüzüme güler diye: Bayan Tregar otuzunun üstündeydi ve bence çok çirkindi, yine de oldukça kısa etekler giyiyordu.

Sarah ile beş dakika daha. Hızlı ev yolu. Hafif bir öğle yemeği ve evde her kim varsa onunla gevezelik etme girişimi - Jenny, ya da Norman, bazen hiçbirisi, asla ikisi bir arada değil. Muhtemelen diğer üç arkadaşımı (Sarah sadece sabahları okuldaydı) büyük salonda bekleyerek geçireceğim yarım saat. Birkaç dakika çalışmayı denedim, ama kolay değildi, çünkü elli kadar çırlayan yumurcağın öğleden sonra burada dersleri vardı, çoğunlukla oyunculuk dersleri ya da müzik dersleri ya da kişisel dışavurum dersleri.

Bu, öyleyse, geceye özgü edebi araştırmalarımın üretkenliğine yavan bir alt yapı oluştıruyordu. Çünkü her zaman kendi hayatımı ortaya koymaya çalıştığım, garip olaylar ve gizli gerilimlerle dolu bir dünya bulmak için (özellikle Charles Dickens ve

Franz Kafka'nın eserlerindeki) yazınsal tuhaflıkları incelemeye başlamıştım. Gerçek anlamdaki çalışmalarımı evde yapıyordum, tabii ki özellikle Rachel ve dehşet iyi olduğum ya da bana öyle gelen, İngiliz Dili ve Edebiyatı üzerine.

Yumrukların konuştuğu o geceden sonra, şu an Jenny ve Norman'ın arası daha sakindi. Ama birlikte oldukları ender zamanlarda oda bunaltıcıydı. Bu ne günlük bir kabadayılıktı, ne de daha önce gerilimin açıkça ifade edilemediği birçok ilişkide birdenbire açığa çıktığını gördüğüm gibi, canlılığını kaybetmiş, kabahatli her nasılsa cinsiyetsiz bir sıkıntıydı. Hayır, kesinlikle bir şeyler söz konusuydu, bazı *sorunlar* ve bunların ne olduğunu anlayabilmek zorundaydım.

Beklendiği üzere, Norman'ın davranışı karısındaki daha betimleyiciydi: Şimdi önümüzdeki akşamlarda, araba anahtarlarıyla oynayarak ya da yeşilimsi mavi gözlerini duvara dikerek mutfak masasında dalıp gidecekti. Bir noktadan sonra başı önde kapıdan tüyecekti - ama sadece kaçmak için dışarı çıkıyordu; meltemle ilerleyen azim sandalının rüzgârını kaybetmişti.

Okuldaki ilk sabahımdan sonra mutfakta bir sandviç ve bir bardak süttten oluşan öğle yemeğinin - sanırım oldukça keyifli bir biçimde - tadını çıkarıyordum. Norman'ın girişini güçlkle fark ettim. Bu sefer çarpmaların ve bağırışların geleneksel manik sağanağı yerine sanki ancak mutfaka ulaştıktan sonra doğru evde olduğuna emin olacakmış gibi duraksama ve kararsızlıkla - mutfaka girdi. "Ah, merhaba," dedi. "Jennifer buralarda mı?" ('Jennifer,' Norman'ın dilinde genellikle, 'o orospu Jenny,' demekti.) Dışarıda olması gerektiğini söyledim. İkimiz de umursamıyormuşçasına omuz silktik. Kendi kendine kafa sallayarak, sanki düşünceli gibi, buzdolabının kapağını açtı. "Yiyecek bir

şey yok mu?” diye sordu, gözleriyle odanın dört bir tarafını tarayarak. Norman’ın gözleri şunları gördü: Bir lavabo dolusu tabak çanak, kirli bir kedi tabağı, bir sepet dolusu kokuşmuş artık, masaya yayılmış örgü işi ve işportacı tezgahı gibi bir fırın.

Genellikle sanki çadır ya da geçici prefabrik bir evde yaşamış gibi davranan Norman’ın, şimdiye kadar evle ilgili herhangi bir işle ilgilendiğini görmemiştim - gazeteleri yerlere fırlatıyor, merdivenlerde soyunuyor, sinekliğini temiz kanepelere döşemesinin üzerine yapıştırıyordu.

Ama bunları oldukça garip bir şey izledi. Bir adım öne çıktı ve lavabonun altındaki çöp kutusunu tekmeledi; porselen bir kabı elinin tersiyle bulaşıklıktan kaydırarak yana itti.

“Kahrolası sürükler,” diye haykırdı başını geriye atarak, “adamakıllı becerebildikleri tek şey, kızarmış kocaman yiyecekleri midelerine indirmek ve her taraflarına jigolo fışkırtmak.” Parmağının ucuyla bir musluğu hızlıca açtı ve kollarını sıvadı, ses tonu haklı küçümsemeyle giderek titrekleşiyordu. “Sen tüm kör olası gün boyunca çalışırken, onlar kahrolası giyim mağazalarında kıçlarını sürtsünler ve kahrolası Sleazy Wheezy ya da ismi her ne haltsa orada bok gibi para harcasınlar. Onlar popolarının üzerinde göz zevklerini tatmin ederken, sen işyerinde çalış dur.” Sesi bir oktav yükseldi. “Göğüslerinin olması, demek değil ki-” diyerek, öfke ve hayal kırıklığının doğurduğu uzun, tüyler ürpertici bir homurtuyu yarım bırakarak kesip attı.

Norman bulaşığı bitirdi (erkek izci titizliğiyle), ceketini giydi ve evden ayrıldı.

Göründüğü gibi değildi. Eğer olaylar böyle gelişmeseydi, dünyadaki hiçbir güç ona bu yaptıklarını yaptıramazdı.

Rachel’le bir sonraki karşılaşmam cuma günü oldu, Çay Merkezi Olayı’ndan üç gün sonra.

Eğer bunu planlamış bile olsaydım, daha spontane gelişmezdi. Oldukça şaşırtıcı, çünkü tüm Rachel eserinden vazgeçmeyi kabullenmişim. Çarşamba sabahı traş olurken, bir gece önceki düşüncelerimin iğrençliğini hatırlayarak korkuyla irkildim ve utandım. En iyi ihtimalle bana sadece acımış olmalıydı; en kötü ihtimalle bu, onun ve DeForest’in planının ikinci safhasıydı. Rachel’i o akşam aramaktan çok korkuyor ve utanıyordum. Belki yarın. Hiçbir şey tehlikeye atılmadı, hiçbir şey yitirilmedi.

Ama söylediğim gibi onunla karşılaştığımda olaylar daha spontane olamazdı. Oldukça tedbirsizdim, tamamen hazırlıksız yakalandım. Kirli sakal, bulaşık süngeri saçlar, yün manto, kahverengi fitilli kadifeden bol, çiftçi Giles pantolonu. Üzerimde tek bir not defteri bile yoktu. Yani doğaçlama takıldım.

O sırada Notting Hill Gate’deki Smiths’de, sırtım ön kapıya dönük, kafamı kaşıyarak dikiliyordum - şaşkınlıkla değil de, kaşındığı için. Geçen günkü, -kamyon- hatamdan dolayı allak bulak bir şekilde - Londra argosu hakkındaki bir kitabı henüz elimden bırakmıştım (‘Şerefe, Norm, bela ve kavga nerede? Yükseklerde gezintiye mi çıktılar?’) ve “Eleştiri ve Dilbilim” üzerine bir kitabı elime olmak üzereydim.

Arkamdan yaklaştı ve dirseğiyle kaburgalarımın sertçe vurdu.

“Ayrıca merhaba. Bilgiç kitap mı okuyor?”

“Aa, merhaba,” dedim, şaşkınlığım sesimdeki tiz karga gaklamasıyla desteklendi. Ama sonra açıldım. “Ah, anlarsın, kabak tadı veren makaleleri tekrar piyasaya süren ve bunların uyumlu olduğunu iddia eden, yorgun, moruklaşmış, kalitesiz bir yazar.”

Duraksadım ve elimle (üç) ani hareket yaptım. “Tüm makalelerin ‘sözcük sorunu’ üzerine olduğunu söylüyor.” Kapaktaki alt başlığı gösterdim, bir romandan yapılan alıntı gibi adrenalinle dolu bir şeyler zihnimin derinliklerinde şekillendi. “Ama aslında hepsi kendi üzerine - beğenisi, istikrarı ve parayı ne kadar sevdiği. Şu fiyata bir bak.” Rachel bir fiyata bir de zekice gülümseyen suratıma baktı.

Yapmacık, fazla uzun, yersiz, hoşunuza giderse - ama bir sözlü sınav için hiç de fena değil.

Yine oldukça aceleci bir şekilde, mağazayı turlamaya başladık. Bu bana, tabloların engin çeşitliliğini görme fırsatını verdi: Çocuk oyuncaklarına duyduğum çocuksu merak; kırtasiye reyonundaki tezgahlar bayana yaptığım haylazca şaka; kaba tebrik kartlarından (yün yumaklı kediciklerden, yaşlı adamları andıran köpeklerden)_ hoşlanmam ne kadar da hayat vericiydi. Rachel, beklenenin tersine, eğleniyor görünüyordu ama bel bağladığım hiç de bu tür bir karşılık değildi. Mesela, bir kere bile sikimi elime almamıştı.

Plak bölümünde durduk. Orta yaşlı ufak bir adamı (anormal kocaman esmer kulaklı, çaya banılmış zencefilli çörek gibi) aynı derecede ufak ama çok daha genç bir tezgahlar kızı suçlarken izledik. Kız adama karşı sürekli esniyordu. Adam istediği plağın mono kaydını bulamadı.

“Ne yani bana bunun sadece stereo yapıldığını mı söylüyorsunuz?” diye sordu düdük gibi bir sesle. Kulaklarıma inanamadım.

“Evet, ama bu –”

“Stereo pikabı olan insanlar için her şey çok güzel tabii.”

“Pla–”

“Peki stereo pikabı olmayan insanlar ne olacak?”

“Burada diyor ki –”

“Ama bu insanı hasta ediyor.” Bunu keşfin tüm şevkiyle söyledi, sanki bu durumun insanı hasta etmediği, hatta kendini iyi hissetmesini sağladığı fikrini çok uzun bir süredir benimsiyormuş gibi. Tüm mağazaya seslenmek için arkasını döndü. “Bu insanı hasta ediyor,” diye tekrarladı, izleyicilerini bireyselleştirme çabası içinde tezgaha doğru yürüyerek “Hepimiz koyun değil miyiz, ha?” dedi; bir yüzden ötekisine siz-siz-ve-evet-siz-beyefendi tarzıyla göz gezdirdi. Bana yaklaştı.

“*Sizin* bir stereonuz var mı?”

“–Efendim?”

“Siz bir stereo pikaba sahip misiniz?”

“Tabii ki hayır.”

Bu onu bir şekilde tatmin etti. Uzun adımlarla uzaklaştı.

Yeni bir LP almayı tasarlamıştım, ama almadım, henüz Rachel’in müzik zevkinden habersizdim. Yerine, kahve içmeyi önerdim. Rachel saatine danıştıktan ve on beş dakika içinde okula geri dönme şartını öne sürdükten sonra teklifi kabul etti. Bu gülümsememe sebep oldu, başlangıçta hoşla gidici sonradan alaycı ve mide bulandırıcı olması kaydıyla - dokunaklı, diye düşünmeliydim, büyük cinsel tehdit gibisinden.

Kapıya doğru ilerlerken birdenbire aklıma parlak bir fikir geldi.

Kaldırıma adımımızı atar atmaz aniden durdum. Çok üzgündüm - neredeyse unutmuştum - ama Cecilia Nottingham’a onunla bu öğleden sonra Hyde Park’da ata bineceğime söz vermiştim. Umursadı mı?

“Ama Rachel,” dedim. “Pazartesi’ye ne dersin? Sence birlik-

te çay içebilir miyiz?”

Bunu dnd. “Tamam” dedi.

“Gerçekten mi? Öyleyse dört çeyrekte.” Bir taksi aırdım.
“ay Merkezi’nde mi?”

“Tamam.”

“Harika. Dorchester’a, lütfen. Sonra grrz.”

• • •

Sahte bir şekilde kibar bir hile bu: Hilenin en keskin sitemi Rachel’in kendisineydi. Daha az kaliteli, daha az kendinden emin, hepsi birlikte daha az heybetli görünüyordu. Fiziksel olarak da klmt ve bunu çok somurtarak, aptalı oynayarak, uzun kelimeleri mahsus yanlış telafuz ederek vurguladı - beklenen tüm alıılmı hareketler. Kızlara özgü kararsızlıkla burnunu buruturduunda, ya da sevimli akınılıkla gözlerini fal taı gibi atıında bile umursamadım. Eğer aptalsa, sıkıcıysa, çirkinse ve etkilenmise, benim için fark etmez diye düşündüm.

Neyse, biraz bağımsızlık, salı günkü sefilliime bir tepki göstermek zorunda kalmıtım. Ve bir tenefse, daha ayrıntılı inceleme için zamana ihtiyacım vardı. Ve yüzüm, Merkez’in biraz kırıcı neonlarını kaldıracak durumda değildi. Ve ata binmeye gitmek gibi komik bir meguliyet en azından üzerimdeki paçavraları açıklamıştı. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu; gururum, ırmağın imgesel ters akıntılarını atlayarak geçen, insansız bir kanodur.

Babama mektup, üzerinde çalışmaya balamam *sanırım* o öğleden sonraya rastlıyordu, gelecek haftalar boyunca boş vaktimin

çoğunu alacak bir proje.

Dolmakalemi, mürekkep şişesini ve notları toplayarak şimdi o piçe gerçekten ağzının payını vereceğim diye geçirdim içimden. Kırk dakika sonra şunları yazmıştım:

Sevgili Baba,

Bu yazması kolay bir mektup olmadı.

Biraz çay için üst kata çıktığımda, Jenny mutfakta, Norman'ın salı gecesi ona vermiş olduğu yarı morarmış gözü yıkıyordu.

“Durumu nasıl?” diye sordum.

“Şimdi daha iyi. Lanet olası kapı tokmağı.”

Jenny bu günlerde sessizdi, ama sessizliğinin anlatacak çok şeyi vardı. Kavgadan hemen sonraki hafta içinde, Her Zamanki Gibi davranmaya başladı: Benim için kaygılanma ben çok ... iyiyim, evde saatte iki mil hızla aşırı - çok yorucu günlük işlerin peşinde devriye gezerek, ne zaman yere eğilse ya da merdivenleri çıkmaya başlasa, o anki cesaretine göre, bir yorgunluk iniltisinin ya da acı dolu bir iç çekişin dudaklarından süzülmesine izin verirdi.

Hafta sonuna doğru, elbette Smith'in Yeri'ndeki cuma günü-ne kadar, sık sık merdivenlerde bir an için görülen ya da mutfakta karbonatlı bir iki lokma bir şeyler hazırlarken rastlanan bir hayalete, her an sabahlıklar içindeki bir figüre dönüşerek, yorgunluktan yatağından çıkamaz duruma gelmişti. Bazen onu, en üst katta gezinirken ve banyoya baskınlar düzenlerken duyabilirdiniz. Bazen akşamları erken saatte, Norman evde yokken aşağı iner ve benimle bir fincan bir şey içerdi. Bu fırsatlarda her zaman sakın, cana yakın ve sevgili - Marje bilgeliğiyle dolu görünmeye çalıştım; sonuç vermedi.

Cumartesi gününden tam bir hafta gelişimden yaklaşık iki hafta, Norman'ın tencere-tava söylevinden altı gün sonra Tate Gallery'den ayrılışımın ardından, oturma odasında hızlı bir bilek antremanı yapmak için üst kata çıkmıştım (sadece ısınmak için). Ağızlar dolusu ılık cin ilahi görevine başladığında titreyerek ve aşağıdaki meydana bakarak ayakta duruyordum. Yandaki yatak odasından Jenny'nin, hem ruhsuz hem de endişeli sesi duyuldu: "Noorman...?" Bu yüzden odanın içine parlak bir şekilde kafamı uzatarak bunun aslında Norman değil de, ben olduğumu söyledim ve kendisine herhangi bir şey getirip getiremeyeceğimi sordum.

Beş dakika sonra yatak ucu tepsisinin üzerindeki yığının arasına bir çay fincanını sıkıştırmaya çalışıyordum. Oda makyaj ve göğüs kokuyordu: Yarı dolu kahve fincanları, taşmış küllükler, rutubetli kuş tüyü yorgan; yere dağılmış bir yığın dergi, tuvalet masasının altında, Bina ve Tiki'nin fırlattığı boş ruj kutuları. Ama her nasılsa, kırmızı pamuklu gecelik içindeki Jenny, çiçek gibi taze ve sağlıklıydı - sıcak yanaklar, makul ölçülerdeki yağlı cilt, parlak saçlar, onu çıplak görmeye karşı olamayacağım gerçeğini bana bir kere daha gösterdi.

Yatağın ucuna oturdum ve nasıl olduğunu sormaya çalıştım. Jenny dizlerini kendine doğru çekerek, sırtüstü çömelme vaziyetini aldı.

"İyiyim," dedi, şişkin sağ gözünden bir rimel damlası süzülürken. Burnunu çekti, bağışlanma isteyen bir tebessümle fincanına uzandı.

Boğazımın içinde bir öbek hissettim - acı öbeği, balgam olmadığından oldukça emindim. Konuşmak için ağzımı açtım, ama içeride hiçbir şey yoktu.

“Sadece yorgunum,” dedi Jenny.

İkimiz de konuşmak istemiştik sanırım; neden konuşmadığımızı bilmiyorum.

Tüm bir günü, Pazartesi Rachel’le olan çay randevuma hazırlanarak geçirdim. Bu konuda çok tipik olduğumu zannetmiyorum. Aslında böyle ifadesiz - beklenmedik - karşılaşmalar büyük ölçüde otuz yaşın üstündekilerin uzmanlık alanı olmalıdır. Ama bu şans kırılğan, çökmüş ve endişeli bir yeni yetmeye verilirse...?

Şnavlar, parmak ucuna dokunma hareketleri ve daha ileri seviyedeki cinsel ilişki egzersizleri. Tamamlanmış vücut hizmetleri (tüm bunlar için özür dilerim): Koltuk altları kırpıldı, ayak parmakları manikürlendi, kasık kıllarıma perma yapıldı ve stil verildi, her diş fırçalandı, dil kazınarak temizlendi, burun içi budandı. (Ertesi gün sadece koş a koş okuldan gelmek ve malafatı sıcak musluğun altında yakıp sızlatmak için vaktim olacaktı.) Edna O’Brien’in ilk eserlerinden ikisini okudum ve seks tekniği kılavuzlarıma notlar ekledim. Horlicks saat dokuzda.

Rachel de beni ekmedi.

Sıcak karanfil çayının üzerine anlayışlı sorular, cesaret verici gülümsemeler ve kendimden yola çıkarak yaptığım uygun genellemelerle yönlendirilen o akşamüstü, Rachel Noyes hayat hikayesini anlattı.

Altmışların kasvetli bir şekilde bilgiyle aydınlatılmış, kurgusal edebiyat ürünlerini andırıyordu. Aslında Yahudi değildi (öyleyse beyaz çocuğu eş olarak kabul ediyor musun? açılışı bırakılmalıydı). On dokuz yıl önce Paris’te doğmuştu (benden bir ay büyük). Tabii, Rachel on yaşındayken babası görevinin bilincinde olarak ‘evi terk etmişti’ (‘Sadece daha fazla dayanamamıştı,

sanırım') ve ('kendisine ait bir miktar parası olan') annesi (küçük lütuflara minnettar olalım) derhal Londra'ya taşınmıştı.

Pek önemli değil ama:

“Okul dışındaki zamanımın çoğunu Dadı Rees’le geçirirdim. Sevimliydi. Hâlâ Fulham’a onu görmeye giderim. Annem onu ben on altı yaşındayken göndermek zorunda kaldı. Hıh, bir hafta boyunca ağladım. Sonra annem Harry ile evlendi, bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü o iyi biridir ve annem kendisini gidecek daha yalnız hissediyordu. Annem onu *yıllar* öncesinden tanıyordu ve sanırım oldukça uzun bir süre sevgili kalmışlar. Harry çok tatlı - onu seveceksin, herkes sever onu. Çok ılımlı... aklı başında bir insan ve annemin böyle birine ihtiyacı var çünkü bazı konularda biraz sinir hastası gibi davranıyor. Kendini berbat durumlara sokabilir. Babamı asla tamamen unuttuğunu sanmıyorum. Ona göre alçak herifin tekiydi. Sonra onlar [otlakçı Harry ve annesi] Hampstead’deki eve döndüler ve ben Lawnglades’ten ayrıldım ve işte buradayım.”

Ona gerçek babasını sordum.

“Onu arada bir görüyorum. Sanatçı, Paris’te *le seizième*’de* [tam vurgu], ‘metresiyle’ birlikte yaşıyor. Evlenmediler. Bu yaz iki hafta boyunca kaldım. Metresi de oradaydı. Ondan hoşlandım. Bir kadın heykeltıraş, babamdan çok daha genç. Adamın beni görmekte ısrar etmesini anlayamıyorum, onu ne zaman görsem bana çok kötü davranıyor. Sarhoşken evi aramaya devam ediyor ve bana bağırıyor.”

Hangi nedenle bağırıldığını sordum.

“Ah - ona neden yazmamışım, tekrar ne zaman gelecekmişim. A Düzcü derslerimi vermiş miyim? Ayrıca annem hakkında iğrenç şeyler söylüyor, onun bir yalancı olduğu gibi şeyler.

Ama bu çok doğal, öyle değil mi? - çünkü boşanmış insanlar çocukları aracılığıyla birtirlerinin boğazlarına sarılırlar. Rekabet olmak zorunda ... böyle düşünmüyor musun?”

Düşünüyordum.

“Geçen hafta aradı, gerçekten. Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını sordu, buna inanabiliyor musun? Ona dedim ki, ‘Bak, ahbap eğer hamile kalırsam koşa koşa sana gelmem!’ Bu onun çenesini kapattı.”

Kapattığına emindim. *Doğum kontrol hapı*. Ne kadar seksi.

“Evde asla ondan bahsetmeyiz. Gereksiz. Harry’nin en hoş yönlerinden birisi de bu. Asla ondan söz etmez. Ona [Harry’ye] sahip olduğumuz için hepimiz çok şanslıyız, hepimizin kafayı yemesini engelliyor. Onu da karısı terk etmiş, anlayacağın annemle oldukça iyi bir çift oluşturunlar. Karısı, bir çocuğu bırakmak için çok zor bir dönem olan on dört yaşında onu [Arnold’u] bırakarak, Harry’yi terk etmiş. Archie’yle tanıştın mı?”

“Hayır, tanışmadım.” Archie’yi partide gördüğümü ve ona karşı daha şimdiden epey nefret beslediğimi söylemedim.

“Gelip bizimkilerle tanışmalısın.”

Kirpiklerimi kırıştırdım.

“Gidelim mi?” diye sordu.

Bir an için bunun derhal eve gidip onlarla tanışmak için ki-bar, hatta Whitman tarzı bir davet olduğunu düşündüm. Ama değildi. Hesabı ödedim. Bu arada Rachel paçavraya dönmüş bir kağıt mendile burnunu sildi ve oldukça komik, yuvarlak güneş gözlüklerini taktı: Her iki hareket de burnunun büyük ve kırmızı görünmesini sağladı.

Kafeden çıkıp otobüs durağına doğru ağır adımlarla yolu geçerken, neşesiz bir hayretin beni ziyaret ettiğini hissettim. Rac-

hel'in karakteri yaklaşık sözdizimi kadar güçlüydü. Zeki olduğu fikrine de nereden kapılmışım? Geoffrey? Hayır. Geoffrey'nin kız kardeşi? Hayır. Ben mi? Evet. Ne kadar saçma sapan bir dünyada yaşadığının farkında mısın, ulan? diye sordum kendime.

Görünüşe göre, bir akşamüstü içinde, Rachel Sayfaları'nın tamamı yürürlükten kaldırıldı. Tüm o bilimsel çalışmalar boşa gitti, tamamen boşa gitti.

"Blake'den de mi hoşlanmazsın?" diye yakındım.

"Ne?"

"Blake'den hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyordum, çünkü eğer hoşlanıyorsan, önümüzdeki pazar Tate'e gidip tablolarına bakabiliriz, diye düşündüm, eğer onları henüz görmediysen."

Bunu söylemeyi, tabii ki planlamıştım. Ama şu an çok yavan geldi. Ne omzunu okşuyordum, ne de kalça cebi not defterimde taslağı yapıldığı gibi ısrarcı bir şekilde uzun uzun yüzüne bakıyordum. Hatta ona bakmıyordum bile. Dedim ki,

"Sadece görmek isteyeceğini ... bu konuda ..."

Otobüsü sokağın köşesinde belirdi. Rachel kuyrukla birlikte öne doğru yavaş yavaş ilerlerken ben olduğum yerde kaldım. Hiçbir yere gitmiyordum. Hayal kırıklığım ve yorgunluğum az kalsın yüksek sesli bir homurtuya yol açıyordu ve bunu dudaklarımdan dökebilirdim de, eğer Rachel birdenbire şöyle demeseydi:

"Ah Charles, çok isterdim, gerçekten, ama ... olaylar çok karışık."

Otobüse suçlarcasına baktı. Huysuz ve ısrarcı görünüyordu, tıpkı çiş gelen ufak bir kız çocuğu gibi yerinde duramıyordu. Bu

bütünüyle içten gelen bir harekete benziyordu. Tasarlanmamış içtenlikle elini tutmak amacıyla, ona yaklaştım. Ama ikisi de cebindeydi.

“DeForest. Öğle yemeğine gelecek. Kalabilir.”

“Ah güzel.”

“Ama ara beni. Hayır *yap*. Arar mısın?”

Kafasında üçgen bir naylon torbaya benzeyen bir şey olan, yaşlı, tıknaz bir kadın tam o sırada bana vahşice omuz atarak kendisine yol açtı ve kalabalık otobüs girişinde Rachel’e katıldı.

“Asla emin olamazsın,” diye bağırdım. İroni ve kan yüzüme geri döndü.

Bayswater Yolu’ndan aşağı duygulu yürüyüşler yapmak dışında hiçbir şey yapmaz mıyım ben, diye düşündüm, duygulu bir şekilde Bayswater Yolu’ndan aşağı yürürken.

Çok güzel: Şeytani bir şekilde mekanik arabalar; iktidarlı, geçit vermeyen canlı ağaçlar; gerçek dışı uzak görünen binalar; yüzleri lekeli dünyadışı yayalar; Varolmanın Kuvvetli Bilinci; patetik safsata arttı her yerde, her zaman hazır bulunan *déjà vu*, yaşadığımız dünyaya karşı kozmik nefret, doğaüstü korku, hem klostrofobi hem de agorafobi özlü bir duygu, işte yeni yetmenin dini. Saygıdeğer Northrop Frye yeni yetme dinini çarpıcı bir şekilde şöyle adlandırır “mide bulantısı, vahiyle gelecekte haber verici, önsezi.” Bir Angus Wilson karakteri ise şöyle isimlendirir “ergen bencilliği”, bu görüş geçen Noel beni neredeyse intihara sürüklüyordu. Lanet olası yaşamın hepsi bu mu, diye düşünmüştüm. Bu duygunun ilgimi çeken yönü ‘Nedir bu?’ sorusundan daha çok ‘Fark eder mi?’ ‘Bir işe yarar mı?’ sorularıydı. Çünkü eğer arada gerçek tevazunun bir zerresi dahi yoksa, be-

nim için elektrodlar vardı. Bu duygu kişinin eşsizlik hissi gibi giderek tamamen zayıflıyor mu? Ya da bazılarımız bunun peşini bırakmıyor muyuz? O zaman, sanırım, bu trende eskiden gördüğüm tüm o endişeli ve ürkmüş yirmi beş yaşındaki insanlara katılıp aynı kaderi paylaşmak zorunda kalacağım benmerkezcilliği kendi içinde mantıkla bağdaşmaz gören kişilerin kaderlerini.

Düşüncelerini kesik kesik ifade edebilenler, bastırılmış bir şeyleri, kafalarının üzerinde dolaşıp duran bir üçüncü gözleri olan insanlar, kendileriyle diğer her şey arasındaki zıtlık meraklarını uyandırır ve bu zıtlık onları sonsuza dek kavramıştır. Etrafınıza bir bakın: Sizin dışınızdaki (acele etmeyin) her şey, olduğunuzdan oldukça farklı, tamamıyla değişik, sizden bütünüyle ayrı insanlar ve kavramlar. Ama onların görünür dünyada en çok ilgilerini çeken de budur. Tamam, gece yarısı karar vermek zorunda kalacağım, yirmi yaş ve ilerisi, tek yol ya da diğeri. Ya siz?

• • •

Ertesi sabah Rachel'i aradım. Dostlar gibi çene çaldık.

Blake konusunu açtığımda, o gravürçüden sanat aşkı ve şaşırtıcı aşinalıkla bahsetti. Açıkça, eğer gitseydik Blake ineklemek zorunda kalacaktım.

“Evet, ama Milton’ın tablolarında en az tinsel ilham olduğu kadar, anlamsız korku da var.” Duraksadım, üçten geriye saydım. “Ve asıl nokta, gelebilecek misin?”

“Charles, sanırım –.”

“Bekle, biraz yüksek sesle konuşman gerek. Yanımda bazı insanlar var.” Kapıyı çarptım, böylelikle mutfak radyosundan gelen piyesin sesleri underground gürültüye indirgendi. “Şimdi

daha iyi. Evet?”

Sesi artık zayıf gelmiyordu. “Charles, tüm olanlardan dolayı kendimi huzursuz hissediyorum. Pazar günü DeForest geliyor ve benim bu konuda... anlarsın.”

“Gelmeyi gerçekten istiyorsun, değil mi? Tamam o zaman, bu konuda endişelenme. Ben ona söylemen için şaşırtıcı bir yalan düşünür bulurum.”

“İşte sorun da bu. Ona ... yalan söyleyemem.”

Ah, İsa aşkına. “Ah, anlıyorum, Peki kiminle olduğunu belirtmeden sadece Blake’e gideceğini söyleyemez misin?”

“Şey, kısa süre önce Blake’e beraber gitmiştik. Ve bunu tekrar yapmayı kafama sokmam pek mümkün değil.”

O eskimiş öteberi bavuluna nelerin sokulabileceğini bilmek elbette imkansızdı. Utandım.

“Sanırım ona Gray İllüstrasyonları’nı görmek istediğimi söyleyebilirim,” dedi.

“Gri illüstrasyonlar da hangileri?”

“Gray’in şiirlerinin illüstrasyonları.”

“Ah, tabii ki de. O halde bunu söyle. Ama o yine de seninle gelmek isteyecek öyle değil mi?”

“Eğer çıkışta Dadı Rees’i görmeye gideceğimi söylersem istemez.”

Bekledim. “Çıkışta gerçekten gidip Dadı Rees’i görmek zorunda mıyız?”

“Fark eder mi?”

Hızlı düşündüm. “Asla. Ama Farnham’da oturduğun söylemiştin ve şey orası oldukça –”

“Hayır, *Fulham*.”

“*Fulham*? Ah, harika tamam gidelim o zaman. İsmi kulağa

çok hoş geliyor, onunla tanışmayı çok isterim. Galli falan mı?"

Tate'e, söylememe hiç gerek yok ama, buluşmadan önceki cumartesi günü yürüyen kırtasiye reyonu gibi donatılmış olarak gittim, hatta yanımda şairin eserinin cep kitabı nüshasıyla kullanıla kullanıla sayfaları yıpranmış Thames ve Hudson da vardı.

Yarım saat ortalıkta gezinti: Zemin kattaki militarist resimleri dudak bükerek küçümsedim ve Hogarth'ın bir iki eserine güldüm. Artık işe koyulmanın vakti gelmişti. Tahmini bir rota hazırlayarak genel ilgi noktalarını not ettim. Buluşma günü benim buraya daha önceden geldiğimi bildirir umuduyla, nefes nefese kalmış bir görevliye (adeta emekleyerek) yaklaştım ve Amerikalılardan ve tüm ülke çocuklarından ne kadar nefret ettiği üzerine konuştum. Blake'leri, fiyatlarını şişirip Thames ve Hudson'a not ederek dikkatle inceledim ve ortamı tamamen çözdüm. Daha önce buraya gelmediğim için aslında biraz utandım. Çünkü Blake'i gerçekten oldukça severdim - ve sırf bana sağladığı düzüşler için de değil.

İki saat sonra King's Yolu dışındaki bir pub'da içilen arpa sularının üzerine, bazı alıntıları inek gibi çalıştım ve birkaç konuşmanın taslağını yaptım. Biri galerinin güney ucundaki geniş pencerelerin önünde ayrılırken sunulmak üzere hazırlanmış, Tanrı Adem'i Yaratıyor üzerine; eğer tahminlerimde yanılmıyorsa, nehirde dans eden güneşin, beyaza çalan yansımaları ben bu dizeleri söylerken yüzümün üzerinden, dudaklarım derin sessizlik içinde alnım buruşturulmuş haldeyken, ürküterek geçecekti. Şunları yazdım:

Yatay konumda çok fazla cinsel enerji var... Tablonun

yatay hareketlerinde. Tanrı ve Adem'in yüzleri [bekle] - acılı, buna rağmen soğuk. [Ona ne düşündüğünü sor ve katıl] Evet, Blake sanki Yaratılışı, özünde ... trajik bir hareketmiş gibi hayal etmiş. [Burada haddini aşarak gül] Olu-dukça seksi. Açıkçası tam bir deneyim.

Ardından daha önce Gray İllüstrasyonları'nı neden görmediğim (ve görünüşe göre ismini bile duymadığımı) gerçeği üzerine tartışmalı küçük bir parçanın not şeklindeki taslağını yaptım.

kuşkular doğrulandı - materyalin umutsuz sönüklüğü - çok ciddi mizah - vahiy yok

Yüzüm koyulaştı.

aşırı alçak gönüllü - gerici, basmakalıp sözler - hepsi- ni siktir et.

Pub çok kederli görünen mavi beyaz atkılı futbol holiganlarıyla ve kararsız neşeyle başı dönmüş, resmi elbiseli emekli insanlarla dolmaya başladı. Arpa suyum bitererek yazdıklarımı dikkatle okudum. *Şimdiye kadar kimse böyle konuşmamıştı*. Bununla beraber Rachel, Blake hakkında bayağı şey biliyordu ve bu zaten bir tür son sıçrayıştı. Bundan sonra Lawrence* okumak zorunda kalacağım, diye düşündüm.

Başıboş bozukluklar için ceplerimi yokladım. Taksi ya da bir duble viski artı metro için yeterli. Belki de ikisini de yapmaya-

* D. H. Lawrence, İngiliz şair ve roman yazarı.

rak zorla bir turta ya da benzeri bir şey yemeliyim. Bu komik bir şeydi. Şimdiye kadar asla iyi bir yemek tüketicisi olmamıştım ve Jenny'nin şu aralar çok ihmalkâr ya da öyle bir şey olup da Norman ve benim için o çamur gibi yemekleri pişirmeyi kesmesi içimi rahatlatmıştı (ki bu yemekleri, Norm ibne olduğumu düşünür diye, her zaman bir çırpıda mideme indirmiştim). Ama gıda bana sadece tatsız geleceği yerde, konu dışı, gereksiz ve tamamen yabancı gelmeye başlamıştı. Sebep Rachel olmalı. Bir Dickens karakterini hatırladım, *Kasvetli Ev*'deki Guppy, arzula-
dığı Esther'e şöyle diyor, "Öyle bir anda ruh, yemekten uzaklaşır." "Öyle bir an': Bu Guppy'yi ancak ne yapacağını şaşırdığında endişelendirirdi. Oysa bu duygu benim vücudumda hissedilmeyen bir alerji gibi bekliyordu. Bana sanki aşıkmışım gibi geldi.

Viskiyi seçtim ama King's Caddesi'ne oradan da Sloane Meydanı'na doğru inerken bu sert içki korkumu tatlı bir şekilde uyuşturdu. Mağaza vitrinleriyle aydınlatılmış bir sürü Avrupalı genç ya kendi aralarında ya da kalp kıracak kadar güzel kızlarla yüksek sesle konuşarak ayakta duruyorlardı. Beni fark etmediler. Notting Hill'de öteki trene aktarma yaptığımda işler biraz daha terletici hale geldi, doğu yakası Merket Hattı peronunda çok komik bir gösteri gelişme aşamasındaydı. Ama ben bir çift yaşlı, şişko kadının arasına sıkıştım, daha doğrusu ikisinin arasındaki koltukta bizzat tren tarafından mincıklandım.

Eve döndüğümde Norman'la daha da sarhoş oldum. Bir buçuk saat boyunca kızlardan konuştuk. Ne o Jenny'den bahsetti ne de ben Rachel'den.

Sonra, uyumak yerine, tüm gece boyunca gözlerimi dikip tavana baktım ve defalarca öksürdüm.

“Eğer çükünün dehşet koktuğu hissine kapılırsan,” diye kendi kendine mırıldandı Geoffrey, bir tüp yapıştırıcıyı elinde tartarak, “yapıman gereken tek şey bunlardan bir yığın almak.” Tüpü burnuma dayadı. “Böylelikle endişelenmene gerek kalmaz.”

Kokladım. Bir yüzme havuzu dolusu kamıştan yapılan yumuşak beyaz peynir. Şaşırdım.

“Az önce “dehşet” derken –”

“Kötü demek istiyorum,” dedi başını sallayarak.

Geoffrey, Belsize Park’daki oturma odasının güney duvarına çıplak bir kız posterini yapıştırmaya çalışıyordu. Devam etti:

“Hayır evlat, onu düşleyerek durmadan otuzbir çekme. Ayrıca tüm bu entelektüel saçmalığa bir son ver. Piliçler aşırı saygı görmekten hoşlanmazlar... “Teşekkürler,” dedi cadıya benzeyen (yeni) kız arkadaşına Geoffrey, bebek çükünü andıracak kadar kötü sarılmış jointi kız ona uzatırken. “Sadece kendin ol. Bunu başarırsan, kıyak, eğer başaramazsan, o zaman hiç problem değil çünkü senin planın zaten işe yaramayacaktı. Kendin ol ... bunun ... neresi kötü?” Posterin üst tarafını duvara yapıştırmak için gerildi ve elleri kalçasında geri çekildi.

“Boktan,” dedim (eğer Sheila’nın önünde ağzından çıkan kulağı duymuyorsa benim de duymamalı sonucunu çıkararak). “Bir kızlayken kim doğal davranır ya? Sen böyle davrandığını mı sanıyorsun? Bu yöntem ne zamandan beri sevgiye layık olmamıştı ki, kararsız, Kopuk Geoffrey ya da koca mokaolu mükemmel Geoffrey veya kısaca sevgili takısız, tepeden tırnağa dürüst Geoffrey, kim maske takmıyor ya da kim hiç oyun oynamıyor ki?”

Esnedi. “Hangi konudan bahsettiğini anlamıyorum,” dedi ve jointi Sheila’ya geri uzatarak minder yığınının üzerine yıkıldı.

Sheila jointi tüttürürken o boynunu ve kulaklarını öptü.

“Rahatla,” diye mırıldandı, Sheila’dan daha çok bana doğru. “Bununla beraber akmaya devam et, asla... yolunu değiştirmeye çalışma ... Sen değişemezsin çünkü...”

“Geoffrey,” dedim. “Tüm o Çünk -Çin-Çong masalını tekrar mı okuyorsun, yani ben ya - değışhang ya da –”

Geoffrey amfetamin yüzünden çimenle kaplanmış bir dili dışarı çıkardı ve boştaki eliyle gizli jestler yaptı. Sheila ayağa kalktı, üstünü silkeledi ve jointi bana getirdi. Kibarca reddettim.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu. “Biraz daha iyi?”

“Evet, biraz daha iyiyim.”

“Biraz daha kahve?”

“Sevinirim.”

Pazar günü saat bir. Rachel'le buluşmama iki saat var.

O sabah saat dokuz çeyrekte akşamdan kalmışlığın verdiği başağrısıyla dimdik uyandım. Uyandım çünkü Norman “çöp kutularını hallediyordu,” haftada iki sabah yaptığı bir olay. Bu görev, anladım ki, aynı zamanda bir zevkti; işin sonunda Norman, iki boş çöp kutusunu üç metre yüksekten aşağı odamın dışına fırlatmayı huy edinmişti. Oldukça fazla gürültü çıkarıyordu.

İkinci gümbürtüyü bekledim. Geldi, ilkinden bile daha yüksek bir sesle. Yataktan çıktım, odayı geçtim, çıplak olarak, dördüncü kibritte yaktığım şöminenin yanındaki koltuğa sendeleyerek düştüm. Titreyen parmak uçlarıyla alnıma ve kafa derime masaj yaptım. Onları tekrar çalıştırdığımda, pencereye doğru ilerledim ve perdelerin ilişkisine yavaşça son verdim. Norman yana doğru açılmış kollarında iki çöp kutusu kapağıyla tepemde dikiliyordu. Zil gibi onları birbirine vurdu ve serbest bıraktı.

Geri dönerek odaya yöneldim.

“... duygularının yönünü değiştiremezsin, ama düşüncelerinin yönünü değiştirebilirsin.”

Benim şunları söylemem için yeterince duraksama olmuştu: “Tamam, bu yolu bıraksam iyi olacak.”

“İşte,” dedi Sheila. Karton kapaklı bir kitap uzattı. *İyi Huylu Spiral: Bir Yükseliş*, yazarı Profesör Hamilton Macreadie. “Oku bunu,” dedi. “Çok güzel bir kitap.”

Sayfaları şöyle bir karıştırdım. Dört yüz sayfalık tumturaklı hipi eseri. “Okurum. Teşekkürler.”

“Mutlaka oku.”

Geoffrey beri kapıya kadar geçireceğini söyledi. Ufak antrede kitabı elimden aldı.

“Bu konuda endişelenme - saklarım.” Yerdeki telefon rehberlerinin arasında yer açtı. “Buna cidden kafayı taktı ... yani –”

“Beni bir an önce susturmaya çalışmanın sebebi bu muydu?”

“Evet, koşuşturmaları önlüyor.”

“Gördün mü? Bunu sende yapıyorsun. Tüm oyunları kabul ediyorsun. Peki farkı ne?”

Geoffrey ön kapıyı açtı. “Sadece yapmam gerekeni yapıyorum, herkes gibi. Ama kastetmediğim hiçbir şeyi söylemiyorum. Benim için, bu kocaman bir ... sahnenin tamamı değil.”

“Sahne mi?”

“Anlarsın - strateji, bakış açısı. Sen bunu yapmak için çok zahmete giriyorsun. Bense bunu yapmayı asla düşünmem. Bugüne kadar asla düşünmemiştim.”

“Evet, ama sen Sheila’yı ele geçirdin. Ben Rachel’i ele geçiremedim, demek ki üzerinde çalışmam gerekiyor.”

“Evet. Neyse siktir et.”

“Evet, siktir et. Hoş, yani Sheila, yine de, tüm şeylere –”

“Tamam. Ara beni. Görüşürüz.”

“Tamam. Hoşçakal.”

“Bol şans.”

Kendimi dengelemek için alışılmış sabah programını uzun ve yorucu bir şekilde bitirmiştım. Yün manto ve sabah egzersizleri; merdivenlerden yukarı çık; kaba merhabalar, biraz kahve yap, sabah gazetelerindeki fıkralar ve çıplak resimler.

Daha sonra kahveyi (çok zorlu geçmeyen birkaç günün kullanılır hale getirdiği) banyoma getirdim ve klozete oturdum, lavaboya tükürmek için arada bir öne doğru eğiliyordum. Kahvenin işlevi, kazara öksürüp çıkaracağım koyu bir maddeyi kamufle etmektir; benzer şekilde, kanayan ya da kanamayan dişetlerinin belirtilerini ortadan kaldırmak için kırmızı şeritli diş macunu kullanırdım. Ama o sabah sıcak su musluğunun emredici patlamasıyla hepsini lavabodan aşağı göndererek, hiçbirine bakmaya cesaret edemedim. Aynada kendimle göz göze geldim. Yüzüm, ilk bakışta, sıkıcı ve sert görünüyordu. Saçım sanki bir saç tepesi peruğu gibi kafama yapışmıştı. Ağzım donmuş patates cipsi gibi kıvrılmıştı. Dahası çenem tuhaf bir şekilde deforme olmuş ya da çıkmış gibiydi. Aniden elim yüzüme gitti. Bir Kocabaş.

Beş dakika boyunca ona iğrenç tırnaklarımla saldırdım.

Sonra Geoffrey’yi aradım.

“Hoş. Öyleyse sanırım Oxford’a gitmeye karar veren sendin?”

Rachel benim adıma konuştu. “Evet. *Herhangi bir* üniversiteye gidebilirdi ama bir yıl daha bekleyip, Oxford’u denemeye

karar verdi.”

“Eğer olursa,” diye araya girdim, ipek şapkalı miskin gibi görünmemek için.

“Çok iyi,” dedi Dadı. “Peki sen sıkı çalışıyor musun, hayatım?” Öne doğru eğildi ve Rachel’in bacağına hafifçe tokat attı.

Dadı hiç fena değildi: Yaklaşık altmış beş, yetmiş yaşlarında, şişman ama güçlü görünümlü, kırmızı suratlı bir kadın. Kesinlikle Galli.

Rachel’le birlikte iki çubuklu elektrik sobasının karşısındaki divana oturduk. Dadı, Rachel’in sağındaki rutubetli koltuktaydı, parlak, yaşlı dizleri sıcağı emiyordu. Çayı koyup, hayat dolu bir şekilde birimizden ötekine döndüğünde, Rachel’in bacağı benimkine sürtecekti. Bu nedenle penisim yeni yetme tarzıyla inmeyecek bir şekilde ağırlı ve yarı kabarık olarak sertleşti. Dudaklarıma götürmeye bir kere bile cesaret edemediğim bir fincan çay, kasığımın üstünde zonklayan fincan tabağının üzerinde buz gibi oldu. Önümde duran *tüm şeylere* karşı nazik onay gösteren bir gülümseme takındım.

Gün iyi geçiyordu, özellikle Rachel’in ilk sözlerini göz önüne alırsak:

“Selam. Çenende kocaman bir sivilce var.”

Öğleden sonranın her saniyesini de bundan bahsetmeden geçirmeyeceğimizi açığa çıkaran bir şekilde, onunla birlikte güldüm.

“Hakkındaki her şeyi biliyorum, teşekkürler,” dedim. Biliyordum da. O sabah insan ve sivilce bölünmez bir bütün oldu. Şu an, cerrahi müdahale ile vücuda yerleştirilmiş bir ceviz gibi geliyordu. Ama Rachel bunu umursamış görünmüyordu ya da umursamamış görünmekte ıstıydı. Ben olsam umursardım.

Notlarımı o kadar sık okumuştum ki, bir zamanlar muhtemelen içerdikleri anlamları da çoktan kaybetmişlerdi. Ben de bazı hazırlıksız zımbırtıları denedim. Rachel bir hayli konuşmuştu - Katiyen tümü de saçmalık değildi. Görünüşü kurtarmak için, bu yüzden, Tanrı Adem'i Yaratıyor konuşmasını akşamüstü güneşinin solgun ve titrek pırıltıları yerine, alt galerinin hayaleti andıran aydınlatma efektlerine uyarlayarak, konuşmanın düzenlenmiş bir versiyonunu oynadım: Faltaşı gibi açılmış gözler ve sesin gizem dolu uzaklığıyla. Bitirdiğimde Rachel başını kaldırdı, bana baktı ve şunları söyledi:

“Merdivenlerdeki küçük çocuğu görüyor musun? Pantolonunun altına piyamalarını giymiş.”

İki saat boyunca galeride kaldık. Dışarı çıkarken Rachel'e yürek parçalayıcı bir şekilde, Blake'in 3p'lik *Bir Pirenin Hayaleti* kartpostalını satın aldım ve çocuksu utangaçlıkla ona verdim. Sivilcemi güçlkle ıskalayarak beni (oldukça haklı olarak) yanağımdan öptü.

“Sonra başparmağını fabrikadaki öğütücüde kaybetti,” Dadı konuşuyordu. “Tabii ki tazminat aldı, yüz kırk beş pound. ‘Tehlikeli’ olduğunu söylediler makinanın. Yazık, dikkat etmeli, çünkü şimdi onu çalıştıramıyorlar. Parayı aldığı için şanslı ama ... yazık.” Yüzü bize doğru sevinçle parladı.

“Bu *korkunç*,” dedi Rachel, “Yüzlerce pound almalıydı –”

“Hayır, hayır,” dedi Dadı, bilgiçlik taslayan soğukkanlılıkla başını sallayarak. “İyi para aldı. Cuma günü *Post*'ta okudum, çocuk Broadway'in aşağısındaki tekstil kuruluşunda bacağını kaybetmiş. Demişler ki-”

Odanın etrafına bakındım. Evin sadece tek bir kapısı vardı ve biz oradan içeri girmiştik, öyleyse bu dört duvarın (veya altı:

Yatak - oturma odası L şeklindeydi) Nanny'nin varlığını sınırlandırdığını düşünmekte hiçbir sakınca yoktu - tüm zemini zaten bok ve katatonik İrlandalı erkeklerle kaplanacak, kokmuş bir banyoya yapılan sortileri saymazsak. Bu insanlar, müthiş eski bağırsakları her hareket sinyali verdiğinde (muhakkak en güvenilmez olanlarında), üç kat merdiveni çıkamayacak kadar yaşlandıklarında ve kafayı yediklerinde ne olacaktı? Uzak köşede bir tür mutfakçık birimi vardı: Bir eviye, tek gözlü bir elektrik ocağı, Fablon süslü minicik bir masa. Orada Dora Rees, kahvaltıyı musluğun nemlendirdiği All Bran'le, öğle yemeğini baharatlı çay poşetleriyle, akşam yemeğini içine ihtiyatla bir Oxo kupü batırdığı bir fincan sıcak suyla geçiştiriyordu. Ve bizim için hazırlanmış olduğu ziyafet. İki çeşit sandviç, üzümlü kek, dilimlenmiş jambon, limitsiz çay. Dadı'nın yemediğini fark ettim ve nezaketin hatırı için bir çift sandviçten sonra yemem için her ısrar edişinde ağır bir öğle yemeğini öne sürerek yiyecekleri rahat bıraktım: "Önümüzdeki Çarşamba kahvaltısından biraz daha al. N'olur yarının akşam yemeğini dene." Geveze Rachel, her nâsılsa konuştuğu kadar hızlı yedi.

Tekrar dinlemeye başladım. Rachel önde anıların dar sokaklarında dolambaçlı bir gezintiye çıktılar, sanırım benim iyiliğim için. Rachel yükses sesle ve büyük çağrışım özgürlüğüyle konuşuyordu; Dadı Rees tek kadirşinas bakışını kocabaşıma çevirerek aptal aşık gibi gözlerini dikip sadece Rachel'i seyretti: Arada bir "Evet, güzelim" ya da "Bir de filancayı unutma, meleğim, o -" gibi şeyler söyleyecekti, Rachel kaldığı yerden telaşla devam etmeden önce tabii.

"Kırdaki o pazar günü, Campden Townlı çocuklar lastik çemberini vermemişlerdi ve sen onları taa Health Deresi'ne ka-

dar kovalamıştın ve içlerinden birisi şöyle bağırmıştı –”

Böyle bir şey. Eşşek kadar gülmeliydim ayrıca şüpheci *Hayırların ve Şaka yapıyorsunların* selini de akıtmak zorundaydım, ama bunu umursamadım: Rachel çok iyi görünüyordu; burada benimle ne yaptığını sanıyordu ki?

“... sanırım gitmek zorundayız, Dadı,” dedi Rachel. Bu anons Rachel’in bir zamanlar sahip olduğu evcil bir kurbağayla ilgili yağcı bir hikayenin son notalarına zemin hazırladı. Kurbağa sinsi sinsi dolaşan bir sakatın arabasının üç tekerleğinden birinin altında sürünmüş ayrıca sözde bu, çarpılıp kaçılan bir sakatmış. Ayağa kalktım.

“Annene saygılarımı ilet,” dedi Dadı “ve Bay Seth-Smith’e de.”

“İletirim. Ayrıca annem seni yakın zamanda gelip görmeye çalışacağını söylüyor.”

“Ona kendini zora sokmamasını söyle. Güle güle Charles, tanıştığımıza sevindim.”

“Hayır, lütfen kalkmayın,” dedim. “Hoşçakalın, Bayan Rees nefis çay için teşekkürler. Sizinle tanışmak çok hoştu ve umarım yakında tekrar görüşürüz.”

Kucaklamaların, öpüşmelerin ve vaatlerin kısa ama yoğun bir oturumunu tamamlamalarına izin vererek, yanlarından uzaklaştım. Rachel kapıda bana katıldı ve dışarıda önüme geçti. Onu takip ederken, Dadı’ya son bir kere el sallamak için arkaya baktım ki, bu davranış toplumumuzun bu üzücü iddianamesini sadece iki saatlik bir tanışıklık içinde Rachel’in anlayabileceğinden daha iyi anlamış olduğumu, kibirli bir şekilde belirtiyordu. Dadı beni görmedi. Şişmiş kırmızı suratını ateşin başına geri getirmişti, tuhaf dalgacık yayılımı şeklindeki tebessüm vardı san-

ki yüzünde. Rachel'in sırtı bana dönüktü, içerideyken içmemenin getirisi olarak, kafası sigara yakma girişimiyle açık elçantasına gömülüydü. Garip bir şekilde ciddiydi ya da gayretli ya da öyle bir şey. İçeri bir bakış daha attım. Dadı durgundu. Dadı başını sol elinin üstüne yaslamış ve sağ elini alnına götürmüştü öyle ki, elleri neredeyse birbirine değiyordu, yüzü ateşten yayılan kızılığın içinde çok parlak görünüyordu. Bu belki de terdi ya da yağ ya da sebum* - ama asla emin olamazsın, gözyaşı da olabilirdi. Böyle olduğunu düşünmek hoşuma gitti.

Kapıyı kapattığımda Rachel ağzında yanan sigarayla yarı karanlığa doğru yönelerek kasvetli merdivenlerden aşağıdaki koridora kadar rehberlik etti. Koridor haşlanmış lahana gibi kokuyordu - ya da gerçekçi olalım, koridor sanki biri altı kile kuşkonmaz yiyerek üzerine galonlarca Guinness** içmiş ve duvarlara tavana ve yerlere işemiş gibi kokuyordu.

Deneyisel planlarım. Embankment boyunca bir yürüyüş, Dadı Rees üzerine ahenkli görüşler. Veya yerel bir sinemada *Bisiklet Hırsızları*'nın bir gösterimi, ki bunun ardından bize göre her şeyin ne kadar da yolunda olduğu konusunda etkileyici bir şekilde nutuk atacaktım. Ya da çarşafı lokomotif şehvetiyle döveceğimiz evime doğru ciddi bir taksi yolculuğu.

Bunların hiçbirini yapacak halde değildim. Dadı'nın evinden ayrılırken, "Gidip bir yerlerde içki içelim mi?" dedim.

"Güzel. Nerede? Çok fazla kalamam. Dokuzda evde olmalıyım."

"Quenn's Elm'de. Fulham Caddesi'nin öbür ucu. Oraya

* Sebum: Deri altındaki yağ bezlerinden salgılanan yağlı madde.

** Guinness: Bir tür koyu acı bira.

ulaştığımızda açılmış olacaktır.”

Şimdi gökyüzü grileşiyordu ve erkenden gelen ışık sağanağı havaya sıcaklık getirmemişti. Rachel paltosunu sıkıca ilikledi ve bir Walt Disney titremesi yaptı. İç organlarım tarafından omzuna kol atmanın tam sırası olduğu konusunda uyarıldım. Onları anlamamazlıktan geldim.

“Tanrım, hava dondurucu soğuk,” dedi, birlikte ana caddeye çıkarken. “Taksi çağıralım mı? Yarı yarıya bölüşürüz.”

Bu konuda isteksiz göründüm. Taksiler şimdi adi, uygunsuz gibime geldi. Dadı’nın dünyasına açılan kirli ağ perdeleri araldıktan sonra bunu yapmak Püriten suçu değil mi? Cimri olarak algılanmadan bunu geri çeviremesem de, yaşlı Dadı’nın ne harika, ihtiyar bir kız olduğu konusunda yolda yaptığım neşeli konuşmamdan nefret ettim, tam bir umudunu kaybetmeme yeteneği ve samimiyet ve şey, iyilik gösterisi. Dinleyin, herhangi toplumsal bir kaygıya karşı iddialarımın ne kadar da zayıf olduğunu tam o anda fark ettim. Çoğu insan gibi sosyal olarak benden aşağıdaki insanlara karşı belli belirsiz suçluluk duyuyorum, üst-tekilere karşı belli belirsiz kıskançlık ve sistemin kendisinden zorunlu kaygı. Bu Rachel’in ilgisizliğinden daha mı iyiydi? Başkalarının acılarını kendi kibrini beslemek için kullanmıyordu, doğru, ama ben en azından onların tüm yiyeceklerini yemeye başlamamıştım.

“Ortalığı kaldırmaya yardım etmemiz gerekmez miydi?”

“Tabii ki de hayır. Yapmamıza müsaade etmezdi.”

Doğal olarak, Rachel çantasına birkaç göstermelik altüst etme hareketi yapsa da, taksi parasını ben ödedim.

“Zahmet etme,” deme zahmetine girmem gereksizdi.

“Imm, Rachel,” dedim içkileri masaya koyarken (Onun için bir domates suyu, öyleyse benim için bir shandy*). Onu ağır sıklet bir antrakta hazırlayarak kaygıyla duraksadım. “Terletici olmaya falan çalışmıyorum, ama, hımm - sadece merak - DeForest’ı ne zamandır tanıyorsun?”

“Yaklaşık bir yıldır. Şimdi ondan mı bahsedeceğiz?” Gülümseyordu, ben de şöyle dedim:

“Evet. Şimdi DeForest zamanı. Şimdi DeForest saati. Onunla nerede tanıştın?”

Rachel bir sigara yaktı. “New York’ta, gerçekten, geçen yazın sonunda.” Sütçü gibi giyinmiş iki kişi, lobi bardaki meyveli kumar makinasının cimriliğinden, sahtekarlığından dert yanarken suskunlaştık. “Tatildeydim, annemin bir arkadaşında kalıyordum. Stilist. Ülkenin batısında. DeForest da orada kalıyordu. Onun yeğeniydi.”

“Amerika’da mı yaşıyor?” diye sordum, DeForest’tan geçmiş zaman kullanarak bahsettiğini duyduğuma memnun olmuştum.

“Şey, evet. Buraya öğrenim görmek için geldi. Galiba en azından dört yıl boyunca burada kalacak. Oxford’a girmek istiyor. O –”

“Hangi kolej?”

Söyledi. Benimki değildi.

“Ya Oxford’u başaramazsa?”

“Başarır. Londra ona zaten bir kapı açıyor.”

Neden ona bu kadar fazla güveniyordu ve neden her şeyi

* Shandy: Gazozla veya limon suyuyla biranın karıştırılmasıyla yapılan bir tür içki.

onunla planlamıştı, ayrıca neden onun hakkında bu garip, alışılmadık şekilde zorlayıcı genç adamla, bu Charles Highway'le, bu kadar telaşsız tartışıyordu?

Samimiyet için gayret ettim. “İngiltere’ye gelmeye önceden mi karar vermişti?” diye fısıldadım, “yoksa bir tür değişim programı –”

“Hayır. Zaten geliyordu.” Sigarasından çekti, dışarı hiçbir şey vermeyerek.

İşler iyi gitmiyordu. DeForest konusunda ağzının sıkılığı, ona yalan söylemeyi reddetmesiyle bağlantılı olabilirdi, delice prensibin bir bölümü gerçekten ne hissettiğiyle tamamen bağlantısızdı. Ya da muhtemelen onu seviyor ve benden nefret ediyordu.

Duruma mantıklı, yapısal olarak bakmak için geriye adım atmayı denedim ve bu sefer olay bana hiç de utangaçlığımın beni inandırdığı şen şakrak dönmedolap macerası gibi gelmedi. Bu buluştuğumuz beşinci fırsattı. Bir anlam ifade ediyor muydu, yoksa insanlar bunu her zaman mı yapıyorlardı? Rachel’in benim hakkımda ne düşündüğünü merak ettim ve bir cevap bulamadım, hatta tek bir görüş bile. Omuz silktim.

“O Oxford’a gidince ne olacak?”

“Tanrım, buna daha çok var. Biz henüz tam olarak –”

“Diyorum ki, sen ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Ona karşı ne hissediyorsun? Bana anlatacak mısın?”

Şu an homurdanan müstehcenliğin şerefine, epey boks idmanını ve yanıltma hareketlerinden sonra, sütçülerden biri iteklemelerle meyvalı kumar makinasını kaidesinin üzerinde sallayarak onunla cidden dövüşmeye başladı. Rachel bara doğru bir an

baktı ve tekrar bana döndü.

Dik açılarla oturuyorduk. Bana bakıyordu, ben de dosdoğru karşıya dönüktüm. Sivilcemin onun göremediği tarafta olması tesadüfi değildi. Rachel'in gözleri lekeli bir kağıt mendil topağını okşadığı yere, kucığına indi. Kocabaşım genç bir adamın kalbi gibi çarparken, başımı öne eğdim, bir göğüs dolusu havayı dışarı verdim ve konuştum:

“Bunu söylerken kendimi belli belirsiz saçmalıyor hissediyorum, oldukça uygunsuz olabilir - İnsanların içindeyken daha fazlasını söyleyemem - ama dinle. Ben ... şey, sadece her zaman seni düşünüyorum, hepsi bu ve senin ne hissettiğini öğrensem iyi olacak diye düşündüm, böylelikle ne yapabileceğimizi anlayabiliriz.” Bekledim. “Ve çünkü bunu öğrenmeyi gerçekten istiyorum. Giderek yoruluyorum -”

Meyveli kumar makinesi geçirdi, gırtlaktan derin sesler çıkarak şiddetle sarsıldı ve sütçüler haykırırken yaygaracı jeton şeridini kasmaya başladı.

“Bu zor –” diye başladı Rachel.

“Ne? Duyamıyorum.”

Dudağını ısırды yine ve başını salladı.

Makine tükürdü. Sütçüler çığlık attı.

Elimle kucığına hafifçe vurdum. “Tamam. Dert etme.” dedim, gevşeyerek dibe doğru inerek, kırımın üzerinde tükendim ve hırpalandım. Kendimi tamamen değersiz hissettim, sanki bir çocukmuşum gibi. O an ben kılımı bile kıpırdatamadan, fark etmeden gizlice çıkıp gidebilirdi.

“Hadi buradan çıkalım.”

Rachel söyledi bunu.

Dışarısı: Kaldırımın ortasında; ellerim Rachel'in üst kollarında, elleri ceketimin düğmesiyle oynuyor. Göğüs ayrımı çizgisini görebiliyordum ve tatlı bir şekilde kuaför salonları gibi kokuyordu. Çenesine hafifçe dokunarak yüzünü yüzüme kaldırdım.

“Ağlıyor musun?”

Başını tekrar indirdi. “Senin için değil.”

Ona makul ölçülerde sıkıca sarılarak yolun karşısındaki loş bir antika dükkanını seyrettim. Harika bir yansıma vardı. Aksettirdiğinden daha komik görünüyordum.

“Dinle,” dedim, “Dinliyor musun?” Burnunu çekti ve başını salladı. “Şu an ne olacağı umurumda değil. Sahiden. Ne kadar uzun sürerse sürsün bekleyebilirim. Ama durmadan seni düşündüğümü unutma. Ve merak etme.” Saçlarını okşadım. “Nasıl geri döneceksin?”

“Taksiyle, sanırım.”

“*Taksi!*”

Taksi, derken ona söylemiyor, sadece ışıklara takılmış bir taksiyi çağırıyordum. Kapıyı açtım ve Rachel şoföre talimatları verdi. Döndü, eğer etkili veda bakışlarıyla onu susturmanış olsaydım şüphesiz hoşçakal diyecekti. Rachel son bir bakışımı yakalamak için renkli camdan dışarı bakabilir diye taksi gözden kaybolana kadar kaldırımda dikildim ve uğursuz geri çağırma hareketleriyle el salladım.

Lobi barı tekrar ele geçirdim, shandy'mi bitirdim, ek olarak iki arpa suyu daha yuvarladım, ardından (saçımı ve aksanımı karıştırarak) çok ciddi üç araba tamircisiyle dart oynamayı başardım. Daha sonra Fulham Caddesi'nden aşağı South Kensington Metrosu'na doğru mağaza vitrinlerinde kendimi seyretmek veya sadece düşünmek için birçok kez duraksayarak yürüdüm.

Dokuz: Banyo

Ufak Tefek Şeyler dosyama göz atarken, tam şu anda birbirine zımbalı iki tuhaf maddeye rastladım ki bu kendi içinde oldukça sıradışıydı çünkü konuları her zaman kolayca değiştirilebilir durumda tutmak isterim.

İlki on sekizinci yaşgünümün akşamı tarihli. Şöyle diyor:

Tuvalet eğitimi hakkında. 8 (?) yaşındayken, anneme bokların nasıl davranmaları gerektiğini sorduğumu hatırlıyorum. İdeal olarak, bokların kahverengi olmaları ve yüzmeleri gerektiğini söyledi. Bir dahaki sefere baktım - gece kadar siyahtı ve taş gibi dibe battı - o günden sonra asla bakmadım. Belki de anal mizah yeteneğimin sebebi budur?

... sebebini anlayamıyorum. Her zaman yaşlıtlarım arasında anal mizah yeteneğinin çok yaygın olduğunu düşünmüşümdür, yine de yanılıyor olabilirim. Elbette hoş şeyler sıkıcıdır ve tiksindirici şeyler komiktir. Bir şey ne kadar tiksindiriciyse o kadar komikleşir.

Her neyse, işte ikinci madde. 1 Ağustos tarihli, yıl belirtilmemiş öyleyse Londra'daki yaz tatilim sırasında kaleme alınmış olmalı.

Geof'e Olgun bir Kadını becermeyi ne kadar fazla istediğimi anlattım. Nedenini anlayamadığını söyledi çünkü her zaman on-

ların ne kadar korkunç göründüklerinden şikayet eder dururdum. Bir tanesiyle bile vuruşmadan ya da tekini bile çıplak görmeden bu salak fikre nasıl kapıldığımı sordu. Cevabım yoktu.

... acaba. Kendi bedenime duyduğum tiksintiyi mi aktardım? Hayır; çok can sıkıcı. Kadınlardan hoşlanmama? Düşük bir ihtimalle, çünkü sanırım yaşlı erkekler daha az eğlendirici bir şekilde olsa da, kadınlar kadar berbat görünüyorlar. Kişisel kibirliliğe duyulan esaslı güvensizlik artı fiziksel tuhaflıkların edebi lez-zeti mi? Olabilir. Bütünüyle ağdalı bir dil mi? Evet.

Koltuğa doğru ilerliyorum ve dikkatle oturuyorum, bacaklarım bir kolun üzerinde ve kafam ötekisinde, sanki beni sallıyor-muş gibi: Yeni yetme aklı. Zimba telini tırnaklarımla azat ediyorum ve yerine iki maddeyi ataçla evlendiriyorum. Birbirlerine *bu denli* yakından bağlanabilecekleri sanmıyorum.

Telefon zırlıtları.

“Alo, Charles Highway’le görüşebilir miyim lütfen?”

“Benim. Merhaba Gloria,” dedim, sesimi Londra aksanına uyarlayarak. “Nasılsın?”

“Charles.”

“Ne var?”

“Sana anlatırsam beni geberteceğini biliyorum.”

“Neyi?”

“Sana anlatırsam.”

“Söylesene neyi?”

“Yapamam.”

“Hadi. Kızmayacağım, söz.”

“Bu çok korkunç... Sabah bu pembe küçük parçayı aldım.”

“Oh, hepsi bu muydu? İçinde nasıl görünüyorsun?” diye sordum seksice.

“Hayır, *postadan* Charles. Enfeksiyon kaptığımı ve herkese söylemem gerektiğini söylüyor, anlarsın şimdiye kadar seks –”

Merdiven parmaklarına dayanarak titrememi durdurdum. “Ne tür bir enfeksiyon?”

“Triko...”

“Ne? Söylesene.”

“Efendim?”

“Yüksek sesle harflerini söyle.”

“T, r, i, c, h, o, m, o, n, a, s* - Ama ciddi değil. Kliniğe gittim ve doktor bana bu hapları verdi, beş gün boyunca kullanıyorsun ve hepsi bu. Sonra iyileşiyorsun. Charles?”

“Hâlâ buradayım.”

“Bana çok kızgın mısın?”

Evde kimse yoktu, ben de oldukça yüksek sesle konuştum.

“Anlıyorum, anlıyorum. Trichomonas. Peki ben ne yapayım? Ne yapayım? Derhal doktora gidip, aleti pat diye masaya çarpayım, yardıma muhtaç bir malafatım olduğunu söyleyeyim ve o da bana hapları versin ve kullanayım ve mesele kapansın öyle mi?”

“Bana çok kırgınsın, değil mi?”

İç çektim. “Hayır. Sana değil. Senin hatan değildi.”

“Ah, Charles.”

“Bu arada kimden bulaştı? Şüphelendiğin birisi? Hiçbir fik-

* Tek hücreli kamçılılardan trichomonas cinsi asalakların veya trichomonad'ın sebep olduğu enfeksiyon. Hayvanlarda ve insanlarda görülebilir. Aşırı cinsel birleşmenin enfeksiyonda etkili olduğu saptanmıştır. Daha çok kadınlarda görülen hastalık geçici kısırlığa ve düşüklere neden olabilir.

rin var mı?’

“Eveet. Terry. Başkasıyla birlikte olmadım ve adam senin olamayacağını söyledi, şey yüzünden...”

“Kuluçka dönemi. Ah, güzel. İnsanlarla tekrar yatmaya başlaman ne kadar zaman alacak?”

“Sormadım. Çok değil.”

“Neden bende hiç belirti yok?”

“Erkeklerde olmuyor. Sadece kızlarda.”

“Ne gibi belirtiler?”

“Bilirsin. Kaşınıyor, tuvalete gittiğimde acıyor.”

“Mmm, bilirim.”

“Üzgünüm Charles.”

“Ah, endişelenme. Belki tamamen geçtiğinde görüşürüz.”

Doğanın tek eşliliği tavsiye etme yöntemi bu olmalı.

Belsize Parkı’ndaki çingeneden, kirli karından: Kasık biti - karınca yuvası kasıklar. Tedavi: Beş gece boyunca kova taşaklarla koşturmak. Sütü merhemi sürersin ve bir peniyi ısırarak, her iki burun deliğinde birer sigara taşıyarak beklersin. Kazasız belasız geçen beş gecenin ardından, yıkayarak çıkarmayı deneyerek, faydasız, tekrar banyodayım. Doğaüstü ıstırap seni gafil avlamaya devam eder. Sonra bir kez daha denersin, on gün sonra, şansına.

Pepita Manehian’dan: Bel soğukluğu. Bu dokuz ay önceydi. Pepita, çoğu A Düzeyi olan Oxford’un sekreter kolejlerinden birinin sakiniydi, kasabaya büyük oranda uygun hatun potansiyeline sağlayan kurumlardı bunlar. Çok güzel değildi, tabii ki de; eğer öyle olsaydı seçimini üniversite öğrencilerinden yapabilir ve ördek kafalı altıncı sınıflara ihtiyacı olmazdı. Bir haftasonu

partisinde bir tuvalette kız benim oldu. (Tüm yatak odaları tutulmuştu; ama tuvalet oldukça geniş bir yerdi, bir kilim, birkaç havlu ve bol bol da kağıt mendil.) Durumumuz oldukça iyiydi, yine de, patlama noktasında Pepi kafasını üç kere klozete çarptı, bu sancılı temizlik operasyonlarına çok daha fazla bağdaşmaz bir hava veriyordu.

Fakat, ertesi cuma veya ona yakın bir tarihte uyandığımda pijama paçalarımın yüzeyine aile boyu bir tüp dolusu irin sıkılmış olduğunu gördüm. Islak toksik bir rüya? Banyoyu ziyaret ettiğimde aynı zamanda lav işediğimi de fark ettim. Açıkça, ortalıkta bir şeyler dönüyordu. İlk belirtinin üstesinden gelmek için, bir tomar Kleenex ve plastik bantla bir çeşit hortum ucu hazırlayarak miğferimi kapladım. İkincisini kontrol altına almak için, her zaman alt kattaki dar tuvaleti kullanmaya özen gösterdim ki burada, Filistin tapınağının sütunları arasındaki Samson gibi avuç içlerim duvarlara tamamen yapışık, bardaklar dolusu kızarmış çiş, irin, kanla - siz adlandırın - ilişkimi kesecektim.

Daha sonra ne yapacağımı düşündüm.

Açıkçası bir daha kimseyle yatamayabilirdim ama (Tanrı biliyor) bu bir kayıp olmazdı. Tedavi olabileceğimi dahi düşündüm. Fakat Pepita dış kaynaklıydı ve bu tedavi olmak için Madagaskar veya herhangi bir yere gitmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu. “Ah, Kongo belsoğukluğu,” diyecekti doktor dişlerinin arasından. “Adamın, Büyücü doktor Umbutu Kabuki - aslında, *tek* adam o. Zambezi’den sola dön, ırmağın ikinci kolu, sağındaki üçüncü baraka. Ona bu parlak rengi boncukları teklif et...”

Tüm haftasonu boyunca ağladım, kafamı banyo kapısında dövdüm, intihar yollarını düşündüm, koruluğa kaçarak avazım

çıkacağı kadar bağırardım, bombilimi jiletle kesip atmayı aklımdan geçirdim, sinirlerin ısırganotu yatağında uyudum. Kısmen de olsa babama anlatmayı düşündüm; umursamayacağını biliyordum, ama ehil sempatisini kazanmak beni iğrendirecekti.

Pazartesi, okuldaki kimlik değiştirmiş altı saatlik cüzzamın ardından, George'un Yeri'nde Geoffrey'le beraber kahve içtim. Kızlar, Durex, rastgele cinsel ilişki konuları yoluyla durumu ona açtım - oldukça varsayımlı olarak, tabii ki. Geoffrey böyle bir şey hakkında her şeyi bildiğini düşünür çünkü babası bir doktor. Tedavisini sorduğumda cevabı bu yüzden ateşliydi:

‘Görünüşe göre, bu cehennem. İçeridekileri toplamak için ... bir şekilde kıcını tıkarlar. Sonra işte böyle iğne inceliğindeki şemsiyeyi sikinin içine sokarlar ve onu yelpaze gibi açan düğmeye basarlar. Sonra, sonra, birden kuvvetle çekiverirler, gerçekten zor.” Kaşığıyla kuvvetli çekiş hareketi yaptı.

“Ne, herhalde önce uyuşturuyorlardır?”

“Hayır. Faydasız. Orası çok hassas. Aptal olma evlat. Zaten, onlar içine sokmadan önce aleti kaldırılabilmek zorundasın. Gerçekten. Sonra sert bir şekilde çekerler ve tüm pıhtılaşmış kabukla süprüntüler çıkar.” Kahvesini yudumları. “Genellikle bayılırsın.”

“İsa aşkına. Peki ne kadar sonra tekrar düzüşmeye başlayabilirsin?”

“Emin değilim. Altı ay, bir yıl. En az altı ay. Doğru tedaviyle.”

Hiç de öyle değildi, söylemeye bile gerek yok: Sadece kalçadan iki adet penilisin vuruşu ve yerel kilinikte aşırı derece rezil olma.

Sonra Pepita'ya yazdım. Pepita'ya ben yazdım. Hâlâ bir yerlerde cevabı duruyor. Mektubuma bina kapıcısının korgisi* tarafından vahşice saldırıldı; alıcı ismi anlaşılmaz haldeydi, öyle ki, mektubu okul müdüresi açtı ve içeriğinden dumura uğradı. (Mektup en iyi tartışmalı mektuplarımdan biriydi. betimleme konusunda iddialıydı.) Pepita anında okuldan kovuldu, ailesine bir mektup gönderildi, vesaire; bu bana o an tamamen doğru ve uygun bir şey gibi gelmişti. Pepi cevabında hikâyeyi anlattı - ah-laki suçu kapatmak için affedilebilir bir girişim - mektubu, “as-la sana bunu bulaştırmak gibi bir ni’yetim yoktu” iddiasıyla sona eriyordu. (‘ni’yetim’, bunu sevdim.) Oxford’un yarısına da bunu bulaştırdığını sonradan öğrendim; anlaşılan kişisel hijyeni öylesine esnekmiş ki, belirtiler tüm bir dönem boyunca gizli kalmış.

Buna rağmen, peki şimdi. Ya şimdi ne olacak. Odama inerek her nedense kapıyı kilitledim ve karanlıkta yatağa uzandım.

Endişelenecek hiçbir şey yoktu. Geoffrey Chelsea’de böyle hastalıklarla uğraşmaya her zaman hevesli ibne bir doktor tanı-yordu. Daha geçen ay Geoffrey’i tamir etmişti. Geoffrey o İs-veçliden oldukça karmaşık bir NSU kapmıştı. İsveçlinin - kayda değer bir şekilde, bana öyle geldi - karnının tam altında devin açık fermuarı gibi bir yara izi varmış. Geoffrey kusursuz fedakarlık sayesinde bunun üstesinden gelebildiğini söyledi ve ona inanırım. (Ereksiyonlar, hepimizin bildiği üzere, yeni yetmeye tabakta sunulur.) Onunla sevişmiş çünkü kızın duygularını incitmek istememiş. Burada bir ahlak dersi söz konusuydu. Doktor

* Korgi: Küçük Gal köpeği.

ona beş gine* geçirmiş; bu miktarı Norm'dan borç alabilirdim, bu Rachel'i ikinci planda bırakabilirdi, zil zurna olamayacağım iki üç hafta anlamına gelebilirdi, bu kesinlikle cehennem gibi bir öğleden sonra anlamına gelecekti, ama aksi halde *geride endişelenecek hiçbir şey kalmayacaktı*.

Bana bunu anlatmayı deneyin. Bu garipti. Tüm cumartesi boyunca Rachel yüzünden darağacına çekilip durmuştum: beni ekecek miydi? Beni ertelediğinde ne yapacaktım? Tüm pazar boyunca - kafam her zamanki konularda endişelenemeyecek kadar Rachel'le meşgul bir şekilde - sivilcem yüzünden dar ağacına çekilip durmuştum: Kansere dönüşecek miydi? Suratımın şeklini kalıcı olarak değiştirecek miydi? Rachel'in beyaz gömleğinin üzerine püskürecek miydi? Kötü bir gecenin ve bu sabah boyunca alışılmadık şekilde verimli geçen bronşitöhöoe oturumunun ardından, tüm pazartesi'yi, dünü, ciğerlerimin modasının geçmek üzere olduğu konusunda giderek artan bir inançla geçirdim. Öyle ki yakında gilbert** hızıyla mide astarını ve hayati organlarımın ana parçalarını da öksürerek çıkaracaktım. Anlaşılan kesinlikle yirmi altılık bir Keats*** simetrisinin ötesine geçemeyecektim.

Şu an tüm bu sorunlar gülünç görünüyordu. Onlara anlık bir kaygı da olsa neden önem verdiğimi bir türlü anlayamadım.

Ve beni çok daha fazla korkutan bir şey vardı. Eğer yarın doktora gidip, diyelim ki, haftasonuna kadar tedavi olsam bile endişeden kurtuluş yoktu, yalnızca endişenin farklı bir boyutu.

* Gine: Yirmi bir şilin değerindeki eski İngiliz altını.

** Gilbert: Elektromotor hız birimi.

*** Yirmi altılık Keats simetrisi: John Keats, (1795-1821) İngiliz şair yirmi altı yaşında veremden ölmüştür.

Antibiyotikler üreme organlarımı hortumla sularken bile, aklın bakterileri yeni ordular yaratıyor olacaktı. Yine moralimi bozacak bir şeyler bulacaktım.

Çalışma masama doğru ilerledim, lambayı yaktım ve *Kesinlikler ve Absürdlükler* isimli not defterimi çıkardım. Şunları yazdım:

ENDİŞE TOP ON. Haftanın sonu, 26 Eylül
(Geçen haftanın durumları parantez içinde)

- (-) 1 Belsoğukluğu
- (1) 2 Rachel
- (2) 3 Kocabaş
- (7) 4 Sallanan azıdişi
- (10) 5 Norm'a borçlu olmak
- (3) 6 Bronşit
- (6) 7 Arkadaşsızlık
- (9) 8 Cinnet
- (-) 9 Çürüyen ayaklar
- (4) 10 Sol burundeliğindeki sivilce

Patlama yapmaya adaylar: DeForest'tan daha küçük bir çüke sahip olmak; kürek kemiğinin üzerinde çıkmaya başlayan çıban.

Belsoğukluğu, Rachel'i iki haftalık sağlam zirve döneminden sonra dışarı atarak listelerde fırtına gibi esti. Burundaki sivilce zirve yarışındaki eski yerini almak için Parçalanmış Ayakların hemen peşinde - ama Sırttaki Çıbana dikkat!

Öyleyse haftaya görüşürüz. Anlaştık mı? Anlaştık! İyi geceler.

Herkes için bu durum geçerli miydi - henüz thalidomide* sonucu bir kızarmış fasülyeye ya da kangrenli bir embesile ya da bozularak bir yoksula ya da düzeltilemez şekilde çirkin birine dönüşmeyen ve böylelikle “sorunlarının olması” - veya “çoğu insandan daha zor bir hayatının olması” veya “herzamankinden daha zor bir hayatının olması - kavramı sahteydi. Kımıldanıp sizi dürtten ama değişikliğe uğramayan sorunlarınız yoktur, sahip olduğunuz sadece onlar için endişe duyma yetisidir.

Vakitsiz ölümünden önce bir tür tez yazmayı dünyaya borçlu olduğumu anladım ki bu ilk kez olmuyordu. Sorun bunun nasıl kabul göreceğini, eleştirilerini ve bunlara vereceğin etkili cevapları düşünmeye başladıktan sonra asla başlık ve ithaf bölümünün ötesine geçemememdi. *The Times*’e gönderilecek uzun süredir bekletilen açık mektup:

Profesör Sör Charles Highway’dan

Efendim, Bay Waugh, Connolly, Steiner, Leavis, Empson, Trilling ve diğerlerine son kez olarak belirtmeliyim ki *Hayatın Anlamı* konusundaki savım şekil itibariyle anti-komik olmayı amaçlıyordu. Son televizyon tanıtımı meseleyi gölgelemek için elinden geleni yapmıştır...

Ve benzeri şeyler.

Yatağımın altında açılmamış bir şişe litrelik viski vardı, sıvı uyku hapım. Antibiyotiklere başlamadan önce iyice kafayı çek-

* Thalidomide: Başlangıçta yatıştırıcı ve uyuşturucu olarak kullanılan bu ilacın, hamileliğin ilk dönemlerinde kullanımının ceninin sakatlığına ve özellikle uzuvlarda gelişim bozukluklarına yol açtığı saptandıktan sonra kullanımından vazgeçilmiştir.

meme izin var mıydı? Her neyse şişesi bitirirken bu konuyu düşündüm.

Sarhoşluk beni sardığında banyonun yolunu tuttum. Yatak odasıyla banyo, yer altı banyosuyla yer altı yatak odası arasında, özellikle geceleri, mekik dokurken çok zaman harcıyordum, uykunun, düşlerin, bitkinliğin, utancın gizli alemleri. Şimdi tüm bunları da nereden çıkarmıştım? Ah evet, insan yaşamının gizli, özel alanı olan yatak odasının ve banyonun “insanın tüm hayal gücünün kaynağı ... ölüm” alemi olduğunu iddia eden bir makaleyi hatırladım. (Aklıma gelmişken, Geoffrey’nin böyle bir yeri yoktu. Bir keresinde manitalarından birisi banyo yaparken kendisinin sıçtığını söylemişti. Buyur işte.)

Banyolardan birine fırladım ve soyundum. Jokey pantolonumu indirirken, lavabo rafındaki jilete gözüm takıldı. Aşağıya baktım ve tekrar yukarı. İşte çüküm ve işte jilet. “Haydi, duygusal olma, becer bunu,” diyerek tatlı sözlerle ikna etti zihnim beni. “Sadece kesip at, o sümüğü kesip at. Gayret. Gayreeth.’

Onu, utanç içindeki bir köpek gibi bacaklarımın arasına sıkıştırarak küvete girdim ve sırtüstü uzandım. Tavan köşeden hafifçe çatlamıştı. Titiz ev kadını edalı bir örümcek yarısaydam ağının üzerinde çalışmıştı. Sinek ya da bir şeyler ye, dedim ona; simgesel ol.

Tanrı aşkına, şimdiye kadar sadece bir tek gerçek enfeksiyon geçirmiştım. Geri kalanlar kişisel kısımlarım için duyduğum geçici korkulardan ve büyüyen nevrozlardan ibaretti - (bunu açıklamak artık sıkı) geçtiğimiz aylardan sonra aşırı gizliliğin zevkine varan kısımlardan söz ediyorum. Şimdi onlara sadece bakmak zorunda kaldığımda bakıyordum, ama o zamanlarda bile gizlice, sarki bir ibneymişim ve onlar da başkasınınmış gibi.

Herhangi bir leke ya da sıyrık, bunun bir fermuar izi ya da işkence görmüş bir siyah noktanın kalıntıları olduğundan adım gibi emin olsam bile, alışılmış eziyetlere katlanmak demektir. Her şeye baştan başlamak demektir. Duyularımın birer birer devre dışı kalmasını beklemek demektir. Yerel kütüphaneye başka bir ziyaret, tıp sözlüklerini, gemi doktorlarının el kitaplarını pembeleşerek karıştırdığım başka bir akşamüstü daha demektir.

Bırakalım çişim geldiğinde elinden geleni yapsın ve işte o zaman ben de ona kimin patron olduğunu göstereyim. Yıkandım, küvetten çıktım, omzuma bir havlu attım - işedim. Acıyıp acımadığı konusunda emin değildim. Zaten ben de devam ettim ve sorun yoktu.

Normal prosedür: Salladım; tokatladım; iki elimle boğazını sıktım; final olarak kurumaya yüz tutmuş bir dere. O en ürkütücü maddenin bir damlasını kandırarak dışarı çıkarmak için son bir deneme, yük boşaltımı. Tek bir damla bile gelmiyordu. San ki bana dayılanıyor, dırdır ediyor gibi bakıyordu. Önce dikkatlice, bir tımak fırçasıyla miğferini temizledim. Kasık kıllarımı bir yetimhane müdüresi özeniyle taradım. Pamuğa döktüğüm traş losyonu ile taşaklarımı sildim. Yoksa Dettol'e batırılmış bir pipo temizleyicisiyle miydi?

Nefes kesici kişisel acıma hissini tattım. "Acaba bundan sonra aklın neyi kurcalayacak?" dedim, bu düşüncenin ardındaki kişisel kutlamanın ve o onayın ardındaki kişisel kutlamanın ve o onayı fark etmenin ardındaki kişisel kutlamanın farkına vararak.

Sakin ol. Kafayı yemenin neresi iyi?

Ama bu bile oldukça frapandı. Bu bile, haydi bakalım yine başladık, on dokuz yaşındaki bir çocuğun bunu düşünmesi bile oldukça frapan bir şeydi.

“Evet, Tamamen. Kişi her nasılsa bu sorumlulukları toplar - ya da onlar her nasılsa üzerinde toplanıyor gibidirler. Çünkü sevgi birikerek çoğalan bir şeydir. Oysa insanlar sadece kimyasalmış gibi davranırlar. Ama değildir. Nasıl olabilir ki? Uzun zamandır tanıdığın insanlardan çok hoşlanır hale geliverirsin.

‘Onlar sana bağımlı hale gelirler ve sen onları istismar etmeye başlarsın. Ve belki de o an bunun en güvenli yol olduğunu düşünürsün. Ve sensiz nasıl yapacakları konusunda endişelenmeye başlarsın’ tabii ki onlar olmadan senin ne yapacağın konusunda da.

‘Ama tuzak budur. Onlarsız olmak konusunda kaygılanmak bahanedir. Yanlış bir duruma apar topar sokuluşuna izin vermemelisin.’ Zarfla ikiye bölünmüş fiil kullanımım ve konuşmamın hipi rengi, kısmen, Rachel’in hipi okul çantasına bağlanabilirdi - O küçük püsküllü, tel tel görünüşlü yem torbalarından biri - ki çanta tamamen, ya da iddia ettiğine göre, doğal lifler ve boyalardan (yani sümükten, kıldan, kulak kirinden) yapılmıştır. Ne kadar hoş görüldüğünü belirtmiştim.

“Evet. Sorun da bu.”

Haraket dalgasının vücuduma yayıldığını hissettim. Yine de, işte burada, yatağımın üzerinde oturuyor ve benimle hoşnutsuzluğun hiçbir belirtisi olmaksızın konuşuyordu. Çay Merkezi’ndeki öğle yemeğinin üzerine DeForest hakkındaki görüşlerim çok temkinli, tavırlarım çok cana yakın, çok ... yerinde, “okulu boşver”, “biraz hayatını yaşa”, çağrılarım çok yumuşak, hiç de ısrarcı olmayan bir hal almıştı, öyle ki - işte burada yatağımda oturuyordu.

Çok şükür ki, odam bugünlerde kırmızı alarm durumundaydı ve Rachel’in telefonu beni kafam kuma gömülüyken yakala-

mamıştı.

Donuk bir şekilde iyi olduğunu, DeForest'ın o gün okulda olmayacağını ve öğle yemeği için buluşup "çene çalmanın" "hoş bir şey" olacağını söylemişti. Önceleri yumuşaklığı beni korkutmuştu. "Çene çalmak" kavramından hoşlanmadım. İlk bakışta olmasa da sonuç olarak dürüstçe iyi olan bir şeyler vardı. Ama ne düşünürseniz düşünün, onunla Dadı Pazar'ından beri görüşmemiştim: Yani öncelik benimdi.

"Öteki tarafı çevireyim mi?"

Çalması henüz duran Beatles plağını kastediyordu (orta dönem sonu - sevimli çocuk rockıyla mahmur bilinmezlik arasındaki dönem). Sağlam bir seçim gibi gelmişti, çünkü Beatles'a karşı olmak (orta dönem sonu) hayata karşı olmaktı.

Gerçekten tüm yapmam gereken, yatağı adamakıllı düzeltmek (çarşafların arasına talk pudrası serpererek), plak yığınlarını yeniden düzenlemek ve bir son dakika fikri olarak, eğer onu o alana götürebilsem utangaçlıkla ortadan kaldırılmak üzere sehpanın üzerine iki tane yarım bırakılmış şiiri yerleştirmek olmuştu.

Rachel'in pikabın önüne eğilişini izledim. Üzerinde açık kahverengi bisiklet yaka bir süveter, dar (ve oldukça kısa) çizgili bir etek ve diz boyu kahverengi çizmeler vardı. Eğildiğinde kızı ... artık ne dersiniz - çizmelerinin topukları üstünde kış bıçimli bir yarım daire oluşturdu.

Rachel kendini tekrar yatağa yerleştirdi, kafasının alçak gönlüllü salınışları ve hafif ama tatlı bir ses tonuyla, gizemli George Harrison'a eşlik etmeye başladı: Hepsi aramızdaki mesafeye ilgili, kendilerini bir hayal duvarının arkasına gizleyen o insanlarla ilgili ve bunun gibi.

Seksen dakika öncesinde yapmış olduğum harikulade sıyrış-
la ilgili geçmişe ait dehşetle hâlâ sıırıslıkladım. Rachel'i odaya
kadar izlerken ilk gördüğüm şey şömine rafında duran kocaman
bir duyuruydu. Duyuruda şu yazılıydı:

**TANRI AŞKINA SANA DOKUNMASINA İZİN VERME
ONUN OLAĞANDIŞI TİKSİNDİRİCİ BİR HASTALIĞI VAR**

Duyuru küçük bir ilaç şişesine yazılıydı (yirmi dört saat önce tit-
reyen elime sıkıştırılmıştı). Duyuru şifreliydi; şöyle diyordu:

Flagyll. Günde dört kez birer adet.

Rachel yatağımın üzerinde duran Encounter'a bakarken hapları
cebe attım. Daha sonra onları banyodaki rafa koydum, çocukla-
rın ulaşamayacağı yere.

Çocuksu Paul McCartney tarafından desteklenen Rachel,
şimdi kendisine bakış açımı belirten ve ne demek istediğimi tam
olarak gösteren bir kart atmam, bir iki satır yazmam konusunda
bana ısrar etti. Bunun yerine, sanatla yaşam arasındaki ilişki
üzerine bir Encounter makalesi okumaya çalıştım. Rachel yata-
ğa oturmuş, arkasına dayanıyordu. Suskunlaştı. Pencereden dı-
şarı baktı. Ve bir sigara yaktı, eve döndüğümüzden beri ilk, bir
saattir ilk. Gözlüğümün üstünden bakındım. Sırtüstü uzanmış
Rachel bile dimdik görünüyordu, Jennifer'ın ilk hallerini anım-
satıyordu. Dizleri bükülmüştü, öyle ki külotlu çorabının ışık ge-
çirmeyen koyu kahverengi doruklarını ve yukarıdaki o yakalan-
ması zor gölgeyi görebiliyordum.

Anında uydurulmuş fincanaltı kültablasını sehpanın üzerin-

den almam doğaldı ve bunu sessizce aralıksız yatakucu sandal-
yesine bırakmam sadece nazikçeydi. Bir süre pencerenin önün-
de durmak yeterince adil göründü, beklendiğı üzere Encounter'ı
yere düşürmeliydim, yatağın daha alçaktaki üçte birine oturmak
için tamamen makul bir gerekçe ve sol bacağımın çizmelerine
sürtmesi de oldukça mümkündü. Rachel'e göre durum böyle gö-
züküyordu. Bana göre, her zamanki gibi, durum yeni ve beklen-
medik bir dönüştü: Yeterince mükemmel ve kaçınılmaz, ama
yabancı, daha önce olup bitenlerden bütünüyle farklı.

Sevgili Rita saat hizmetçisi
Sevgili Rita saat hizmetçisi

diye mırıldanıyordu Rachel. Ardından söylemeyi kesti.

Konuşayım mı?

Ilık ve küflü bir sessizlik vardı. Sigarasından çıkan diyagonal
duman bukleleri sonbahar güneşinin ince tellerince aydınlatılan
binlerce toz zerreciğıyle pullanıyordu. Sonbahar güneşinin ince
telleri yakın zaman öncesinde bedeninden uzvu ayrılmış ağacın
gövdesine çarpıyor, oradan parmaklıkların arasına sıkışıp sızı-
yor, pencere çerçevesinde gücünü dörde ayırıyor ve sinsice oda-
nın içine dalıyordu.

Rachel sigarasını bastırarak söndürdü.

Deriden yapılmış ayak bileğini sıktım.

Dumanı üfleyerek, gülümseyerek bana döndü.

Dudakları macun gibi kahverengi bir maddeyle lekelenmişti,
hemen hemen teninin renginde. Eğilirken onlara dikkatlice bak-
tım. O elmas sertliğindeki, hafifçe çarpık dişler. O parlak dişet-
leri. Biçimsiz şeridimi o bozulmamış deliğe sunmaya cesaretim

var mıydı?

Öpüğümde delik hâlâ gülümsüyordu.

Teslim oldu, ama kesinlikle doymak bilmez bir şekilde değil ve benimki her saniye acıyı çeşitlendirerek haddini bildi. Rachel hâlâ kendi tarafındaydı. Manevra, bacaklarının ve gövdesinin alt bölümünün üstüne eğilmeyi gerektirmişti. Sırtının en dar geçidinin yanına yerleştirdiğim titreyen bir kolu, vücutlarımız arasında biraz mesafe bırakmaya yetecek gerginlikte tutarak, biraz çabayla, kendimi bunun üzerinde destekledim. Boştaki elimle, yüzüne düşen saçlarının ana hatlarını betimler gibi hareketler yaptım, çene hatlarını okşadım, bir parmağın sağ kulağının üzerinde dolaşmasına izin verdim. Ama buna uzun süre devam edemedim.

İlk öpücükten sonra normal olarak yapabileceğiniz iki şey vardır. Ya ağzınızı kurtararak onunla sırtlamak ve (ister istemez) sinematik bir iki kelime etmek; ya da boyna, boğaza ve kulaklara yönelmek. Benim tavrım birincisinin izlenimini bıraktı, çünkü sırtüstü yere çakılmadan ya da gümbürtüyle tepesine çökmeden yüzünün tamamına ulaşamıyordum. Ama ikinci yöntemi tercih ettim, doğrusu ötekisini hiç denememiştim bile. Öpüşme şu an otuz saniyeden daha uzun bir süredir devam ediyordu. Bunu daha da kesinleştirdim, dili yarım santim öne sürerek. Rachel'in ağzı da aynı ölçüde açıldı. Tamam.

Vücudumu onunkine indirmek büyük kuvvet istiyordu, böylelikle sol kolumdaki baskıyı kaldırmak için sağ dirseğimin (bu amaçla bükülmüştü) yardımını alabilecektim. Tek hamlede elli altı kilomu da söz konusu dirseğe aktardım, bacaklarımı onunkilerin üzerinden yatağın öbür tarafına kaydırarak yanına yerleş-

tirdim, ağzımı geriye çekerek başımı göğsüne yasladım.

Kaşmirin fışırtısını ve (hemen hemen) meyvesiz sütyenin çöküşünü dinledim. Bacaklarım, eteğiyle kasıklarım arasında en az altı parmaklık mesafe bırakarak, Rachel’inkilerin üstüne çıktı. Orada hareketsizce yattım.

Beklendiği gibi Rachel’in sol eli yukarı uzandı ve saçımı okşadı. Duvar kağıdına yılışık yılışık sırtarak çeyrek dakika bu şekilde kaldım ve kolumu beline doladım. Sonra uysalca ona baktım. Tavanı seyrediyordu, belki de annelik fantezisine dalmıştı? Kuşkulandım.

Taktiksel olarak, bu idealden daha aşağıydı. Oldukça özlem dolu ve pişmanlığa zaman tanıyor. Arka dişlerimi birbirine bastırarak, yüzümü yüzüne bir parmak kalacak şekilde yaklaştırdım. Onu tekrar öptüm, bu defa üzerinde daha çok durarak, ağzının kıvrım yerlerine ve dişleriyle dişetlerinin kesiştiği noktalara özel özen göstererek - her ikisi de oldukça hassas bölgelerdir. Bu sırada, sağ elimin işaret parmağıyla sol kulağını “becerdim”. Eğer ustalıkla “becerilirse” kurbanı zevkten çıldırtabilirdi. İşin püf noktası kulağa *hemen hemen dokunmamak*, aynen hiç el sürmemek gibi mümkün olduğunca hafif dokunmakta. Dokunmaya ne kadar yaklaşırsanız o kadar iyi. (Biliyordum çünkü St. Giles otobüs durağında bu şekilde “becerilmeme” izin vermiştim, harika bir garson kız tarafından. Neredeyse bayılıyordum, ama o zaman on yedi yaşındaydım.)

Rachel gayet iyi karşılık verdi. Dili henüz yürürlüğe girmemişti. Ama dudaklarını istekle bir ileri bir geri oynatıyor, o doğru seslerin bir kısmını çıkarıyordu. Fitilli kadife diz kapağımı onunkilerin birleştiği yere bastırdığımda bile bacaklarının açıldığı söylenemezdi. Dürüst olmak gerekirse kıcıma tek parmağı-

nı bile koymadı.

Aman ne güzel.

Sol elimle süveterinin dışından, Rachel'in karnında daireler çiziyordum, göğüslerine dokunmayarak ama bazen onlara haylazca yaklaşıp. Böylelikle kontrapuntal şablon içinde üç bölümden oluşan cinsel bir uygulamayı sürdürdüm. Yapılışı: Dili içeri yerleştir, parmağı kulaktan kaldır; dili geri çek, boynu okşa, eteğiyle süveteri arasındaki dar yarık boyunca sol elinin serçe parmağını yavaşça gezdir (zevкли olması açısından göbekten kaçınarak); boğazı ve boynu öperek hafifçe em, kulağı “becer” ve elini hafifçe dizin üzerine yerleştir; kulağı becermeyi keserek saç çizgisini okşa, ağzını onunkine yaklaştırırken aynı hızla elini bacağına üzerine koy; ağız hemen hemen ulaştığında, el onun uyluk uçak pistinden havalanırken bakışlarını yakala ve tam ağızlar birleştiğinde el tekrar karnın üzerine iniş yapsın. Bu şekilde işte.

Bunu yaparken şu an işlevsiz olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Dr Thorpe'un ibne deyişiyle: Bunu hoş bayanlara saptırmaya birazcık ara ver, anlaştık mı? Gelecek pazartesi tekrar gel, tamam mı? Ve onu bir kez daha dikizleyelim.” Şanslıydım çünkü “tahrik edilme” ve “götürülme” ihtimalim yoktu, deyimim bu olduğuna eminim??? Başkalarının tatmini konusunda kaygı duymamamın benim için hiçbir sakıncası yoktu, Rachel'in dışında. Nazik inilti çıkardım, doğal olarak, ama alkoliğin dürüstçe salya akıtışının tersine, şarap eksperinin profesyonel samimiyetiyle.

Çüküm nasıl olsa bunu bilmeyecekti. Yine de hakkını vermem gerekir ki, bu organ geçen gün kusursuz davranmıştı. Thorpe'un beyaz örtülü şezlongunun yanında bir yağmur boru-

su kadar rahatlamış, pantolon baldırlarımın üzerinde kat kat birikmiş, sarkık ama lekesiz külot titreyen uylukların yarısına kadar indirilmiş bir şekilde dikilirken: Thorpe, kafası aşağıda, bana doğru hücumla kalkarak manikürlü elini uzattı, “Tamam sevgili pinpona bir göz atalım o halde, atalım mı?” Düğme iriliğindeki iğrenç bir bezeyi patlatacağından, penisimin parmaklarında neşeyle hayat bulacağından, sabırsız onayla yüzünü bana kaldıracığından *emindim*. Ama daha mükemmeli olamazdı. Sonradan çüküme bir torba dolusu şeker falan almayı düşünmüştüm.

Şimdi. Gerçekten oldukça karmaşık bir hile serisini başarıyla tamamladım. Başlıca rolleri, diğerlerinin yanı sıra, kalça kemiğinin dirseğimce taciz edilmesi, kirpiklerin okşanması ve kuru dil özeniyle kulakların öpülmesi paylaşıyordu. Bir iki kelime de ettim - çoğu utanmak bilmez yağcılık, ama ayrıntılı ve tarafsız olmaları durumu çok daha az utandırıcı kılıyor, çünkü iltifatlar servis anında biktiricidirler ve ancak geriye dönüp bakıldığında hoşla giderler.

“Farkında mısın, yüzümün içine bakıyorsun ve bebeklerinin etrafını sarmış gözaklarını hâlâ tamamen görebiliyorum. Benimkilere bir bak. Kahverengi kısım köşeyle daima bir noktada keşir. Ama seninkiler hayret verici. Bu kadar etkileyici olmalarının sebebi de bu sanırım - sende gözüme çarpan ilk şey. Neden sürekli güneş gözlüğü takıyorsun ki?”

Ve yeniden:

“Dudaklarındaki bu madde de ne? Tadı makyaj malzemesine benzemiyor. Dudaklarının bitip de yüzünün başladığı yeri kestirmek çok güç. Teninin ne saçma bir rengi var, ıslak kum gibi; ama çok tatlı.”

Rachel bir ara kendi adına şöyle dedi: “Öyle hoş bir nefesin

var ki. Mide bulandırmıyor.” Güldü. “Yalnızca hoş.”

Nedeni tam olarak açıklanamasa da bu yeterince doğrudu, kızlar tarafından sık sık dile getirilmişti (‘salatalık ve nane şekeri’ ağızlarından zorla aldığım en iyi betimlemeydi). Yoksa sebebi ciğerlerimdeki o ergimiş balçık mı? Bununla birlikte Rachel’in sözleri beni derinden etkilemişti. Keşke bu görevden, lafın gelişi, ayrılabilsem, keşke ne geçmişe ne DeForest’a ne trichomonasa ne de geleceğe bağlı bir şey değilmiş gibi kendimi bu deneyime teslim edebilsem. Ama önce onu elde etmeliyim sonra buna zamanım kalacak.

Dikkatimi bu anıta toplamak için dokunsal muharebelerden çekildim. İki elimi de yüzüne doğru kaldırdım, onu yanaklarına düz olarak dayanan ayalarımın içine aldım ve hafifçe dudaklarından öptüm. Bazen bu tür durumlarda, seksüel bağlamda kızlar üzgün olmadıklarında üzgün görünürler. Rachel de aynen böyle görünüyordu: Çatık kaşlı, güzel, zeki bakışlı, acılı.

On üç dakikadır bu olayın içindeymişiz. Biliyorum çünkü plak bitmişti (sonradan saat tuttum, kayıtlar için: Dört parça ediyor). Ama plak herhangi normal bir plak gibi otomatik olarak durmadı; bu yüzden Beatles veletleri plağın son virajına takılmışlardı, devam etti,

Cussy Anny hople-wan

Cussy Anny hople-wan

sonsuz kadar, siz kışınızı kımıldatmaya zahmet edip de iğneyi kaldırmazsanız, dönecek de. (Geoffrey ardarda dinlendikten sonra bunun kulağa “Sikeceğim seni Süperman gibi,” şeklinde geldiğini söyledi. Benim aklıma bile gelmemişti.)

Bir iki dakika fark etmemiş gibi yaptım. Sonra: “Ah, Tanrım.” Vücudumu bükerek geriye döndüm. Rachel’den uzaklaşarak oturdum. Plak boğuk hırıltıyı ve o ani geçişin irkilişini bastırmaya niyetli bir uğultu halini almıştı. Onsuz oda yankılı gibiydi.

“Ceketin çok kötü kırıışmış,” dedi Rachel, sesi sanki çok uzaklardan geliyordu.

Bir avuç dolusu kumaşı elimde topladım. Kırıışmıştı. Bakışlarım kilime takıldı. “Neyse, DeForest nerede?” Bunu ona sırtım dönükken söylemenin daha etkileyici olacağını düşündüm.

“Oxford’da. Mülakatta.”

“Vay, ciddi misin?” dedim gergin bir ses tonuyla. Ben neden mülakatta değildim? “Ne zaman dönüyor?”

“Yarın. Ama sonra ateş etmeye Northamptonshire’a gidecek.”

“Ateş etmek mi? Nasıl yani?”

“Avcılık. Bilirsin silahlarla.”

“Hım. Tek başına mı yapıyor?” Seçkinlik ve kasaplık. Faydası olmalı.

“Tam olarak değil.” Bir esnemeyi bastırdığını duydum. “Haftasonu için bir arkadaşı davet etti.”

Haftasonunun ilk iki hecesini vurguladı. DeForest’ın etkisi. Gülümseyerek arkamı döndüm.

“Demek ki bu akşam sinemaya gelebilirsin. Classic’te La Rupture oynuyor.”

Gözlerini kapadı ve başını salladı, güya pişmanmış gibi. Kaygılı bir öpücük çaldım.

Birdenbire merdivenlerden bir gürültü koptu, sanki Kupa Finali galibi takım aşağıya koşuşturuyormuş gibi. Kapı aniden

açılmadan önce Rachel’le benim sadece yerimizden fırlayıp, ürkmüş ve suçlu görünmeye fırsatımız olmuştu. Norman’ın deniztopu kafası tepemizde belirdi. Rachel’i es geçti.

“Hadi. Üst kata. Baban burada.”

“Ne? Babam mı?”

“Evet, hadi.” Dışarı çıkmak için arkasını döndü.

“Hey Norman, sakın ol,” dedim. Ona hasta olduğumu ya da dışarıya çıktığımı falan söyleyemez misin? Ayrıca burada ne işi var?” Rachel’in varlığını az da olsa hesaba katıyordum, ona kız kardeşimin gidip bu kafayı yemiş Londralıyla, oldukça anlaşılabilir bir şekilde, evlendiğini anlatmıştım - kesinlikle ısırmaz, insan gibi bir şey, tamamen zıvanadan çıkmış, söylediği veya yaptığı herhangi bir şeyden korkma, vesaire, vesaire.

“Olmaz, yukarı gelmelisin. Jenny söyledi. Orada olmazsan ona kafayı yedirebileceğimi falan düşünüyor. Rachel bu mu?” Küstahça değer biçme moduyla onu yukarıdan aşağıya süzdü.

“Evet. Rachel, bu Norman.”

“Selam,” dedi Rachel cıvıltıyla. Elleri dizlerinde ayağa kalktı.

“Üff,” Norman tiksinti ya da gıptayla, kaşlarıyla kafasını geriye attı - tiksinti ve gıpta?! ne hangisi olduğunu anlayabildim ne de insanın bu kadar iğrenç olup da nasıl bu kadar az gücendirebildiğini.

“Hadi öyleyse,” dedi, “her ikiniz de.” Kaşlarını çattı ve kapıyı işaret ederek cesaret verici jestler yaptı.” Fahişesi de burada,” diye ekledi, sanki ikisi ayrı ayrı gelmişler gibi.

“*Metresi* mi demek istiyorsun?”

Yarım saat sonrası: Dürüst Charlie

Bir dakika önce annem içeri girdi ve akşam yemeği isteyip istemediğimi sordu. Hayır diyerek, elbette, bir daha rahatsız edilmemekten çok hoşlanacağımı söyledim. Böyle bir davranış sizi yolunuzdan alıkoyabilir. Şimdi birkaç dakikalığına yatağa uzanmak ve yalnızlığın beni bir kez daha sarmasını beklemek zorundayım.

Tüm o sosyal cilasına rağmen Rachel kendini epey bunalmış hissediyor olmalı diye düşündüm, bu yüzden, mutfak kapısının dışında salaş, alelacele yapılmış makyajlı Jenny tarafından selamlandığımızda çok rahatladım. Büyük bir çay partisine hazırlanıyordu. Onları tanıştırdım ve Rachel hemen yardıma başladı, tepsileri çıkartarak, tost kızartarak, kibarlık taslayan kaplara süt ve şeker aktararak.

“Babam burada ne *hale* ettiğini sanıyor?” diye sordum.

“Aman,” dedi Jenny. “Norman yukarıda olmalı. Ah Charles, çabuk yukarı çık.”

Birbirlerini yemeden ne kadar durabileceklerini merak ettim. Jenny çok uzun sürmeyeceğini söyledi. Gözden kayboldum.

Babam kollar kavuşmuş ve bacaklar üst üste odanın en uç köşesindeydi. Sağımda: Beyaz gömlekli ve siyah kadife takımlı ufak bir sarışın. Solumda: Rahatsız edici sessizliğin fermuar ağzılı hazzını giymiş, sırtı duvara dönük duran Norman.

Gordon Highway irkildi ama sonuç olarak beni gördüğüne oldukça sevindi. Ayağa kalktı ve bir kolunu fahişesine dayadı. İsmi Vanessa Reynolds'dı. Eğilerek takılı elini sıktım. Vanessa bir bücürdü, bitkin, aşırı bronzlaşmış bir yüzü vardı, ama çirkin değildi.

“Hayır, *daha önce* tanıştığımızı sanmıyorum.” Yanına oturdum.

“Tam da Norman’a şeyi anlatıyordum,” dedi babam heyecanlı bir ses tonuyla, “Vanessa New York’tan yeni indi. Orası tam bir cehennem. Sıcak, kirli, pahalı, baştan çıkmış - zenciler çıldırmış, herkes götürücü, öğrenciler her zamanki gibi huy-suz...” Güldü. “Ne Allahın siktir ettiği bir ülke!”

Vanessa’yla politik ve ekolojik fikir alışverişi yapmaya, “Ah, işte geldi,” kurtuluşuna kadar devam etti. Kızlar tepsilerin ikisini de pencerelerin arasındaki içki masasının üzerine bıraktılar. Rachel’i tanıştırdım, büyük bir gururla.

Babam az önce burada Norman ve Charles’a anlatmakta olduğu şeyleri Jenny ve Rachel’e anlattı. Rachel geçen sene orada olduğunu söyledi ... Ah gerçekten mi? Şimdi işler daha kötüye gidiyordu, Nixon karşıtı gösterileri ve Central Park kirliliğini inekleme zorunluluğu, üstelik gündüz vakti.

Norman’la karşılıklı yüz ekşittik. Henüz konuşmamıştı, ben- se bir kere. Çaylardan sonra tostlar dağıtıldı, babam almadı. Çayına ne süt istedi ne de şeker. Limon var mıydı? Jenny meşgul olmasına rağmen aşağıya koşuşturacaktı. Hayır. Rachel yapacaktı. Neredeydiler. Odadan çıktı.

“Buna daha fazla dayanamazlar,” Vanessa konuşuyordu. “Nixon burasına kadar (boğaz) bokun içinde.” Çayını üfledi. Amerika’dan bu denli nefret eden biri için fazla Orta Atlantik bir

aksanı vardı. “Yakında öğrenciler ve Panterler* birleşecek ve sonra...” Başını bir sağa bir sola salladı.

Bir sessizlik oldu.

“Peki sen bu korkunç durum karşısında ne düşünüyorsun,” dedi Norman dik kafalı bir sesle. “Charles, yani olaylar nereye varacak?”

Rachel dinginliği bozdu. Üstünde tek bir dilim limon bulunan fincan altlığıyla çıkageldi.

“Ah, çok teşekkür ederim.” Babam fincanını uzattı, yüzünde fosilleşmiş bir tebessümle.

“Anlatayım, Norman,” dedim. “Bence hükümetle hiçbir ilgisi yok. Sorun insanlarda.”

“Ah, şimdi ‘insanlar’ demekle neyi kastediyorsun?” diye atıldı babam. “Zaten ‘insanlar’ ve hükümet aslında, aynı şey değil mi?”

“Anlatayım, Norman. Onları kim yönetirse yönetsin, Amerikalılar daima başa bela olacaklardır. Onlar -”

“Tamam, yani Amerikalılardan hoşlanmıyorsun,” dedi Vanessa.

“Evet. Amerikalılardan hoşlanmıyorum.”

Rachel, Norman’ın solundaki düz arkalıklı sandalyeye oturdu.

“Ah, ama neden? Şu anki durumla bir ilgisi var mı?” Babam kilosuna dikkat ederek ve bana da dikkat ederek fincanını kaldırdı.

O lanet olasıca ağzını her açtığında öyle “ah” demeyi kes! Sı-

* Kara panterler: Radikal anlamda Amerika’daki zencilerin eşitliği ve yönetimde söz sahibi olmaları için mücadele veren militan bir zenci örgütü.

cakladım. Fazla düşünmeden şöyle dedim: “Çünkü onlar saldır-
gan. Çünkü sadece uçlardan hoşlanıyorlar. Kırsal bölge insanla-
rı, çiftliklerdeki ihtiyar gericiler bile, zencilerin kafalarını uçur-
mak, birkaç Yahudi’yi kızartmak, bir Porto Ricolunun bağırsak-
larını eline vermek için evlerini terk ediyorlar. Hipilerin tek yapı-
tığı birbirlerini yiyip katletmek. Biftek ve konserve sığır eti je-
nerasyonu, sanki bünyelerinde genetik bir deney yapıyorlar. Öy-
le vücutlarla aşırı vahşi olmalarına şaşmamalı. Bu sürekli silah-
lı dolaşmak gibi bir şey.” Oda derin bir nefes aldı. “Ve onlardan
nefret ediyorum, çünkü çok iriler ve ter kokuyorlar. Pazıların-
dan, bronz tenlerinden, kusursuz dişlerinden ve parıldayan göz-
lerinden nefret ediyorum. Nefret ediyorum onların -”

Vanessa tarafından (küfürlü olarak), erkek arkadaşı tarafın-
dan (amirane tavırlarla), Rachel tarafından (beğenilmişliğin ge-
tirdiği tersleyişle) lafım kesildi. Üzerime gelmelerine itirazsız
izin verdim. Tirad, bütünüyle Rachel’in hayrına tasarlanmamış-
tı. Aslında daha DeForest’ta tanışmadan önce bile, bu temada
bir sone yazmıştım - ki konuşma son altı mısranın kısmen düz
yazı haliydi. Sone formundayken böyle spotlandırılmış bir saç-
malık gibi gelmemişi oysa.

Jenny sonunda çay ve tost servisini tamamladı. Yere, kocası-
nın dizleri dibine oturdu. Norman merak ve bir parça şefkatle
bana bakarak, keman büyüklüğündeki ayalarını onun başına
koydu. Jenny Norman’ın elini hissettiğinde kaşlarını çattı, ama
minnettar göründü. Geldiğim gecedan beri ilk defa birbirlerine
dokunduklarını görüyordum. İki buçuk hafta.

Tartışma devam etti. Üçünün çok ateşli bir şekilde bana ka-
tılmadıktan sonra kendi aralarında da anlaşılamamaya nasıl de-
vam ettiklerini anlayamadım. Vanessa benim görüşüm etrafında

toplanmanın bugünkü duruma kısmen daha uygun olduğuna karar vermişti (sistemi suçladı ve bunun “katliam suçu” olduğunu idida etti). Rachel “bu tür bir genelleme’ye karşı konvansiyonal bir cephe alıyordu. Babam hakemlik yaptı. Bir süre dinledikten sonra alt kata indim.

Valentine’le (‘Siktir git ve annemi çağır’) ve yeni au pair’le (‘Evet, çok özür dilerim, rica etsem onu kaldırabilir misiniz, oldukça önemli - umarım döndüğümde görüşürüz’) biraz konuştuktan sonra annemi aldım. Yalpalayan ip merdivenden önce binç, ardından tanıma ve en son olarak da anlaşılabilme basamaklarına çıkmasını bekledim.

“Ee, hayır hayatım, evet. Merak ettim... Babanın kaç kişi getireceğini merak ettim. Pat ve Willie French geliyor, biliyorum, ama acaba ... başka birilerini daha getiriyorlar mı? Çünkü eğer öyleyse Gita’yı yeşil odadan çıkarıp, Sebastian’ın eşyalarını koymalıyım...”

“Bağlantı kurmaya çalıştım.” Willie ve - Pat miydi, onlar da kimin nesi?”

“Willie French, gazeteci ve onun ... Patty Reynolds. Çok eski bir arkadaşımıdır Patty. O...”

Reynolds. Elimle ahizeyi kapattım ve bağırdım, “Baba?” Yurtdaki sohbet kesildi ve ardından daha sessiz bir şekilde devam etti. Ahizeyi kaldırdım ve dinledim. Babamın kafası trabzanlarda belirdiğinde annem hâlâ monoloğun içinde debeleniyordu. Telefonu görmesi için havaya kaldırdım.

“Telefonda annem var. Sanırım haftasonu için - başımla üst katı işaret ederek - “onu getirip getirmeyeceğini” merak ediyor.

Banyonun önüne çıktı. “Şey. Anlarsın...” Merdivenlerden inerek bana yaklaşmaya başladı, “Vanessa’nın kız kardeşi -”

“Getiriyor musun? Tamam. Evet, anne, Pat kız kardeşini getirecekmış.”

“... hı. Şey, ben ... muhtemelen burada -”

“Üzgünüm anne, şu an konuşamam... Evet, belki gelebilirim. Kimse odamı kullanmayacak, değil mi? Gelirsem ararım. Şimdilik hoşçakal.”

Babam merdivenlerin ortasında duruyordu. “Gelirsin, Charles, lütfen. Yaşlı Sör Herbert da geliyor ve bence sen de orada olmalısın. Belki o -”

“Bir dahaki sefere,” dedim, “bir dahaki sefere, ona söyle, tamam mı? O lanet olası evde bir orduyu yatıracak kadar oda var. Ona söyle. Böylelikle hatununa bir yatak bulmak adına bu doku-naklı sessiz sinema oyununu oynamak zorunda kalmaz. Tamam mı?”

“Oo, yapma Charles, kendine gel. Annenle bu konuyu çoktan konuştuk. Ve ‘o lanet olası evde’ ‘hatunumla’ en ufak bir şey olmayacak. Beni anladın mı? Beni anladın mı?”

Başımı çevirdim ve tekrar ona baktım. İşte merdivenlerde oldukça nazik ve makul görünmeyi beceriyordu. Başımı salladım.

“Charles, sen tam bir,...” güldü, “sen tam bir geri kafalısın.”

Utandım. Öfkelenmişim ve kaçacak delik yoktu. Burnumdan soluyarak telefona baktım.

“Yukarı gel.”

Gittim.

“Gordon,” dedi Vanessa ambole olmuş bir ses tonuyla. “Rachel, Eliza Noyes’un kızıymış – Harry Seth – Smith’in üvey kızı oluyor.”

Babam n arkasından odaya girdim.

“Gerçekten mi,” dedi, birazdan kaya gibi elleriyle fincanını dolduracağı çay tepsisi yolunda Jenny’nin bacaklarından atlayarak. “Güzel, o halde bu haftasonu sen de gelmelisin. Charles, neden Rachel’i getirmiyorsun? Eminim yeterince oda olacaktır.”

Rachel boş boş bana baktı.

“Harry’yi daha geçen hafta gördüm. Sürekli bizimle çalışır, çok eski bir arkadaşım. N’olur gel.”

Rachel bana doğru omuz silkti.

Gitmek aklımın ucundan bile geçmemiştir. “Gelebilir misin?” diye sordum.

“Şey, belki annem -”

“Saçmalama,” dedi babam. “Onu bu akşam bizzat ararım. Charles, Rehber Öğretmen çalışmalarına başladın mı?”

“Evet. Geçen hafta başı.”

“Aferin evlat.”

Rachel’i bir Fransız filmine götürdüm, *La Rupture* yatakta ne kadar iyi olabileceğimi göstermenin dolaylı bir yolu olarak.

Fransız filmlerinden nefret etmek için bir dolu esaslı, aslında acil, gerekçelerin olduğunu fark ettim: Yönetmenlerin bende bıraktığı izlenime göre, yönetmenler ürünleri ne kadar tapon ve ne kadar ahenksiz olursa, onların o denli yaşama yakın ve böylelikle üstün olacaklarını düşünüyorlar; verilmek istenilen imgelem ne zaman çok zorlaşsa veya belirsizleşse, sözle ifade alışkanlığı *nüksediyor*. Ve eleştirel hissime göre İngiliz-Amerikan açıklayıcı öykü geleneğinin bariz etkisi var. Bununla birlikte Fransız sinemasının daha sarsak ve kişisel kalıplarını - ve biraz da Eye-tie’ı - daha çok beğendim: Deneyime giden daha radikal bir tu-

tum, ince ayrıntısının ve yalın anın tetkiki.

Notting Hill Gate’e doğru çıkarken aynılarını Rachel’e de söyledim, Rachel’e tamamen aynısını anlattım. Katıldı.

Bir ara Rachel elimi tuttu. (Rahatla, dedim kendi kendime; tüm bunları yapmak zorunda değilsin. Seni sadece beğeniyor.) “Babanı odadan dışarı çağırdığında ne oldu?”

“Pek bir şey olmadı.”

“İyi geçiniyor musunuz? Sen, bilmem ki, korkunç derece gergin görünüyordun.”

Oldukça abartılı. Dedim ki: “Bu komik. Ondan kesinlikle nefret ediyorum, ama nefret gibi gelmiyor. Hatta evde bile. Mutfakta oturmuş kitap okuyor olsam ve o eşikte belirse başımı kaldırıp şöyle düşünürüm, Aah, işte orada, *ondan* nefret ediyorum ve oldukça mutlu bir şekilde kitabıma geri dönerim. Bunun ne olduğundan emin değilim.”

Rachel - sıkı durun - *babasından* nefret etmekten uzun süre önce “vazgeçtiğini” söyledi. Sebebini anlamadım.

Sinemadaki telefona cevap veren kızın riyakarlığı sayesinde, B filminin son bir buçuk saatine tam vaktinde yetiştik. B filmi Çıplaklar Cenneti’ydi.

Tüyler ürperticiydi. Film gerçek bir çıplaklar kampını sergileyerek belgesel izlenimini veriyordu. Anlatıcı gerçekleri ve sayısal değerleri verdi, memnun müşterilerle konuştu. Kamera araziye turladı, tesisleri inceledi. Kirli renk, düşük bütçeli yetersizlik; kabus kalitesindeydi: Senin mi yoksa herkesin mi delirdiğini anlayamazsın; kafayı yemediğinden emin olmak için etrafına bıkınırsın; seyircilerden spontane tepki göstergeleri yapmalarını beklersin. Dahası, yapımcılar ancak orta yaşlı aktör ve aktrisleri karşılayabilmişlerdi.

Kamera ihtiyar üreme organlarının resmi geçidine odaklandığında, koltukta döndüm durdum. Heriflerin sarma sigara gibi sikleri, kuru erik gibi taşakları vardı. Görebildiğim kadarıyla bu konuda kadınlar da hiç aşağı kalmıyorlardı. Çökmüş kıçlar, sarık göğüsler - bunlardan her yerde görülebilirdi: Havuz başında, kamp ateşinin etrafında (çıplakların aciz bir şekilde pandomim yapmaya çalıştıkları, zaman uyumu ayarlanamamış bir Deep River Boys parçasının gösterildiği sahne), dağ evlerinde, kantinde, falanda filanda.

Kamera tam yarım dakika boyunca yedi yaşındaki bir kız çocuğunun çıplak bedeninden ayrılmadığında, Rachel'in elit olması nedeniyle, açıkça dehşete kapılmaya başladım. Kız hayat dolu bir şekilde köprü kuruyordu: (a) Çıplaklar kampındaki küçük kızların sağlıklı olduklarını ve bu boku yapabildiklerini ve (b) belirli sinema müptelalarının derinlerde gizli kalmış eğilimlerini doyurmak üzere amcığını, göstermek için - bu tiplerden biri, yağmurlu komposto yığını, boş koltukların geniş çemberiyle sarılı olarak, şapkalı mantar gibi kıpırdamadan oturuyordu, otuzbir bile çekmeden.

Artık bir şeyler söylemenin zamanı gelmişti. Tehlikeli derecede kilolu bir çiftin trampenin üstünde aşağı yukarı zıplayıp durduklarını gösteren çok dahice bir sahnenin ardından, Rachel'e döndüm ve heyecanlanmadan, deneysel, uysal bir şekilde - "İşte sinema fili - mi?" dedim.

Rachel kahkaha atmaya başladı, omuzlar öne düşük, sağ el ağzı kapatmış. "Böyle şeyleri seviyorum," diye fısıldadı. "Bunlardan daha çok var mı? Bir şey kaçırdık mı?"

"Pek değil," dedim. Bir öpücük kaptım. "Daha çok var."

Rachel'i profilden seyrettim. Tanrım, ondan gerçekten hoşla-

niyordum. Bir roman ilişkimize dönüştü. O ana kadar neler olmuştu? Sevgiye benzemiyordu, belki birazcık arzu: Daha çok bir tür yorucu, dokuzdan beşe kaçınılmazlığı.

Beklediğimizin tam tersine, çıplaklar filmi bir ziyafetti ve *La Rupture* bize vız geldi.

Daha sonra otobüs durağında haftasonu konusunda Rachel'in ağzını aradım. Yan çiziyordu, babam arasa bile bunun yine de güç olacağını belirtti.

“Annem bu tür konularda gerçekten evhamlıdır. Belki de babam yüzünden. O zamanlar çok gençmiş, ve sanırım aynı şeyin, anlarsın, benim de başıma gelmesinden korkuyor.”

İç çektim.

Rachel'in eli benimkinin içinde acıyla kıvrandı. “Ama gelip onlarla tanışır ve bir derecede şüphelerini giderirsen ...?” Boğumlarımın üzerindeki gevşek deriyi çimdikledi.

“Olur,” dedim. “Tamam, bunu yaparım. Yarın mı? Yani, sadece yemeğe geleceğim veya bir şeyler içmeye falan. Evet, bunu yaparım. Bu tür konularda oldukça iyiyimdir.”

“... Cennet Bahçesi, o zamanlarda, tüm insan hayatının ‘gayesi’ olmakla birlikte, tamamen yaratıcı bir gaye olarak kalır, toplumsal bir yapı değildir, hatta olasılık bile. İleri sürülen bu fikirler yazınsal ütopyaları da içermektedir ama bunlar kasvetli faşist devlet yandaşlarının çıkarım yaptıkları eserlerden ziyade, kontrollü zihnin analogileridir: Taviz vermez derecede disipline edilmiş, sanat konusunda son derece seçici ve benzeri. Bu sebepten dolayı, Blake, Milton gibi [duraksa] örtülü dünyayı, içinde yaşamaya mahkum edildiğimiz hayvanlar alemini, insanın hayal gücünün kaçınılmaz tamamlayıcısı olarak görmüştür. İnsanoğlun-

dan hiçbir zaman ölümden, kıskançlıktan, acıdan ve libidodan kaçması beklenmemiştir - ki Wordsworth bunu “bizi yaşatan, insan kalbi” olarak adlandırmıştır. [zihin karışmış efekti, üç saniyelik sessizlik] Muhtemelen, Blake’in yeni yaratılmış Adem’i bile bacaklarına dolanmış bir yılanla resmetmesinin sebebi de budur.”

Böylelikle orijinalinden türetilmiş, Roget özüllü kısa makaleme son verdim, sahne talimatları dahil.

“Ev-et,” dedi Bay Bellamy. “Kafanda hangi ütopyacılar var?”

“Hımm. Plato. More. Butler.”

Bu konuyu düşündü. “Ayrıca Bacon, elbette. Sherry*? ... ya da *cin*.”

“Cin, lütfen.”

“Sola meyilli olan mı?”

“Galiba,” risksiz bir cevap gibi göründü.

Yolun karşısındaki kilise saati altıyı vurdu. Bay Bellamy içkileri hazırlarken kıkırdadı. “Kesinlikle saniye sektirmez,” dedi. “Evet, ‘ütopya’ aslında ‘nowhere’** demektir ve *Erewhon**** aynı sözcüğün anagramıdır. Evet, bundan ziyadesiyle hoşlandım. Uzun zamandır işittiğim en kaliteli makalelerden biri. İtiraf etmeliyim ki, üniversite öğrencisi makalelerinin çoğundan daha iyi.

Bunu hiç de şaşırtıcı bulmadım.

* Sherry aynı zamanda beyaz İspanyol şarabı anlamına gelmektedir, sözcük oyunu.

** nowhere: Hiçbir yerde.

*** Erewhon: Samuel Butler’ın Erewhon isimli romanında anlatılan bir tür ütopya.

“Oldukça fazla okumuş görünüyorsun, bunu yadsıyamam.”

“Narin bir çocuk olmanın avantajlarından biri.”

Alnı cana yakın soruşturmayla kırıştı.

“Hayır, öyle değil,” diyerek omuz silktim. “Hastayken yatakta çok zaman geçirdim. Bu yüzden çok okudum. Lügatları bile.

Bay Bellamy mermer şömine rafının önünde, tabanlarının üzerinde yaylandı. Burnundan fırlayan o kadar çok kıl vardı ki, refakatinde geçen yaklaşık bir saatten sonra bile, onların bıyık olmadığına bir türlü ikna olamamıştım. Ellisinde gösteriyordu - ellisindeymiş gibi konuşmaya devam etti - ama otuz beşinden fazla olamazdı. Özel bir geliri olduğunu düşündüm. Aksi halde, Hamilton Teraslı misafir odasında, ciltli kitaplarca kuşatılmış halde, İngilizce öğretiyormuş gibi davranıp, başlarını ağrıatacağı capcanlı ibne üniversite adaylarıyla etrafı çevrili bir Oxford öğretim üyesi olmayı dileyerek nasıl cin içiyor olabilirdi?

“Çok etkileyici. Sanırım seni havada kapacaklar. Biraz daha cin.”

Bellamy götten bacaklı piçin tekiydi - yaklaşık yarı yarıya. Tüylü kahverengi ceket, kapı tokmağı gibi bir surat, paslanmış Brillo bloknotu gibi saçlar. Şık, zengin ve sakin olmayı başarmasıyla birlikte, bunları nasıl kullandığı tartışmaya açıktı. Neredeyse hiçbir cinsel performansı yok gibiydi, mastürbasyon yapmaya bile zahmet edecekmiş gibi durmuyordu.

Bellamy bardağımla geri döndü. Soluna doğru uzandı ve avucuma bir kitap tutuşturdu.

“Yitik *Cennet*, ikinci baskı. Çok ... hoş, değil mi,” dedi titreyerek. “Evet, uzak bir ceddimin bir ütopya romanı yazdığını duymuştum. *Geçmiş Hatırlamak*’tı adı. Asla okumadım.”

“Gerçekten. Hoş bir basım,” dedim, Milton’ı geri uzatarak.

“Hayır. Sende kalmasını istiyorum.”

Başımı sallamaya ve bir şeyler söylemeye başladım.

“Yo-yo-yo.” Elini havaya kaldırdı. “İsrar ediyorum. Oku bunu,” dedi. “Oldukça iyidir.”

Hava Kilburn’e yürümeyi riske atacak kadar aydınlıktı. Otuzbirler kaprisli otobüslerdi; ama yine de yedi kırk beşten önce Rachel’de olmam gerekmiyordu. Biraz vakit öldürebilirdim. Hâlâ parıldayan gökyüzünün altında, Maida Vale yeni yeni çökmeye başlayan akşam karanlığına nispet yaparcasına, güven tazeleyici bir şekilde aydınlatılmıştı.

Daha önce Kilburn’e gitmiştim, Geoffrey bir ikinci el gitar dükkanına bakmak için beni ikna ettiğinde. O gün de savaş zamanındaki ufak bir kasabayı andırıyordu: Kuşatılmış, kepenkleri indirilmiş, insanlar caddelerde, karartmadan sonraki yoldaşlık. Viktorya dönemi tarzındaki harap bir puba girdim ve çıktım, çabucak. Tıka basa tedlerle, İrlanda göçmenleriyle, dazlaklarla ve diğer azınlık gruplarıyla doluydu. Bellamy’nin cinlerini pekiştirmeyi başka bir gün göze alacaktım. Ayrıca odun kömürü renginde üç parçalık bir takım giyiyordum - okul yüzünden, itiraf etmeliyim ki, yine de bayağı şatafatlıydı. Bunun yerine sinemanın bitişiğindeki belli belirsiz cafe-barda öğrenciler ve *au pair* kızlar gözetiminde içilen bir limonata, öyleyse. Orada ve yirmi dakika sonra otobüste, Bellamy’den aldığım hediyeme göz attım ve haftasonunu düşündüm.

Her şeyden önce babamın planı neydi? Çarşamba günü sinemadan eve döndüğümde, Jenny ve Norman’ı kahvaltı odasında televizyon izlerken buldum. Eş zamanlı olarak Jenny kahve, Norman viski isteyip istemediğimi sordu, ben de, ikisine de hayır demek zorunda kaldım.

“İhtiyar bok kafa neden geldi?” diye sordum. “Neyin peşinde?”

“İhtiyar bok kafanın fahişesinin,” diye başladı Norman, “bu haftasonu gidecek hiçbir yeri olmayan on yaşında bir kızı var, çünkü annesi ihtiyar bok kafayla gidiyor.”

“Ve sizin bebek bakıcılığı yapmanızı istiyor?”

Norman başını salladı.

“Yapacak mısınız?”

“Elbette,” dedi Jenny.

“Neden ki?”

“Zavallıcağınızın kalacak başka yeri yok.”

“Ee, ne olmuş?”

Televizyon çatırdadı. Jenny kısa, acı bir çığlık attı.

“Senin neyin var?” diye sordu Norman.

“Ah, hiçbir şeyim. Tanrı aşkına sadece ortalıkta neler döndüğüne şaşırdım.”

“Aman, ne komik. Ben de kendi adıma ortalıkta ne boklar döndüğüne şaşırdım.”

Bir saat boyunca başımı sallayarak, Babama Mektup üzerinde çalışarak masamda oturdum. Gece yarısı “Mektup”u karaladım ve yerine “Nutuk” yazdım.

Swiss Cottage’de indim ve yokuşun sonundan Arch Hamstead’e döndüm. Yakındaki bir dönemeçte, Rachel’in evinden iki sokak ötede akşamüstü balgamını yitirmeye çalıştım, çeşnili yeşilliğin çamurlu iki göletini tükürerek. Bir tuğla duvara yaslanarak adımın birinin arabasını yıkayışını izledim.

Richardson Crescent Evleri - ve sekiz hafta öncesinde Geoffrey’le zorla içeri girdiğimiz ev. Bu sefer, uzun adımlarla kapıya

doğru ilerledim ve üst tabaka tıklatışıyla kapıyı tıklattım.

Hizmetçi kılığına girmiş genç bir prenses kapıyı açar, palto-
mu ortadan kaldırır, üst kata kadar bana yol gösterir. İnsanlarla
dolu bir odaya, takdim edilmeden, sokulurum. Rachel, beyazlar
içinde, tek renkli bir bulanıklık belirir, koluma girer. Gidip an-
neyle tanışmaya zorlanırım. Birlikte, iki büküm olmuş şıklığa
erişmek için abartılı şıklık arasınadn güç bela ilerleriz. Muhte-
melen tüm o mücevherlerin ve saç şekillerinin arasındaki üç ka-
dına doğru. İki smokin mi? İri, gümüş bir kadın elimi kabul
eder. “Anneciğim bu Highway.” Annecik, her nasılsa, ona doğ-
ru eğildiğimde bana tepeden bakar. Karşılık verir: “Minnie, *gel-
din* demek. Neler oldu?” Domates sulu bir tebessümle elimi
patisinden çekerim ve Minnie’nin ona yaklaşmasına mücade et-
mek için geri adım atarım. Fırlayıp kaç buradan. İki dakika son-
rası, odanın ortasında her nasılsa yalnızım, saklanıyorum, elim-
de bir bardak ve omzumda bir el. “Heeey evlat ... seni tekrar
görmek ne harika, Charles,” dedi DeForest Hoeniger, genizden
konuşarak.

Bayılmayabileceğim ancak yemekte kafama dank etti. O ana
kadar sarhoş ve aşırı solcuydum. Birçok açıdan DeForest daha
sevimli ya da daha misafirperver olamazdı. Amerikalılar sinema
konusunda iyi olmayı beceremeseler de, DeForest o kadar da sı-
kıcı değildi. Sonuç olarak, bardağımı her bitirişimde onu alıyor,
biraz daha viski koyarak bana geri uzatıyordu. “Sorun değil,” di-
yordu yine genzinden konuşarak.

Tebdili kıyafet etmiş diğer bir prenses tarafından yemek oda-
sındaki “değersizler koltuğu’na ya da alternatif olarak “adi mi-
safirler koltuğu’na buyur edildim.

“Teşekkürler, teşekkürler,” dedim, Rachel’in halasıyla, üvey

kardeşinin, Archie'nin arasına otururken. Masada on dört kişi vardı. Sessiz uçtaydım, Harry'nin ucunda. Rachel annesiyle ve DeForest'la birlikte gürültülü uçtaydı. Harry, gördüğüm kadarıyla popo iriliğindeki bir alna ve parıldayan dolgun dudaklara sahip, Anglo-Yahudi görünüşlü çok uzun bir adamdı. Üzerinde son modaya uygun kesim gri bir takım elbise, uyumlu gömlek ve kravat vardı. İlk bakışta, onun kaliteli ve aptal olduğunu düşünürdünüz. Gerçekte, sıradan ve aptaldı, belli ki yirmilerindeyken o yüksek, tantanalı sesini üst tabaka aksanı etkisi vermesi için terbiye ettirmişti (muhtemelen "Seth-'le eş zamanlı bir demirbaş). Otuz yıl geçmiş ve o bunu gerçekten unutmuştu. Çok şükür ki, genizden çıkan "heyo'larını ve "ha'larını sarf etmeyecek kadar kendini beğenmişti. İhtiyar Harry'nin garip ama oldukça simetrik bir şekli vardı. Ayak bileğinden dizlerine kadar zayıftı. Dizlerinden uyluklarına kadar şişmandı. Uyluklarından beline kadar çok şişmandı. Belinden kaburgalarına kadar çok şişmandı. Kaburgalarından omuzlarına kadar çok şişmandı. Şişman bir boynu vardı. Yüzü, davul dudaklarının dışında, zayıftı.

Harry oturdu ve sağındaki yakışıklı cenaze levazımatçısıyla gerici bilgiçlik takasına başladı. Atı andıran genç bir hanım ikisinin arasında sindi kaldı. Hala, sonradan öğrendiğime göre Archie'den ziyade Rachel'in halası, benim sağıma, Harry'nin soluna oturdu. Peçetesini eline alarak Harry'yi dinledi. Harry arada sırada dikkatle bana bakıyordu. Sanırım Archie'nin bir arkadaşı olduğumu düşündü.

Oda karanlıktı - sazdan duvarlar ve alçak bir tavan - sadece birkaç candan mumla aydınlatılmıştı. Masanın diğer ucuna doğru kafamı kaldırdım. Rachel DeForest'ın dibindeydi. DeForest

da dibinde oturan Rachel'in annesini çilli fısıltılarla tahrik ediyordu. Onun da burada olacağını neden bana söylememiştii? Daha gidecek çok yolu, tanışacak çok insanı var gibi görünüyordu. Belki de yemekten sonra siktirip giderdi.

Birisinin burada ne yaptığımı sormasının zamanı gelmiş de geçmişti bile ve "Hiçbir fikrim yok" olası tek cevaptı. Burada ekmek yiyerek, hoş görünmeye çalışarak oturup durmak açıkça bana yetmiyordu. Archie dirsekleri masada şarabını yudumladı. Tadını beğenmeyerek onu inceledim. Keyfi tıkrı kovboyun püsküllü süet ceketi, çukulata rengi kadife pantolonu ylanderisi çizmesini hafifçe yere vurduğunda sallanıyordu. Archie'nin arabası vardı, bir Mini-Moke.

Bu hiç de zor olmayacak.

"Selam," dedim, zom, mahmur bir tebessüm ve asil hipi aksanıyla. "İsa aşkına, tüm bu tuhaf insanları tanıyor musun? Bu daha ne kadar devam edecek, söyleyebilir misin?" Şaraptan alaycı bir fırt aldım. "En azından bol bol mazot var."

Archie açık sözlü dehşetle bana döndü, dikkatli ama kalın kafalı bir erkek öğrenci gibi. Kaşlarını kaldırdı ve diğer komşusuyla, gördüğüm kadarıyla enfes güzel bir kızdı, konuşmak üzere başını çevirdi. Sakinleşti. Başımı yere çevirdiğimde zarif bir elin Archie'nin bacaklarının üzerinde belirdiğini ve parmak uçlarını uyluklarının arasında yavaşça gezdirdiğini gördüm.

Arnold Seth-Smith on yedi yaşındaydı.

Sonradan diğerlerine nazaran odadaki tek gösterişsiz insan olan Rachel'in halası ilgi odağım haline geldi. Yemek masaya ulaşır ulaşmaz, Harry ve arkadaşı pek konuşamayacak kadar ter dökmek ve tıkmakla meşgul oldular öyle ki, sohbetimiz dinleyecek kadar sıkılmış herkesçe duyulabilirdi. Çeşitli konulardan

bahsettik, sırasıyla: Avokadolar, akaryakıt tankerleri, Moritius Adası*, terzilik terimleri, odanın boyutları, Londra arazisinin ederi, mumlar, masa örtüleri, çatallar, tatlı kaşıkları. Elbette ortak bir noktamız olmalıydı. Bir ara şunu sormak istedim: “Sen “homo sapiens”i nasıl telafuz ediyorsun?”

“Peki haftasonuna ne diyorsun?” diye sordum genç ev sahibeme, tanıştığımız gece onu öpmeye çalıştığım, alt kattaki mutfakta duran bebek boku rengindeki çöp sepetinden birkaç adım ötede. Şu an onu öpüyordum. “İyi miydim?”

Bu görüldüğü kadar abes bir soru değildi. Konukların yarısı, DeForest da dahil (Rachel’in kulağına bir dakika boyunca sevgi sözcükleri fısıldadıktan sonra), yemek biter bitmez paşa paşa def olup gitmişlerdi. Bu sayede Rachel’in gardiyanlarıyla kısa bir mülakat yapmıştım. O kış nereye gidip gitmeyecekleri konusunda kendi aralarında konuşurlarken, ben oturdum kaldım. Bir kez olsun ne balgam çıkardım ne de osurdum.

“Sanırım bir sorun çıkmaz. Harry baban için çalışıyor ve onun hakkında oldukça iyi şeyler düşünüyor.”

(Sırası gelmişken, dünyada hiçbir şey beni babamın bir reklamcı ya da bir halkla ilişkiler uzmanı olduğunu söyleyebilmek kadar heyecanlandıramazdı. Ama babam, diğer şeylerin yanında iki haftalık bir iş hukuku dergisinin editörüydü. Kulağa ümit verici geliyor, biliyorum, ama derginin en iyi sanat eleştirmenin de yazı gönderdiği mükemmel bir sanat bölümü var, ayrıca dergi seçkin üniversite öğretim üyelerince yakın zamanda düzenlenen bir forumda içten övgüler de almıştı.)

“... yani sanırım annem pek bir şey demez.”

* Moritius Adası: Hint Okyanusu’nda bir ada ülkesi

“Harika. Peki DeForest’in haberi var mı?” Rachel başını bir sağa bir sola salladı. “Bekle,” dedim, Rachel pişman olmaya fırsat bulamadan, “sana bir hediyem var.”

Koridora çıktım ve tekrar geri döndüm. “İşte. Bunu almanı istiyorum. Hayır, ısrar ediyorum.”

“Ama bu çok paha—”

“Oku bunu,” dedim. “Oldukça iyidir.”

Dışarıdayken, misafir odasının penceresinden içeri baktım. Süzgeçli kahve ibriğini andıran bir bardaktan brendi içmekte olan Harry, at yüzü genç kadını sıkıştırıyordu. Lekeleyici bir şeyler haykırmalı veya onlara tuğla fırlatmalıyım diye düşündüm - ya da nihai tiksintimi gösteren bir işaret yapmalıydım.

“Evet, sen solcunun tekisin Charles,” dedim içimden taksi çağırırken.

Ertesi sabah meydana koşturdum ve bacaksız sokak çalgıcılarının herbirine tanı tamına yirmişişer peni verdim.

“Sağolun, efendim, sağolun. Tanrı sizden HER ZAMAN, RAZI OLSUN.”

“Denerim,” dedim.

Tüm gün boyunca gergindim. Bu duygu bana çok yabancıydı ve beni o denli sersemletti ki, kafamı (neredeyse) okuldaki çocuklardan birine geçiriyordum.

Yürüyen Ceset’le matematik dersim ya da bazılarınca ‘Bay Greenchurch’, öğleden sonraya ertelenmişti. (Aşırı sinir bir durum çünkü sabah derslerinden hemen sonra tüymeyi düşünüyordum, yıkanmak, parfümlenmek için falan.) Olan biten aynen şöyleydi. Ceset, Morris 1000’inden indikten sonra başını kapının üst köşesine hızla çarpmış. Bereket versin o kadar yaşlıdır ki

hiçbir şey hissetmez, hatta *fark etmez* bile. Yanağının yanından damla damla süzölüp, çrselenmiş kulağın çevresinde bir delta oluşturduktan sonra gömleğine ve hırkasına dökülen kana rağmen, ayaklarını sürüye sürüye neşeyle okula girmiş. Nihayet Bayan Tauber'in nefes nefese soluması ve çocukların çığlıklarıyla uyarılarak elini başına koymuş, içeriğini incelemiş ve düz arkalıklı sandalyeye sırtüstü yığılıp kalmış, ki ardından sandalye de onun altında yığılıp kalmış. Apar topar yerel hastanenin acil servisine yetiştirilmiş ve parıldayan tepesine üç dikiş atılmış. Eğer harbiden ölmezse, en az birkaç hafta ayağa kalkamaz diye düşünmüştüm. Alakası bile yoktu. Doğrudan hastaneden hırslı bir şekilde okulu aramış ve Bayan Tauber'e ne olursa olsun tek bir günün bile ders ücretini kaçırmak istemediğini söylemiş.

(Geçici olarak piç barındırmayan) büyük salonda diğer üç kişiyle beraber onu bekledim. İçeride Brenda, daha çirkin kız; Elvin, şişman, manda gözlü ümitsiz bir vaka ama yeterince dostane; ve Derek vardı. Derek tam bir ıslahane yemiydi. Daha on yedi yaşındayken çeşitli suçlamalarla yüz yüze gelmişti - anlatıldığına göre, GBH ve ufak tefek hırsızlıklar. Pahalı avukatların kurnazlığı güç bela beraatini sağlamış. Masaya oturup da düşüncelerimin kuluçkasına yatmış bir şekilde haftasonunu aklıma getirmemeye çalışırken, Derek'in yüzünde eş benzeri olmayan sevimsiz bir şeyler fark ettim. Şeytani görünüm kalıbına dökülen meleksi yüz hatları eriyiği - yalnız ve yalnızca deri iltihabının oluşturduğu sivilce vahalarınca renklendirilip güzelleştirilen dökülmüş ve ufalanmış derilerden uçsuz bucaksız bir çöl: Troy Donahue, Peter McEnery veya tanınmış başka bir kadınsı züppenin pütürlü ölüm maskı gibi. Bir tek masmavi parıldayan göz-

ler dokunulmamış bir şekilde meydandaydı.

Neyse, işte oradaydık. Olay saat iki sularında meydana geldi. Mendile - bana göre gereği gibi sessizce - öğürüyordum. Derek bir O düzeyi metinden başını kaldırarak yukarı baktı.

“Biri şunu sustursun, lütfen,” diyerek balgam çıkarma efektleri yaptı. “Bu mideni bulandırmak için yeterli. Git başka yerde yap.”

Acele etmeden sümkükdüm. “Ne dedin?”

“Olur şey değil. Seni lanet olası, anlasana. Dedim ki, insanı kusturmak için bu yeter de artar bile.”

“Ah gerçekten mi?” dedim. “Peki insanlar senin suratına baktıklarında ne düşünüyorlar sanıyorsun? *Onların* akıllarından neler geçiyor, söyler misin?”

Brenda güldü ben de devam ettim. “Patlıcanının üzerindeki şu muazzam siyah nokta takımadalarına bir bak. Tanrım, neden onları arada bir yıkamayı denemiyorsun?”

“Kes sesini,” dedi Derek, robotvari bir tebessümle.

Bunun mükemmel bir tavsiye olduğunu söyleyebilirdim. Ama Elvin’e baktım, sırtıyordu, üstelik bu kendimi oldukça körpe hissettirdi. “Evet. Neden bugünlerde yıkanmayı bir denemiyorsun? Suratını kaplayan tüm o pislik ve tüm o *yağla* ortalıkta gezinip durmak pek de eğlenceli olmamalı. Ama - sanırım noktaları beslemeye devam etmelisin. Söyle bana, Bay Yağ Bezi Salgısı, söyle bana, Mösyö Siyah Kafa, kızlar bunu nasıl karşılıyor? Bahse girerim ki onlar –”

Üzerimde modaya uygun olarak geniş klapalı bir krovaze ceket vardı. Derek buralardan sıkıca tutarak beni yukarı çekti ve sağ yumruğunu omuz hizasında gerdi.

“Hayır, *lütfen*,” diye çığlık attım, “Saçmalama!”

Aniden salonun sonundaki çift yönlü kapı açıldı ve Bay Greenchurch ihtişamlı bir şekilde, ağır adımlarla içeri girdi.

“Çağır ısla ha, vaay!”

Salonda yankılananın tam aksine, ne önce Derek beni yanına çağırmıştı ne sonradan adamakıllı ıslatmıştı ne de Ceset şaşkın bir şekilde bizi azarlıyordu. Adam yalnızca kendine has bunak perdesinden yüksek sesle ismimi şakıyordu.

Derek içgüdüsel olarak ellerini gevşetti.

“Geliyorum,” dedim. Ayağa kalktım. Elimle Derek’in elini ittirdim ve Ceset’in peşinden keskin kokulu ufak odasına kadar ilerledim.

Ne harikulade bir davranış. Açıkçası, garip bir durumdaydım. Sebebi tam olarak Rachel değildi - çünkü gelecek haftanın sonuna kadar penisim kullanım dışıydı, yani dramatik hiçbir şey olamazdı. Belki de sorunların çözümü için babamla bir tür final karşılaşması oynama düşüncesiydi beni endişelendiren. Ders boyunca, not alıyor görünümü altında, haftasonunu planladım - köyle ilgili anekdotlar, doğa konuşmaları - ve (hali hazırda) 2.000 kelimelik Babama Nutuk’a ekleyeceğim kısa bir bitiş ezgisinin ana hatlarını belirledim.

Onu beş geçe: Çalılık

Bunu iki aydan daha uzun bir süredir bekliyorum ve iki saatten daha az bir vakit kaldı. Ama yaşlandıkça işler kolaylaşıyor.

Şu an koruluğa bakan pencereyi açıyorum. Aylardan Aralık ve çok soğuk, ben de derhal gerisin geri kapatıyorum.

Oxford treninde, Rachel babasından söz açtı - görünüşe göre o sabah babasından “boktan” bir mektup gelmişti. Gerçek piç temasını geliştirdi ve birkaç yakın tarihi doldurdu. “Jean-Paul d’Erlanger’la son sürtüşmesi (Rachel annesinin kızlık soyadını kullandı, sebebini bana sormayın) o yaz başında olmuş, DeForest onu bir iki haftalığına Paris’e götürdüğünde. Bazı sinir bozucu olaylar dışında “harika zaman” geçirmişler. Rachel bu sinir bozucu olayların Bay d’Erlanger’ın De Forest’a duyduğu engin nefreti ve aşağılamayı önce imâ edip sonradan açıkça göstermesinden ibaret olduğunu ve DeForest’ın bir kulağının hidetli Fransız erkeğince karnıbahar gibi şişirilmesine olanak sağladığını söylediğinde yavaş yavaş neşelendim. Rachel bu olayı babasının kabalığının bir ahdi olarak görmemi rica etti. DeForest, öğrendiğime göre, tüm bunlar konusunda çok anlayışlıymış ve o günden sonra olayı hiç açmamış.

Mektupta ne yazdığını sorduğumda, Rachel bunları tekrarlanmanın çok iğrenç olduğunu söylemeden önce tam yarım dakika boyunca pencereden Reading varoşlarına dikti gözlerini. Neza-

ketle onu manzarasıyla başbaşa bırakarak, işleri olurluna bırakmaya karar verdim. Vakit geçirmek ve ona dolaylı teselliler vermek için, sıkıntısını çektiğim ebeveynsel canavarlık konusunda epey bulanık birkaç yalan attım, babamı Baküs* holiganı, gamlı gece baykuşu, *au-pair* düzücü rollerinde oynatarak.

Eve ilk ulaşan bizdik.

Annem öğleden sonra dolaylarında hidrofobi kapmış gibi görünüyordu. Öyle çılgın bir durumdaydı ki, merhabalar ve hal hatır sormalardan önce, derhal Rachel ve ben yapabileceğimiz bir şeyler olup olmadığını sorduk - hâlâ vakit, hâlâ ümit varken. Görünüşe göre Rachel'in yapabileceği şey (oldukça çekici) *au-pair*'e patatesleri soymakta yardımcı olmaktı. Benim yapabileceğim, daha doğrusu *sadece yapmam* gereken, arabayla Oxford'a uğrayıp Valentine'i almaktı.

"Ama ben araba kullanamam," dedim.

"Ama kursa gittin."

"Biliyorum." (Sürücü dersleri devingen Highway ailesinde yasal on yedinci yaşgünü hediyeiydi.)

"Sınava da girdin?"

"Biliyorum. Ama geçemedim."

"Ama tekrar girdin."

"Biliyorum. Ve yine geçemedim."

"Şey, saat çok geç oldu. Anahtarları nereye koydum?"

Annemin Mini'sine bindim, ayrıca neredeyse valideyi kaportaya yapıştırıyordum.

Yıpranmış ufak bir ücretli - köprüden geçtikten sonra - geçiş

* Baküs: Yunan mitolojisinde Dionisos olarak geçen şarap tanrısı, Roma mitolojisinde Bacchus olarak isimlendirilmiştir.

ücreti üç ve yarım peninin sevimli birlikteliğinden oluşuyordu - yol düzleşir düzleşmez saatte altmışbeş kilometreye çıktım. Böyle bir hızda, bu amaç için yan cepte saklanan sivri topuklu ayakkabıyı, darbeli matkap gibi zımbırdamasını önlemek için vites kolunun üstüne yerleştirmek akıllıcaydı. Tam bunu uyguladım ki, iki yüz metre ötemde cılız bir suret fark ettim, yolun sağ yarısında öylece hareketsiz. Bayanı hayallerinden çekip almak için kornayı daatlattım. Spastikçe yaşam ya da ölüm sıçrayışıyla birden önüme fırladı, şapkasını, alışveriş malzemelerini ve harekete güdülenmiş kurbağa sıçrayışı içindeki kahverengi terliğinin tekini karşı kaldırımın kenarında bırakarak. Vites küçülttüm, yavaşladım ve kadının hemen yanında miskin bir mola sürüklendim.

“Sadece kaldırıma,” dedim aksesuarlarına dönerek, “çıkmanız yeterliydi. İyi misiniz?”

Onların ardına gizlenmiş, görünmeyecek şekilde bakıyordu, düşünüyordu: Adımımı atarsam ağzıma sığılır.

Arabayı Valentine’in okulunun önüne park ettim, Oxford’un en iyi ilkokullarından biri, bununla birlikte, Monopol otellerinin büyük ölçüde genişletilmiş, daha kirli kırmızı, pencere eklenmiş bir salkımını andırıyordu. Valentine ya da onun salak ismi, ikinci sınıf bir özel okula “kaydedilmişti” ama sonradan babam onu özel hazırlık okuluna da göndermemeye karar vermişti. Okul binasını Valentine’in şu an muhtemelen futbol oynamakta olduğu sahadan ayıran dar yoldan yukarıya çıkarken, babamın bu politikasında yıkıcı niyetler aradım. Valentine’in oyununu bölmeyi iple çekiyordum. Adımlarım yavaşladı.

Onun hakkındaki takıntılarımdan kurtulabilmiş miydim? Az çok. O günler geride kalmıştı. Sürülerce arkadaşını toplayışını

izlemek, 1 Aralık'ta senden Harrods oyuncak kataloğuna işaret koyman istenmesi, annesi tarafından doksan santimlik süslü püslü yetişkin gibi giydirilmesi (onunla ben kısa pantolonlardan uzunlara aynı yıl zıplamıştık: Ben on üç, o dört yaşındaydı); o bahar günü, on sekiz ay önce - Val damla gidonlu yarış bisikletini ağzına kadar okul kızlarıyla dolu bir caddeden aşağı sürerken ben de oradaydım, eller boşa, Hey Jude'ü söylüyor. Ve o çılgın, harika yaz: Bisikletini sabote ettim, Lucozade'sine* dumanı tüten sidik kattım, yahnisine tükürdüm - şey, vanilyalı muhallebi içeren bir numara tasarlayacak kadar abarttım, ciddem, ama zaten ne demek istediğimi yeterince anlattığımı düşünmüştüm. (Genellikle böyle bir davranıştan ben de acı duyardım. Fakat bu - nasıl desem? Bu aileydi)

Sahanın sağ köşesinde, yaklaşık yirmi metre ötemde, dört çocuk, biri kardeşim, bir beşincinin çevresinde yarım ay şeklinde dikiliyorlardı. Beşincisi bir Dobişko'ydu. Sundurmaya benzeyen bir çadırın önünde korkudan sinip kalmıştı. Kale direklerinin arkasından usulca sokuldum ve izledim.

Dobişko'nun üzerinde bir kroşe süveter, Clark sandaletleri içinde farklı çoraplar ve yamalı kısa pantolon vardı (diğer herkes, bilhassa kardeşim uzun giyiyordu). Ev kesimi saçlar korkuya abone - görünüşe göre ondan bıkmış usanmış - bir yüzü örtüyordu: Var olmayan çalılık hergün okulda yakılıp kül ediliyor, kafaya aşırı hormonlu babası tarafından her gece diz atılıyordu.

Teşvik ya da onay için etrafa baktıktan sonra, çocuklardan biri öne doğru eğildi ve domuzcuğun suratının ortasına okkalı bir tokat yerleştirdi. Diğer üçü birer adım öne çıkarak ona katıl-

* Lucozade: Bir tür içecek markası

dılar. Bir süre izledim, Valentine alışılmadık iğrençlikte bir şeyler yapar düşüncesiyle, ardından varlığını bir narayla su yüzüne çıkardım.

Onlara doğru yaklaştım. “Def ol,” dedim Dobişko’ya, müdahalemler dayılanırcasına bir imdada yetişmeden ziyade serkeş bir eşek şakasının bozumu olarak görülür ümidiyle. Dobişko okul çantasıyla kepini topladı, ve uzaklaştı, kapıya yaklaştığında bir depar patlattı.

“Def olun,” dedim diğer üçüne de. Duraksadılar ve ikilediler. Bir an düşündükten sonra bağırдыm: “Kardeşim sizin gibilere uymayacak kadar kalitelidir.” Belki pazartesi onu bu yüzden döverlerdi.

“N’aber, Valentine,” dedim, “günün iyi geçti mi? Futbolundan hoşlandın mı?” Eli terzi eli değmiş kalçasında, ağzında limonlu sakız, kımıldamıyordu. “Neden onunla uğraşıyordunuz? Suçu neydi?”

“Ben ona fazla vurmadım,” dedi kardeşim. “En çok ötekiler vurdu.”

“Bir şey yaptı mı? Neden ona vuruyorlardı?” Nefret beni savurganca harcıyordu.

“Herkes yapar.”

Ona dik dik baktım. Söyleyecek tek bir şey bile bulamadım, ben de omzunun tutulacak yerinden yakalayarak başının yanına tokat attım. Ama hüküm olmaksızın.

Rachel ve ben yatakta kımıldamadan yatıyorduk. Akşam yemeği yakındı. (Yirmili yaşların altındakilerden toplumsallaşmaları talep edilmez; istedikleri gibi gelip gidebilecekleri öğünler dışında.) Uzun ve dar üç tavan arasından biri olan odam fena de-

ğildi, odaya bir şey yapma fırsatını bulamamış olmamı hesaba katsak bile. Gelip geçici hevesler kaplamıştı duvarlarını: Jimi Hendrix, Auden’le Isherwood, Rasputin posterleri, Lautrec ve Cézanne’in eserlerinin nüshaları. Kitaplık ergenliğimi yeniden anlatıyordu: *Carry On*, *Jeeves*, *Black Mischief*, *The Heart of the Matter*, *Afternoon Men*, *Women in Love*, *Gormenghast*, *Cat’s Cradle*, *L’Étranger*. Satranç takımı, küçük kızkardeşimin çizdiği bir resim, şömine rafının üzerinde posta kartları. Yeterince açık sözlüydü - buna *ekleyebileceğiniz* pek bir şey yoktu. Bununla birlikte, tek hayati ayarlama da biz gelmeden önce yapılmıştı. O sabah okul öncesinde, bacaksız sokak çalgıcılarına rüşvetimi vermek için evden fırlamadan önce: Panik içinde bir telefon görüşmesi. Sebastian’ı aldım ve dehşet bir hızla yukarı fırlayıp ışığı değiştirmesi için on tek sigara rüşvet teklif ettim. Masaucu lambasında o ana dek pembe bir ampul vardı, böylelikle orada ayarttığım her köylü kızı ne kadar seksi olduğumu pat diye anlayacaktı. Seb, söylendiği üzere, bunu normaliyle değiştirmişti. Rachel gibi bir şehirli için birazcık abartı.

Valentine’le geri döndüğümde konukların çoğu gelmişti. Mutfakta Rachel ve *au-pair*’e katıldım, sandalyeleri bir araya getirerek ve yemek masasının yerini değiştirerek adaleli yardımda bulundum. Rachel’i birinci kattaki odasına götürdüm, ardından ikinci kattaki benim odama. Sevişme ortasındaki alçak basınçlı öpüşüp koklaşma tarzı bir şeyler oldu, bu bir şeyler uyutucu sohbeti içermeye kaydıyla benim tarafımdan derhal ayarlandı. Karanlık çökerken biz konuştuk. Babalarımızdan bahsettik, kadınların işinin erkeklere nazaran çok daha zor olduğu konusunda anlaşarak:

“Kadınlar bebekler ve aybaşı kanamaları gibi şeylerle başet-

mek zorundalar, gerçek sorumluluğu onlar taşıyor.” diye iç geçirdim. “Eğer bir kız dilediğiyle yatarsa sürtük oluyor, oysa bir çocuk dilediğiyle yatarsa tam bir erkek oluyor. Toplum ve Doğa sanki düşman gibi davranıyor *kadına*”

“Böyle mi düşünüyorsun? Sanırım ben hayır,” diye mırıldadı Rachel koltuk altına doğru. “Muhtemelen bunu oldukça ... saçma bulacaksın, ama kadınların sahip olup da erkeklerin olmayacakları tek şey bebeklerdir. Ve bundan gurur duymalılar. Ayrıca bu işleri yoluna da koyar.”

Bu görüşün kuramsal, beyin yıkayıcı, cinsiyet ayrımı gözetici vb. olduğunu ileri sürerek cephe almayı aklımdan geçiriyordum, ama şöyle dedim, “Bunun o kadar da saçma olduğunu sanmıyorum. Bu işleri yoluna koyar, nasıl yani?”

“Şey, şunu kabul edelim ki, genellikle kadınlar otuz beş yaşına geldiklerinde oldukça korkunç görünürler. *Hırpani* yüzler. Biçimleri bozulur, saçlar matlaşır ve kurur. Erkekler için durum daha iyidir. En azından yüzleri kadınlarınkı gibi tamamen ...” esnedi ve sarılarak bana daha da yakınlaştı, “pul pul olmuyor. Yani aile kurabilmeleri iyi bir şans. Annen gibi...”

Rachel kırmızı kısa bir elbise giyiyordu - külötlü çorap yoktu. Avcumun içini uyluğunun arkasına yerleştirdim ki burası kalçası oluyordu ki burada ipek külodunun kenarı bulunuyordu. “Belki,” dedim, ereksiyona yol vermek için kasıklarımı geri çekerken. “Onlara meşgul olacakları bir şeyler verilmeli, demek istiyorsun. Ama annem tam anlamıyla bokun içinde. Valentine büyüdüğünde geriye ne kalacak?”

“Hımm. Sanırım haklısın.”

“Neyse, gelebilme çok sevindim.”

Homurdandı. “Hımm,” dedi.

İzin isteyerek balgam çıkarmak ve içmek için alt kata indim. Kapıyı kapatır kapatmaz, bir sebepten dolayı, kendimi parano-yak mantığıyla çikık elmacık kemikli hissettim.

Babam banyoya uzanan koridordaydı. Önceden sıvadığı kolları-nı aşağıya indirmekte olduğu, rağbet gören siyah bir boğazlı ka-zak vardı üzerinde (rağbet gören, yani, orta yaşlı çakallar arasın-da). Oldukça iyi görünmekle kalmayıp, oldukça *sevimli* de gö-rünüyordu.

“Ah, Charles,” dedi, palavralar için kullandığı sesle. “Biraz önce annenden duyduğuma göre daha gelir gelmez Valentine’e vurmuşsun. Kafasına. Doğru mu? Yapmasan iyi olur. Son dere-ce tehlikeli. Kafaya darbe yok. Anlaşıldı mı? Tamam, azarlama bitti. Yemekte görüşürüz.” Gülümsedi ve önümden ilerlemeye başladı.

“O ve arkadaşları başka bir çocuğu dövüyor olmasalardı, hiç-bir yerine vurmazdım.”

Benimle gözgöze gelmemek için kazağının kollarıyla haşır neşir oldu. “Sanırım öyledir, ama annemle ben –”

“Güzel. Bir dahaki sefere onu aynı şekilde yakaladığımda sa-dece kolunu kırmakla yetinirim. Ayrıca, ‘annenle ben’ demekle ne demek istiyorsun? Son kez ne zaman –”

“Oo, İsa *aşkına!* Birkaç saniyenin geçmesine müsaade etti. Hayrete düşmüş, eğlenmiş görünüyordu, Norman’lardaki o an gibi. “Charles, sen cidden onun yaşındayken kötü davranmadı-ğını mı iddia edeceksin?” Pantolonunun cebinden bir köstekli saat çıkardı. “Muhtemelen, yaşlandığın zaman anlayacaksın ki -doğru yapmak için yapılan bir yanlış, ikinci yanlıştır, ilkinden istisnasız daha aşağılıktır.” Saatini ileri almayı bitirdi. “Muhte-

melen yaşlandığında bunu anlayacaksın.”

“Harika örnek,” dedim. “Ve bunu senden duymak oldukça anlamsız. *Yaşlı* olabilirsin, fakat annem şimdiye kadar –”

“Seni ne ilgilendiriyor?”

Babam duraksadı ve daha yumuşak bir sesle devam etti. “Bunu tartışmanın pek bir faydasını göremiyorum.” Ellerini ceplerine götürdü ve bir hevenk anahtarı yukarı aşağı salladı. “Sadece pişman olduğumuz şeyleri dile getiririz. Charles...”

“Yok bir şey, özür dilerim.” Gelmesi muhtemel herhangi bir cevabı ya da soruyu elimle silerek, ilerledim. “Endişelenme, tek kelime etmem. Aramızda kalsın.”

Banyoda işedim, balgam attım, “kendine fazla güvenme, kendine fazla güvenme,” diye mırıldanarak titrememi zaptettim ve ağlamamaya çalıştım.

Döndüğümde oda karanlıktı; Rachel uyuyordu. Pencerenin yanına giderek koruluğu seyrettim. Göğsüm iniş kalkışlarını yavaş yavaş dindirdi. Zaten Rachel’e anlatacak bir şey kalmamıştı. Ciğerlerimdeki acıyı hafifletmek için yüzükoyun yanına uzandım ve biri üst kattan yemeğe çağırana dek bekledim ki bu uzun sürmedi.

Tüm yemek boyunca gözüm ihtiyar zamparanın üzerindeydi, ama elime pek bir şey geçmedi. Görmüş geçirmiş sosyetik Gordon, ev partisi düzenleyicisi müsrif Gordon olmakla, hatalı koca veya karı peşinde koşan Gordon olmaya vakit ayıramayacak kadar meşguldü. Yine de, fahişesiyle (ikiz) kız kardeşinin arasına oturdu, bu arada annem öteki uçta Sör Herbert ve gazeteciyile ki onun adı dürüstçe Willie French’ti, uğraşıyordu. Rachel’le ben masanın ortasında karşılıklı oturuyorduk. Şu dakikaya ka-

dar yeterince kendine hakimdi; böyle de olsa, söylediği her şeyi yakalamanın ve yeniden iyice şekillendirmenin gerekliliğini sezdim.

Her nasılsa, Sör Herbert’la Willie arasında göz alıcı bir tartışma geçiyordu, tümü gençlik hakkında. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hangisinden daha fazla nefret ettiğime bir türlü karar veremedim. Görmezden gelen işlemeli akikler. Sir Herbert kumarda kazanan bir çöpçüye benzediği kadar kimseye benzeyemezdi. Domuz burnunu andıran açık gözenekli suratı (tepesi bir uğursuz altın saç filizince örtülmüştü) Savile Row* takım elbisesi ve sert yakasıyla fikir ayrılığındaydı. Traş kremi, soru işareti kulaklarının içine çok yakın bir yerde köpürüp kalmıştı. Ayakkabısız, Sör Herbert tamı tamına bir metre elli santimetreydi. Diğer taraftan, Willie’ye göz atacak olursak, üzerinde tüm yaşamını son hızla geçirdiği bir motorsikletten henüz indiği üzerine bahse girebilirdiniz. Kızıl saçları alnından ense köküne kadar uzanan bir yele oluşturarak geriye yatmıştı; ters düz edilmiş dudakları vardı, sanki büyük çoğunluğu ağzının içindeymiş gibi; noktamsı kızıl gözler. Her şeye rağmen - ne denli mutabık biri olduğunu göstermesi için - ona kekeleyen bir makinalı tüfek bulundurma ruhsatını veren mübadeleyi kaybediyor görünüyordu. Sör Herbert onun sadece “ben” veya “Nede” demesine izin verdi, o da birkaç sefer.

Herbie şu an, gençliğin dikkat çekme amacı güden “geleneklere uymama” davranışının, aslına bakılırsa, *gelenekselciliğin* farklı bir türünden başka bir şey olmadığı gibi yorucu bir paradoksu ortaya attı. Yine de, dünyanın kural tanımazlığı b:ğünün ku-

* Savile Row: Londra’da erkek giyiminde modanın kalbi sayılan ‘bir cadde.

rallara bağılılığı değil miydi? Bu genç insanlar çökertme iddiasında oldukları ortodoksluk kadar, kendi farklı yapılarında ortodoks değiller miydi?

Nasıl da canlandırıcı şekilde farklı, nasıl da canlandırıcı şekilde farklı.

Söz Herbert'ın akışkan gözleri masayı öyle ışıltılı bir kibirle arşınladı ki, babam bile suskunlaştı ve haklı olarak kaşlarını çat-tı. Ardından Herb bana müracaat etti, eksantrik şekilde ölçülü el-bisemi, tuhaf terbiyemi, gözüpek temizliğini methederek. Ver-diğim karşılık tam olarak aktarılamayacak aşırılıkta iğrençti. (Kulağa hoş geliyordu çünkü Babama Nutuk'tan bir ana parag-raf tırtıklamıştım.) Özür dileme yöntemi olarak Rachel'in ayak bileğini benimkilerin arasına sıkıştırdım, şunları söylemeden önce:

“Sizinle daha fazla hemfikir olamayacağım, Sör Herbert, yi-ne de şimdiye kadar olaya tam olarak bu açıdan bakmadığımı itiraf ediyorum. Bana öyle geliyor ki, analogi daha da genişleti-lebilir - ahlaki konular, örneğin. Doğru perspektiften görülen sözde yeni felsefe, kabul ederseniz “müsamaha gösterme”, sade-ce yeni bir sofuluktur, bu vasıtaıyla sadakatsizliğe, rasgele cinsel ilişkiye ve benzerlerine karşı çıkmak durumunda kalırsanız, bas-tırılmış ya da aydınlatılmamış olmakla suçlanırsınız. Artık hiç-bir şeyi umursamanıza *izin verilmez*, böylelikle sen de içgüdüle-rini yadsımaya bir kez daha son verirsin - ılımlı sahip çıkma me-sela ya da ahlaki vicdanlılık - tıpkı sofuların senden yadsımanı istedikleri karşıt içgüdüler gibi. Her iki şifre de indirgeyicidir ve bu yüzden ikisi de insanların gerçekten nasıl hissettikleriyle ay-nı derecede alakasızdır: Seni lanet olası bana bir burs ver,” ya da aynı etkide farklı sözcükler.

Willie bu noktada bana itiraz etme niyetinde olduğunu arda da “top” diyerek belirtti. Birkaç dakika sonra, Herbert “Topluca’yı önerdi. Willie başını salladı.

“Topluca düşünürsen, sence tamamen aşırı mümüsamaha ggösösterme baskı altında tuttutmaktan daha iyi değil mi, kişisel bastırma mekanizması dahil?”

Yiyecek ve içeceklerle çok geçmeden anlaşılmaz duruma sokulacak Sör Herbert, tartışmaya geri süzüldü.

Babama çelik gibi bir bakış attım ve Rachel’e doğru omuz silktim. Görünüşe göre karışık duygular içinde beni seyrediyordu.

Ertesi gün, cumartesi, şu an bakıyorum da, çığır açıcı bir gündü.

Yeni yetme ayrıcalığına başvurarak Rachel’le ben yemekten sonra çekildik ve yatağa girdik, ayrı ayrı. Balgamların ağzımda toplandıklarını hissettim ben de yorgunluk hakkımı talep ettim.

O gecelerden biriydi: Yatağım bir dönme dolap, beynim şiirlerin, konuşmaların, makalelerin, planların arapsaçına çevirdiği bir telefon santrali, karmakarışık olmuş yatak çarşafı hayalgücü gözlerimin kontak lenslerini dikte ediyor, nokta ve virgüllerin kaleydoskopunu öksürüp çıkararak.

“Neyin var?” diye sordu biri.

“Tanrım. Sebastian? Senin neyin ... burada parçalara ayrılıyorum.”

“Hı?” Sebastian koridorun ışığını yaktı ve kapıya dayandı. “Saat üç,” dedi. “Bağırıyordun.”

“Aa? Ciddi misin? Ne diye?”

“Duyamadım. Sigaralarımı getirdin mi?”

“Masada. Anneme benim verdiğimi söyleme.”

Tekrar gözden kayboldu.

Yediye kadar kitap okudum. Pencereden şafağın söküşünü izledim, tıpkı bir televizyon gibi, banyo yaptım, traş oldum ve alt kata indim. Karpuzla aydınlatılmış mutfak zemininde kedi pisliği, yemek odasından yayılan küflü şaraphane kokuları, derisi yüzülmüş duyuları tatlı bir şekilde ürperten nesneler...

Ardından bornozlar içinde, Rachel'in odasına kahveyle portakal suyu götürdüm. Sanki bir cenin bohçasının içinde uyuyordu: Pamuklu beyaz gecelik, diz kapakları göğüslerde, kahverengi minik başparmağı malum şekilde ağzının içine yerleştirilmiş. Gerçekten oldukça tatlıydı. Perdeleri araladım ve masaj yaparak onu uyandırdım.

“Saat kaç?” diye sordu.

“Takriben sekiz buçuk.”

Kahvesini bitirdiğinde gerindi ve bana gülümsedi. “Yaşama hoşgeldin” gibi bir şeyler dedim ve ona yakın olacak şekilde dar yatağa çıktım.

“Kuşlar mı cıvıldıyor?” diye sordu bir ara.

“Hayır, kalorifer boruları. Ayrıca hazır konu açılmışken, DeForest’la yattın mı?”

“Hı?”

Yatmış.

“Sadece o mu, yoksa başkaları da var mı?”

“Sadece o.”

“Boş ver,” dedim.

Öğlene doğru yetişkinler Oxford’un öteki yakasında bazı beş para etmezlerle öğle yemeği yemek üzere Sör Herbert’in tankı andıran Daimler’ine doluştular. Akşamüstünü kolejleri takdir

ederek geçireceklerdi. Gittiklerinde Rachel'e, otobüse atlayıp nehirde sandal sefasına çıkmayı isteyip istemediğini sordum. Burada mutlu olduğunu söyledi.

Evin kendine ait gerçek bir bahçesi yoktu: Arka tarafta küçük düz bir çayırıktan sonra tarlalar başlıyordu ve otlar çorak, boş arazinin iki yanında yığınlaşmışlardı. Ama ön kapının hemen üç dört metre önünde bir çalılık vardı ve burada yürüyüşe çıktık. Bunu asla unutamam. Ağaçlar gösterişsizdi; her yüz metrede bir kocaman meşe ağaçları, köy yolunu astarlayan, uzun aralıklarla sıralanmış kestaneler. Gerisi aşırı sararmış otlar, cızırdayarak kızarmış çalılar ve ip gibi ince dallar, her tutam ot bilgilendirici ve tanıdık geliyordu. Yorgunluktan sersemlemiş ve hayrete düşmüş bir halde sendeleyerek sessizce ilerlerken, zihnim anılarla ve sezinlemelerle (ve Wordsworth'le) doldu taşı, asalaklar gibi.

Bir fındık ağacının vadesi dolmuş iki komarın tam ortasına alabora olduğu bir yer vardı, güneşten değil ama rüzgardan korunaklıydı. Oturduk. Rachel'in elini tuttum ve sırtüstü uzandım, uykuya dalmadan önce söylenecek çok şeyin olduğunu düşünerek, güneş ışınlarının kapalı gözkapaklarım üzerinde imgeleri haşlamalarına izin vererek, parantez olarak, Rachel'e onu sevdiğimi söyleme fikrini yarı ciddi bir şekilde düşünerek. Zaman ve mekan uygundu. Karşılık için ısrar etmediğimiz sürece kızlar bunu asla dert etmezlerdi. Şu anın tadını bir dakika daha çıkar.

Gözlerimi açtım ve etrafı kolaçan etmelerine mücade ettim, kıvrık yapraklara ve otların sırtlarına odaklanmak için eğilerek.

“Gel ve şuraya bak. Çalıların içinde gençken gelip sigara içtiğim bir oyuk var.”

Ayağa kalkarak ileri doğru adımladım ve yeşilliklerle dalları

aralamak için diz çöktüm. Rachel tepemden bakıyordu. Yaprak çadırının içinde şunları gördük: Bira şişeleri, bir teneke kutu, çiğnenmiş gazete, grileşmiş kağıt mendiller, ölü yavru denizanaslarını andıran büzüşmüş prezervatifler.

Rachel homurdandı.

“Popüler yer,” dedim. Doğrulduğumda elini serbest bıraktım. Eve geri dönerken arkamdan beni izledi.

Akşamın ilk saatleri. Oturma odası kanepesinin üzerinde yiyişı-yorduk, yeni yetmelerin yaptığı gibi. Her şeyi hesaba katarsak, zarif bir hadise. Bazen herhalde yani, kollarında tamamen adaleli ve ısrarcı olacak ya da onu cümlelerin yarısında kızgın, şeytani (muhtemelen gülünç) bir bakışla durduracaktım. Kendi adıma ben bunu biraz gerçekdışı bulmaya başlıyordum - ama zavallı bir çocuk ne yapabilirdi ki?

Buyrun bakalım. Bırakın da size DeForest’ın içeri girdiğinde nasıl görüldüğünü anlatayım.

Dışarıda bir araba gürültüsü vardı. İhtiyarların dönüşü? Bir-birimizden ayrıldık, çok değil. Ön kapı tokmağı duyuldu ve birisinin bunu cevaplandırmaya gittiğini işittik. Oturma odası kapısındaki bir tıkırtı De Forest’ın girişine öncülük etti. Sinsi ayırımsamanın tebessümünü verdi ve kanapeye doğru yürümeye başladı, gözlerini bir an bile şömüne rafından ayırmadan, sanki hoşgörüsü bize giyinmemiz için zaman veriyormuş gibi. Hatırlıyorum da, golf pantolonu giydiğini fark ettiğimde az kalsın gülmekten yerlere yatacaktım.

Kimse konuşmadı.

Hâlâ şömüne rafına bakarak, DeForest kendini bir koltuğun kenarına indirdi, minik ayaklar bitişik, eller kucakta. O gidene

kadar kanapenin altında saklansam olur mu, der gibi Rachel'e göz attım. Ardından DeForest yaklaşık beş saniyeliğine başını ellerinin arasına aldı, tekrar çıkardı ve kaldırarak haylaz ama utanmış, hırsızlık yaparken enselenmiş okul çocuğu gibi Rachel'e baktı.

“Bu da ne?” diye sordu Rachel korkmuş bir ses tonuyla.

“Sen iyi misin?” diyerek katıldım. “Bir şey getirmemi ister misin?”

Cesur bir çocuk her şeye katlanabilir ama acısının paylaşılmasına asla ve DeForest'in minik kare kafası aniden geriye gitti ve göğsü hava arayışıyla titredi. Ağlamaya başladı.

Rachel ilerleyerek önünde diz çöktü, göğüsleri onun uyluklarında, kolu dizlerini sarmış, boştaki eli yüzünü ve saçını okşuyor.

“DeForest, DeForest, şhşh şhşhşh, DeForest, şhşhşh,” diye fısıldadı.

İnanamayarak yüksek sesle kendime öneride bulundum: “Ben mutfığa gidiyorum.”

On dakika sonra Rachel peşimden geldi. DeForest'in nasıl olduğunu sordum ve Rachel iyi olduğunu söyledi. Onunla beraber Londra'ya dönmesinin iyi olacağını düşündüğünü söyledi. Bunu yapmamasını dilediğimi söyledim. Yapmak zorunda olduğunu söyledi.

Bir juke-box döner tablasının herhangi birini seçmeden önce üst üste dizilmiş plak dizini boyunca hareket etmesi gibi, zihnimin dosya dolaplarını sinsi sinsi dolaştım. Ama sonuç olarak tüm yapabildiğim atmosfere bakarak:

“Ah, hayır. Neler olacağını biliyorum. Bir dakika içinde buradan çıkıp gideceksin ve bir daha seni asla göremeyeceğim.”

demek oldu.

Haftasonunu nasıl geçirdiğimi kimse bilemez? O an kendime gerçekten acıyordum.

Charles arabanın gidişini dinledi ve bunak bir ağır sıklet gibi merdivenleri çıktı. “Saat yedi,” dedi saati ona. Büyük yatak odasında çekmeceleri talan etti, şişelerce hapı dikkatle gözden geçirerek. Oturma odasına geri döndü, bir avuç dolusu uyutucuyu ılık votka eşliğinde mideye indirdi. Bunun sadece kendini daha kötü hissettirdiği konusunda aynaya dert yandı.

Charles üst kata Rachel’in odasına çıktı. Yirmi beş saat önce onu içeriye davet ettiği andan farksız görünüyordu. Sistemli fakat başarıya ulaşamayan bir şekilde notu aradı, üzerinde: “Seni o kadar çok seviyorum ki - R.” yazan notu. Ardından, yatağın demir ayaklarından birini tekmeledi, vargücüsüyle değil, ama onu acı ve hayretle viyaklatacak kadar sert.

Kendi odasında ayakkabılarını çıkardı. Sağ ayağının büyük ayak tırnağı eline geldi. Charles bu konuyu birkaç saniye düşündükten sonra bir parça seloteyle onu yerine beceriyle yapıştırdı.

‘Rachel not defteri’ni buldu (‘Rachel klasörü’yle karıştırılmamalıdır) ve içine bazı şeyler yazdı. Yatağa gömüldü, ama bir dakika sonra başı tekrar göründü; üzerinde baş döndürücü tehditkarlıkta bir bakış vardı. Kâh oturuyor, kâh yatıyordu, üzerindeki kurtuldu. Durmadan küfür etti, ya da nefes nefese kalmış acı soluğunu kesti.

Bırakalım sahne yavaş yavaş kararırken yalnız kalsın: Dik olarak koltuğun derinliklerine batmış, komada; tek bir çorap, uyluklarına sokulmuş al bir minder ve saat kayışı dışında tama-

men anadan doğma.

Ertesi sabah yaptığım ilk şey Rachel hakkında yalanlar atarak evin etrafında koşuşturup durmaktı. Aile içi trajedi, mali yıkım, katmerli eş dost kaybı, kocaman yangın dehşeti ve benzeri şeyler sorumluydu gözden kayboluşundan. Yalanların teşhir edilmesini dert etmedim. Kişisel saygıya sadece haftasonu için ihtiyacım vardı, daha sonra kimse konuyu tekrar açacak kadar anlayışsız (veya ilgili) olmazdı.

Zihnimi meşgul eden başlıca sorun, nasıl Rachel'i arayabilecek kadar sarhoş olacağım konusuydu. Babamın bir kaprisi uyarınca, pazar gazeteleri akşamüstüne kadar mutfığa sokulamıyordu - muhtemelen onlarla oturma odasında aylak aylak dolaşmanın daha eğlenceli ve medeni olduğunu düşünmüştü. Oysa oturma odası tüm içkilerin bulunduğu mekandı, Willie French mesleki ilgisinden ve Sör Herbert bir hayli ilerlemiş yaşından dolayı orada olacaktı.

Aslına bakarsanız, fazla sorun yoktu. Kilere düzenlenen bir yürütme hareketinin ardından, sabahın geri kalan bölümünü (bence mükemmeldi) Güney Amerika şerisiyle geçirdim. Telefon Konuşması'nın diyagramatik planlarını çıkardım. Oldukça kendini beğenmiş diyagramatik planlardı. Geceki davranışımın aşırıya kaçtığı şimdi kafama dank etti. Rachel bile DeForest'in garip sahne şovlarından gerçekten etkilenmiş olamazdı. Rachel dayanıklılığını yitirmiş, sadakatin aksine davranmıştı.

Elbette evlat, diye yazdım kağıda, senin için de çok zor olmalı.

Ama asla emin olamazdınız. Ve geçen akşam onu bir daha asla görmeyeceğimden emin olmuştum. Oturma odasına indim,

hazımsızlık çeken Sör Herbert'in (*Sunday Telegraph*'ı sanki de-
vasa bir vatozmuş gibi elleriyle sımsıkı kavramıştı), fark ettir-
meden yanından sıvıştım ve içki rafından bir şişe porto şarabı
kaldırdım. Sebastian'ın yerleştirildiği tavanarası "kreşinde" eski
bir televizyon vardı, biraz izlersem beni sakinleştirebileceğini
düşündüm. Sebastian X bir film izlemek ('herhangi bir X film'
demişti) ve sivilceli arkadaşlarıyla dalgın dalgın piyasa yapmak
için Oxford'a gitmişti. Valentine bahçede futbol oynuyordu -
hakemliğini ve şikayetçi mızızılarını göz önüne alacak olursak
her iki takıma birden kaptanlık yapıyordu. Kendimi içeriye kilit-
ledim, alkollü şurubu zorlanarak boğazımdan aşağı yuvarladım
ve istikrarsız bir şekilde Tekrar Kavuşma Konuşması üzerinde
çalıştım.

Pazar televizyonu taşrada her telden çalar. Üniversiteliler
Karşı Karşıya: Yarışmacılar rahatsız edici derecede bilgili görü-
nüyorlardı, öte yandan, şüphe giderici şekilde iğrenç. İbne kılık-
lılar ve bunak ünlülerden alınan bir kesitin şarap tattığı ve ardın-
dan zayıflayan bir tutarlılıkla bunlardan bahsettiği bir panel.
Üçü güzel biri çirkin dört kızın elektrik faturasını ödeme ve er-
kek arkadaşlarına vermeme çabalarını anlatan bir komedi dizisi.

Ardından bir spor programı - uyanık görünüşlü yaşlı herifle-
rin masalara dayanarak sizleri gelişmelerden haberdar ettikleri
cumartesi akşamüstü türünden ziyade, bugünlerde güney yarım-
kürenin bir yerlerinde devam etmekte olan bir tenis şampiyona-
sı üzerine banttın, filmvari bir rapor. Tam çevirmek üzereyken
dümbelek bir Amerikalı çıkarak, birazdan bayanlar yarı finalini
izleyeceğimizi ağırbaşlı bir şekilde duyurdu.

O an bayan tenisçilere fazlasıyla saygı duydum. Temiz ve şık
üniformalarının içinde gülümseyerek korta çıktıklarında, sade,

uzak şahıslar gibi göründüler gözüme: Bir saatlik ter ve kötü niyetin ardından bile ... Birkaç sene öncesinde, özellikle maymuna benzeyen bir ufaklık vardı: Bodur gövde, bacak gibi kollar ve aklınıza gelebilecek en buruşuk, en kinci surat. Tüm Wimbledon turnuvası boyunca zihnimi meşgul etmişti. Seksen oyunluk, dört saatlik (kızın kaybettiği) bir finalin ardından onu köşeye kısıtıp, terden sıırıslam olmuş külodunu bir çırpıda çekip almayı – ya da yırtmayı – buğulanmış soyunma odasında veya daha güzeli, en güzeli, nikotin kaplı bir gölcükte ona doğru yaklaşp saldırımayı ve ileri geri gidip gelerek kendimi onun boş çığlıklarına bırakmayı aşırı derecede arzulamadığım tek bir akşamüstüm bile geçmedi.

Günümüzdeki bayan sporcuların hiçbirisi o ayarda değildi. Heyecanımın arasında baştaki yoklamayı kaçırmıştım ve yirmi dakikalık zarif varyasyonlara katlanmak zorunda kaldım - “28 yaşındaki Avustralyalı”, “Wiltshireli genç evhanımı” - dalkavuk yorumcular söyleyecek bir sikimleri olmadığı gerçeğini gizlemekte oldukça kararlıydılar. Bununla birlikte, ben ikisinin arasından daha çok devasa Avustralyalıyı beğendim. Britanya Wightman Kupası oyuncusu fark edilebilir ölçüde kadınsı görünmeye çalışma hatasına düşmüştü, şüphesiz karşısındaki yaşlı kadına, lanet olası iyi bir tenis maçı çıkartmak için ille de orangutana benzemek gerekmediğini göstermek için. Büyük Bedwin dışçisinin karısı vole için fileye doğru sıçradı ve servis attığında ayak parmaklarının üzerinde döndü. Diğer yandan, Darwin doğumlu bayan beden eğitimi öğretmeni hacmini açık yürekli erkeklik içinde kortun etrafında oradan oraya savuruyor, parlak omuz kasları doksan derece sıcakta hafifçe dalgalanıyordu - gelen topları mermi gibi geri gönderirken, geçen yılın çey-

rek finalistinin gönderdiği zayıf aşırımların canına okumak için bir metreden daha yukarı sıçradığında. O iki çocuk annesi kadın her sayı kaybedişinde trajik bir kadın kahraman gibi feryat etti durdu; gençler eski şampiyonu ise yalnızca çift hata yaptığında duygularını açığa vurdu (yorumları on saniyelik endişeli sessizliğe sürükleyen böğürtülerle) ve ardından maça geri döndü. Nihayet isimlerini öğrenebildim: Bayan Joyce Parky (anne olan) ve Bayan Lurleen Bone. Bayan Bone ikinci sette Joyce'u parçalara ayırdı. Maç sayısını beklerken file önünde tir tir titreyen Joyce, sıfır - altı, Bayan Bone'un zımbasından nasibini aldı. Topallayarak gözyaşları içinde kortu terk etti, el sıkışmadı.

“Senin şerefine, Lurl,” dedim kadehimi kaldırarak.

Herhangi bir gün kriketinin yirmi dakikası izledi bunu, kafayı çekmiş morukların geçici on biri, birkaç gezgin zenciye karşı. Yorumculara göre Cypriam Uwanki'nin ya da her kimse tüm yapması gereken kale arkasındaki oyuncuların *ortasından* topa “hafifçe vurup yönünü değiştirmek” veya “onu havaya dikmek” olduğu halde, Malcolm Sprockington'un topu neden bunların *arasından* “döndürdüğünü” veya “gönderdiğini” bir türlü anlayamadım. Ama gladyatörleri anımsatan, masumiyet ve deneyim arasındaki o çarpışmanın ardından bu olsa olsa kepezelikti.

Notlarımı topladım, porto şarabından bir fırt daha çektim ve merdivenlerden bizimkilerin yatak odasına yuvarlandım.

Telefonu Rachel'in annesi açtı. Kim olduğumu sordu ama sarhoşluğun getirisi tatlı dille adımı söylediğimde karşılık vermedi. Şu an, on beş saniyelik ketumiyet içinde, tüm gün boyunca gizlendiğim korku beni buldu. Aynadaki gerzek suratı gördüm. Pencereden çocukların bağırışlarını duydum. Gözlerimi kucağımda açık duran klasöre diktim, minicik, kusursuz elyazıma.

Rachel “Selam” dedi ve DeForest’la dönüş yolunda yapmalarına ramak kalan kazayı anlatmaya koyuldu. Neler döndüğünü merak ettim, sözünü kesmeye çalıştım, tık yok. Kes şunu. Kes ti. Ama beni duyamıyordu. Sesimi yükseltiyim mi? Nefes aldım ve nefes verdim. Rachel hâlâ orada olup olmadığını sordu.

“Kes şunu. Neden bahsediyorsun? Söylesene –”

“Seni *duyamıyorum*.”

“Bekle.”

Telefonu yatağa bıraktım ve hiç düşünmeden gömlek cebimden bir kağıt parçası çıkarttım. Şöyle diyordu: “Elbette ayrılıydın, benim için kaygılanma. DeForest için gerçekten üzgünüm. O nasıl?” On iki kelimeye yetecek nefes depoladım ve ahize doğru daldım.

“Dinle. Lütfen bana ne yapacağını söyle. Bana ... lanet olası araba kazalarından bahsetme, söylesene –”

Elimi telefona atmaya zaman bulmuştum, böylelikle ağladığımı duymadı. Tekrar kulak verdiğimde Rachel şöyle diyordu:

“Charles, üzgünüm. Üzgünüm, üzgünüm.”

On bire yirmi beş kala: Düşüş

Şu an elimde Longman'ın Blake'ini tutuyorum. Kapağın içine, fark ediyorum ki, Rachel şunları yazmış, kurşunkalemle: "Charles'a, Rachel'den sevgilerle." Parmağımla başparmağım arasına bir silgi alıyorum ve masanın üzerinde sektiriyorum.

Elaine, büyük erkek kardeşimin kız arkadaşı, elinde bir bardak buzlu viskiyle kanepeye oturdu. Bana aynen şunları söyledi:

"Gerry, Mark'tan önce düzüştüğüm herif, tamam mı? oldukça şair, serbest çalışan konuşmacı, ICA*, o hadise, bu Selby - Miller - Purdy tribine yol açtı, sanki ikimiz de çocuğuz, duyarlı bazen de nazik belki, ama her dakika birbirimizi öldürüyormuşuz ve birbirimizin ağzına sıçıyormuşuz gibi sanki. Bu yüzden Gerry şu korkunç neticeli zıtlıklara kapılıyor, Tanrı ve Şeytan, yaratıcılık ve napalm, aşk ve thalidomide, düzüşme ve zulüm, doğum ve ölüm, gençlik ve bok."

"Çaktım," diyerek blöf yaptım.

"Ve meyveleri giderek kaotikleşiyor ve asit deneyimleri giderek olumsuzlaşıyor, artık konferans veremez, karanlıkta yapamıyor, banyoya yalnız gidemiyor, hilkat garibesine dönüşüyor ve organikliğini kaybediyor, yemiyor. Yani, kafasının nerede olduğunu çıkıyorum ama..."

* ICA: International Cooperation Administration; Uluslararası İşbirliği İdaresi.

“Evet, bu boşluk. İnsanı tedirgi–”

“*Doğru*. Bu bir çeşit eşcinsel partisi gibiydi.” Güldü. “Bazen gerçekten benimle beraber oluyor, hoşuma gidiyor, güzel olduğumu söylüyor” (ki güzeldi), “ve öteki zamanlarda onu defalarca geri çevirdiğimi söyleyebilirim. Yatakta sap gibi kalıyor.” Tekrar güldü. “Belki haftada bir yapardık, tamam mı? *Toplu* yapmayı severdi ... ama idare edemezdi.”

“Ne demek istediğini *tamamen* anlıyorum.”

Yarım saat öncesinde, bayno penceresinden babamın Sör Herbert’ı, Willie French ve bayanları (ki onlara özdeş öpücükler vermişti) uğurlayışını izledim. Onlar arabayla uzaklaşırlarken annem, kiraz kırmızısı, yeşil püsküllü ve altın düğmeli ceket pantolon takımının içinde ona katıldı. Babam kolunu annemin beline doladı ve o buna çabucak cevap verdi, kolunu onunkine dolayarak. Duyamadığım şeyler söylediler. Ama babamın kafasının açısından söyleyebilirdim ki, nazikti.

Dar yoldaki dönemeçte iki araba gözüktüğünde onlar hâlâ verandanın dışındaydılar. Birincisinden, Mark’ın MG’si, tüm kırıcı ve gülücükleriyle Mark, artı Elaine çıktı. İkincisinden, bir De Forest Jaguar’ı, üç yakışıklı gangster ve ikinci bir uzun boylu kız görüldü; bacaklarının üstü kemer ölçülerindeki bir etekle kuşatılmıştı, bir demet al renkli külot topladım. Alt katta onlara katılmadan önce buna güvenerek sönük ve zevksiz bir otuzbir geçirdim, yüzüm hâlâ kıpkırmızı, ama ne anlama geldiği muğlak. Çokça balgam çıkardım ayrıca, çünkü ağladığınızda çok daha fazla balgam çıkarırsınız.

Babam, ağabeyim ve gerisi kurbağa pencerelerinden oturma odasına girdiler. Eve yapılması tasarlanan düzenlemelerden

bahsettiler. Mark arkadaki arsanın bahçe düzenlemelerine dair düşüncelerini kısaca belirtti. Sonra arkadaşlarını içki rafının oraya götürerek, onlara bol bol cin ikram etti. Gülüştüler, şakalaştılar; birbirilerini gerçekten seviyor görünüyorlardı, uzun boylu, sağlıklı insanların işler onlar için tıkırında giderken davranacakları gibi. Elaine bilinçaltı akımı anlatımı üzerindeki deneylerine devam ederek tarafsızlığını vurguladı.

“Selam, insanlar,” dedi ağabeyim, huzurumuzda sehpanın üzerine gıcırtyla oturarak. “Neyin var, Charlie? Bok gibi görünüyorsun. Ciddiyim.”

“Bok gibi hissediyorum da,” dedim.

Elaine bir buz parçasını emiyordu, bunun üzerine Mark bardağını alarak tekrar doldurdu.

“Elaine. Babamla büyük bir iş konuşmalıyım. Bu durumda Tracy dahil herkes yemeğe kalıyor oldu mu? Arabayla geri –”

“Bak, sana *söyledim*, ben saat –”

“Evet. Bana söyledin.” Kucağına bir demet anahtar salıverdi. Elini geri çekerken neşeyle saçımı dağıttı. Pencerenin yanında diğerlerine katılmak üzere açıldı.

“Neden o şişko bokla çıkıyorsun?” diye merak ettim yüksek sesle.

“Beni yakaladın,” dedi Elaine.

Arabasıyla Londra’ya dönerken beni de atıp atamayacağını sordum, yapabileceğini söyledi.

Elaine gözlerini, Londra’dan eve ne kadar da hızlı geldikleri ve aynı hızla nasıl da geri dönecekleri üzerine babasıyla maval takasında bulunan, tek bacağı pantolonunun içinde kımıldanan Mark’a dikti.

“O orospu çocuğu var ya...” Duraksadı. “Tanrım, *Özür dilerim*.”

“Hı. Ah, sorun değil.”

Böylece başlar bir evre, geçmişi hatırlayarak kaçınılmaz görünen erkeklik çağı inişimde, önemsiz, ikinci sınıf, buna değmez. Bu andan sonraki üç hafta, düşüşüm denebilecek evreyi ya da basmakalıp tabirle *en aşağı nokta* dönemini oluşturur. Burada özgürlük adına öne sürülebileceğim tek iddia çalışmalarımın geri kalmamış olmamdır. Elbette okula gitmeyi bıraktım, fakat, sabahları biraz matematik ve akşamüstleri bir saat Virgil çalıştım, aksatmadan. Buna ek olarak mide bulantısı, melankoli ve akılsızlık üzerine eserler okudum - Sartre, Camus, Joyce. Greko-Romen tragedyasının üzerine kırağı düşmüş simetrilerini doluştım, Penguin çevirisiyle. *Lear*’e döktüm içimi bir kez daha, *Hamlet*’e değil, ama *Timon*’a. Shelly ve Keats’in yavan libidolarına ulaştım ve Hardy’nin Befuddled Will’ini değerlendirdim. Derin araştırmamı yaptım.

Bunun dışında, yıkanmamaya özen gösterdim, uyku yitimini teşvik ettim, dişetlerimi temizlemeyi ihmal ettim, günde yirmi tane Capstan Tam Sertlik içtim. Tırnaklarımı kirletmek için kibrit çöpleriyle uğraşıp durdum; ayaklarımı peynir esanslı ölüme emanet ettim; pis kokulu nefes fırlatan ışın tabancası besledim. Yürüyüşlere çıktım, çok ince giyinerek, saatler boyunca kurum yalayıp yutarak metro istasyonlarında oturdum, kasvetli akşamüstlerinde filmlere gittim, donuk surette aydınlatılmış mağaza vitrinlerine öksürdüm. Çoğu gece Norman’la viski yudumlayarak üç kartlı brag* oynadım. Kimseyi aramadım ve kimse de beni aramadı. Yatağa sarhoş gittim, elbiselerimle uyudum ve her

* Brag: blöf yaparak ve elinle övünerek oynanılan, pokere benzer bir tür iskambil oyunu.

sabah uyandım, dehşetle; acı içinde yaşlandım.

Norman’a borcumu ödemek için (çük viziteleri ve kumar borçları) iş bile buldum, demiryolunda değil, bir Shepherd’s Bush lokantasında tabak yalama, sadece bir haftalığına, akşamüstleri, gecede bir pound. Lokanta öyle hareketsiz bir işletmeydi ki, gerçekten tüm yapmam gereken tam teşekküllü mutfakta oturup sigara içmek ve Joe’nun, ahçının, dırdırlarını dinlemektir. Genç ve hırslı bir ahçı olan Joe, tuhaf Pakistanlılara biftekle cips pişirmekten bıkip usanmıştı ve mükemmel bir lokantada egzotik yemekler pişiriyor olmayı kat kat yeğlerdi. Bu yüzden, insanlar biftekle cips ve *çorba* sipariş ettiklerinde Joe böyle hayal gücünden yoksun bir seçime karşı duyduğu aşağılamayı göstermek için ve ayrıca mükemmel ahçıların fırsatını bulurlarsa daima çorbaya balgam attıklarını duymasının getirisi olarak o da çorbanın içine genellikle balgam atardı. Ardından ben bulaşıkları yıkardım.

Son gecemde yalnızca tek bir sipariş aldık: Biftekle cips ve çorba. Olgun değerlendirmeden sonra, Joe içine balgam atmama izin verdi, zevk olsun diye. Yaptım da, şevkle.

Joe bir çorbaya, bir de bana baktı. “Sanırım onlara bunu veremeyiz,” dedi.

Dönüm noktası, *cognitio* veya *anagnorisis*, en az Düşüş’ün kendisi kadar basmakalıptır.

Bir pazartesi akşamüstü Ring Hattı’nda serseri mayın misali geziniyordum. Tanıdığım genç ama kambur bir berduş High Street Kensington’da metroya bindi. (Onu Gate’de o kadar sık görüyordum ki, tanıştırıyor gibiydik.) İki bacağı da tahtalı köyü

boyladığı için kasaba dolaylarında elden düşme koltuk değnekleri vasıtasıyla oynaşp duruyordu. Bu gayretler onun terlemesine ve epey kokmasına yol açmıştı, her nasılsa, Akışkan Koltukaltı lakabını kazanmasına yetecek kadar.

Akışkan vagona doğru kendini yükseltti ve yağlı bir şeker kağıdına pike yaptı. Karşımdaki oturağa oturmasına yardımcı oldum. Zor durumda görünüyordu - burnunu çeke çeke, homurdana homurdana nemli ceplerini soyup soğana çevirdi. Sonra yerden bir gazete kaptı ve anlaşılan eğlence sayfasını burnuna takdim etmek üzereydi. Stokta daima bolca mendil bulunduran biri olarak, ona hiç olmazsa bir mendil verebilirim gibi geldi, verdim de.

Bu olaya her gün verilen Akışkan cevabı, mahcup yüzlü yeniden değerlendirme olurdu; karşılaştırmalı olarak, bu bana yeterdi falan. Fakat hayırseverliğimin klişe ve bayağı dehşete düşmüş jesti konusunda huzursuz edici bulduğum nokta, bunun tamamıyla klişe ötesi ve dehşete düşmüş ötesi tarzda bir yakınlık olmasıydı. Akışkan kenetlenmiş yumruklarla acı acı ve kesik kesik ulurken, Arches'in altında olacağız birlikte sen ve ben, diyebileceğimi hissettim.

Bir sonraki durakta indim, Notting Hill, eve gittim, banyo yaptım, traş losyonuyla gargara yaptım, üzerimi değiştirdim, odamın bahar temizliğini yaptım, doktorumla dişçimi arayarak ikisinden de ertesi gün için randevu aldım. O gece Norm kartları kararak ve tereddüt içinde bana bakarak kahvaltı masasında tek başına oturdu durdu. Bunun üzerine cesaretimi toplayarak çok yorgun olduğumu söyledim, o da bunun üzerine odasına giderek Jenny'yle dalaştı.

Salı günü okula şöyle bir uğrayıp ayrıldım. Herkes ya hiç

uzaklaşmamışım ya da oraya daha önceden hiç kaydolmamışım gibi davrandı. Yürüyen Ceset kafayı, x üssü sıfırın neden daima bire eşit olduğunu açıklamaya çalışmakla bozmuştu. Balçık uyluklu Bayan Tregear bana Aeneas'ın*, Dido'nun** defterini dürmesinin, Dido'nun kendi hatası olduğunu söyledi. Derek beni eşek sudan gelinceye kadar dövmeyi unuttu. 21 ve 22 Kasım'daki Oxford Giriş Sınavına girmeme imkan sağlayacak formları imzaladım. Şu an buna dört hafta kalmıştı.

Sonra bir fincan çayla çalışma masama oturdum. Güneş bu sıralarda odaya süzölmüş olurdu ve ben, gömleğime düşen sıcaklığıyla uyuşmuş halde, sık sık kömürlük duvarına ve trabzanlara bakardım. Bazen zihnim doksan saniye veya iki dakika kadar dururdu ve gözlerimi kapatır, hemen hemen minnettarlıkla iç geçirirdim.

Akşamın ilk saatlerinde neden Rachel konusunda kendimi neden acınacak halde hissettiğimi düşündüm. DeForest'a karşı çok fazla kıskançlık beslemiyordum ve Rachel'in insafsızca davrandığına ikna olmamıştım. Eğer öyle davranmış olsaydı ve DeForest da hırlayan budalanın teki olsaydı, o zaman ne yapacağımı bilirdim: İyi planlanmış bir tür kaçış rotası olurdu. Ayrım yapmadan, kurnazca, intihar yöntemleri üzerinde düşündüm, yi-

* Aeneas: Yunan ve Roma efsanelerinde Truvalı bir kahraman, Anchises'le Afrodite'nin (Venüs) oğlu. Truva'nın düşüşünden sonra alevler içinde kalan şehirden babasını kucağında taşıyarak ve küçük oğluna önderlik ederek kaçmıştır. Yıllarca dolaşıktan sonra torunlarının Roma'yı kurduğu yer kabul edilen İtalya'ya ulaşmıştır.

** Dido: Roma efsanelerinde Carthage'in kurucusu ve kraliçesi. Virgil'in Aeneid eserinde anlatıldığına göre Aeneas'ı misafirperverlikle karşılar ve ona aşık olur, sonradan Aeneas uzaklara gidince buna dayanamaz ve bir cenaze töreni sırasında kendisini öldürür.

ne de en berbat anlarım ıla deęil. Őiőe dolusu hap. Not: “Merhametsiz duygularım yok, kimseye karőı, ama bu konuyu dűőűndűm ve gerçekten gitmiyor, öyle deęil mi? *Neredeyse* gidiyor gibi, ama tam olarak deęil. Hayır mı? Her neyse, böylesi en iyisi, C.” Bu olsa olsa Jenny ve Norm’un baőını aęrıtabilirdi. Ayrıca Defterler için edebi bir tenfiz memurunu nereden bulacaktım?

Rachel’e mektuplar yazmayı denedim, ama zarif ve vicdanlı olmalarına raęmen benim için bir anlam ifade etmiyorlardı, ben de onları dosyalayıp kaldırmakla yetindim. Kendime stil vermeden sözcükleri kullanmakta yeteneksiz görűnűyordum. Ayrıca telefon kesikti. Alacakaranlıkta, Tchaikovsky’nin *Romeo ve Juliet*’inde, Keats’in “Parlak Yıldız”ında dűktűğűm gözyaőlarının ufak őiőelerini göndermek istedim ona, ayrıca yataęa giriőimi ve öksürűőűmű ve burada yalnız olmaya devam ediőimi yansıtan bir video kasetini de.

Kensington Belediye Binası yeterince makul bir yer gibi görűnűyordu. İçeri girmeye cesaret edemedim, ama sürűden ayrılarak yolunu kaybetmiő bir Nijeryalı saat beő çeyrek gibi sendeleyerek dıőarı çıktığında, bir O düzey sınavın içine sıçtığı her halinden belli oluyordu, Amerikan aksanı takınarak onu, gözetim ve değerlendirme, yerleőtirme düzenlemeleri gibi konularda soruguya çektim.

High Street Bar B-Q Lobisi’nde oldukça aęırbaőlı bir őekilde bir bardak portakal őurubu içtim ve Gloria’yı aramayı dűőűndűm. Dűőűőű’n ilk haftası boyunca ibne doktoru görmeye gitmiőtüm ve tamamen temiz olduęumu tekrar gelmeye ve onun tarafından ınıncıklanmaya gerek kalmadıęını aęzından kaçııvermiőtü. (Muhtemelen kendimi kandırıyorum; korkudan çűkűm

kahkahadan fazlasını uyandıramayacak kadar çekmişti.) Evet, Gloria. Eski günlerin hatırına.

Onu *harbiden* aradım da, eve döner dönmez. Konuşmayı seksi bir fısıltı seviyesinde tutmak zorundaydım çünkü kahvaltı odasından sesler geliyordu - çoğunlukla Norman'dan. Önce, genellikle Gloria'nın (komşusunun) telefonuna cevap veren afacanın caddeye koşup da onu çağırmasını bekledim. Sonra, telefona geldiğinde bir süre şakayla karışık iğneli laflar ederek onu güldürdüm ve daha sonra ne yapacağını sordum. Gloria soluksuzluktan ciddiyete kaydı. Küfürbaz minik piçe poposunu çimdiklemeyi kesip, def olup gitmesini söyledi. "Ne dersin," dedim. Gloria bana alçak bir sesle üzgün olduğunu ama şu aralar flört etmekte olduğunu (gerçekten) - hem de Terry Trichomonas'la - ve bu yüzden şu anda mutluluğunu tehlikeye atma niyetinde olmadığını söyledi. Bunu anlayacağımdan emindi.

Utançtan terleyerek mutfığa nüfuz ettim ve masaya dayanarak titrememi kontrol altına aldım.

"Lütfen içeri gel ve birisiyle tanış," diye seslendi Norman.

Yarı açık sürme kapının arasında iri lekelerle kaplı bir kafa: Norman iki kızla beraber kanepenin üzerindeydi, ikisine de birer kol atmış vaziyette. Kızlar Jenny ve Rachel'di.

"Tanrım."

"Haydi, otuzbirci, bir bardak kap."

"Burada bir tane var," dedi Jenny.

"Doğru." Norman devam etti: "Onunla yolun aşağısında karşılaştım. *Haber* almak için dışarı çıkmıştım - bir baktım ki orada. *O* bana eve gitmek zorunda olduğunu söyledi" - Rachel'in omuzlarını sıktı - ama *ben* ona buraya gelip çay içmek zorunda olduğunu söyledim."

Rachel aciz itizarla bana baktı, tıpkı babam onu haftasonu için davet ettiğinde olduğu gibi.

“Neden bu kadar geç dönüyordun? Derslerin dörtte bitiyor, öyle değil mi?”

“Kalıp bir makaleyi bitirmeliydim.”

Dolayısıyla DeForest yoktu. Ahmakça keyifle ona bakmakta olduğumu fark ettim. “Gerçekten mi? Ne üzerine?”

“*Daniel Deronda*. Okudun mu?”

“Elbette hayır,” dedim, yalan söyleyerek.

Norman kaşlarını çatı. “Onu gördüm. BBC2’de. Fena değil, öyle değil mi?” Saatine göz attı. “Hey, dinleyin. Tüm bu çayı siktir edelim. Ben içki getireyim.”

“Çıkamaz mıyız?” diye sordu Jenny sızlanan bir sesle.

Norman elinin bir hareketiyle soruyu kovaladı. “Bir saniye içinde.”

Jenny çay tepsisini kaldırdı. Rachel yardım etti. Ben pencereden dışarı baktım. Kısa süre içinde Norman sütçü beygiri gibi takırdayarak geri döndü: Minyatür bir Manhattan’ı* andıran kalabalık bir tepsi, her iki yan cebinde de birer şarap şişesi ve ek olarak pantolon önünün aşağısında bir Dubonnet.**

Ardından kestane rengi küreleri içeri davet etmeyi göze alma fırsatını yakaladım, o buğday rengi teni, kendi yüzünü görebildiğin saçları ve burnu bile, o da oldukça parlaktı ve lekelenmiş kahverengi dudakları. Beyaz iş önlüğü göğüslerini bir çırpıda alt etmiş, fakat öte yandan, ince Bambi uyluklarının semalarında hoppaca kıvrılmıştı.

* Manhattan: New York’un bir kasabası.

** Dubonnet: (bir marka). Aperatif olarak alınan, aromatik otlarla baharatların katıldığı tatlı bir Fransız şarabı markası.

On biri on geçe: Rachel Sayfaları, İkinci Bölüm

İşte seksi lokmalar geliyor. Köpek gibi çalışıyorum, *Fetihler ve Teknikleri: Bir Sentez*’le Rachel Sayfaları arasında sürekli mekik dokuyarak. Dosyalarımın gerçekten esaslı bir yeniden düzenlenmeye ihtiyaçları var. Yirminci yaşığünümü geçirmek için harika bir yol?

Her şeyi Norman’ın planladığına eminim. Önce hepimizi sarhoş etti. Kızların asla başka bir şey içmediklerinde ısrar ederek Rachel’e bir cin tonik doldurdu ve boşaldıkça üzerine ekledi, ki Rachel olan bitenin farkındaydı. Sonra ona evi aramasını ve yemeğe kalacağını söylemesini emretti. Rachel karşı koydu, taa ki Norman: “Numara kaç? Ben arayayım,” diyene kadar.

Rachel aradı.

Ardından beş dakika sonra Jenny’yi yemeğe çıkaracağını ve eğer dilersek dolapta biraz sosis olduğunu söyledi. Bana göz kırptı ve Jenny omuz silkti. Onunla Rachel ve Jenny sosisleri hazırlama ve servis etme usulleri üzerine tartışırken, Norman iri Watney başparmağıyla bir şarap şişesini işaret etti ve ergimiş şehvetin yan gözleriyle Rachel’i kesti.

Ama artık kendimi gülünç hissetmeye başlıyordum. Burada olmayı Rachel istememişti. Yalnız kaldığımızda ondan özür dileyecek, telefonla bir taksi çağırmayı önerecek, Norman’ın gözdağı veren yüksek alkollü içkilerinin kusuruna bakmamasını

söyleyecektim. O girişimcinin şu an, ayrılırken döktürdüğü müstehcen vecizeler karşısında irkildim. “İyi ol,” dedi Norman, “ve eğer iyi olamazsan özenli ol.” Jenny bunu yapmak için rüşvet almış gibi onun peşinden gitti.

“Güle güle,” dedi Rachel.

Saat yaklaşık yedi buçuktu ve oda kararıyordu. Anı geçici olarak dondurmak, yalnızlığımızın altını çizmek için, sokak lambaları Rachel’in sigarasından yayılan dumanın üzerinde dans ettiler.

“Cidden kalabilir misin?”

Başını salladı.

İçkileri tazeledim kendimi sek cine teslim ederek. Neler olacak? Bilinen açılış hamlelerini değerlendirmeye aldım - zaman kaybı; çekici yoğunluk yüzünden değil, kendimi yorgun hissetmemden dolayı.

“DeForest nasıl?”

Cevap vermedi.

Okuduğum kadın romancılarından çıkardığım sonuca göre (alt katta bunun üzerine bir iki sayfa mevcuttu) uysal, yumuşak merkezli sendrom artık cazip olarak kabul görmüyor, bunun yerine, kendinden emin özerklik sendromu sürekli kazanç sağlıyordu.

“Bana DeForest’in nasıl olduğunu söyle,” dedim.

Hâlâ cevap yok. Ne istiyordu? Daha saf bir tepki mi? Sonrası, denenmiş ve onaylanmış yöntemlere geri döndü.

“Bir Blake kıtası vardır,” diye vızıldadım, “*Deneyim Şarkıları*:

Aşk yalnızca kendi memnuniyetinin peşindedir,
Kendi sevincine bağlamak için diğerini,
Diğerinin huzur yitikliğinde neşelenir,

Ve Cennet'in garazında yeşillendirir Cehennemi.”

Paylaşımına göre, tamamlayıcı kıtayı Rachel aktarmalıydı ama muhtemelen bilmiyordu. “Burada olmaktan dolayı mutluyum,” dedim, “çünkü seni çok özledim. Ama bunun ne denli yetersiz olduğunu bilmeme rağmen, seni hâlâ etkilemek istiyorum.” Cini mi yudumladım. “İşte diğer kıta:

Aşk kendi memnuniyetinin peşinde *değildir*,
Kendisi için yitiktir de özeni,
Fakat huzurunu diğerine verir,
Ve Cehennemin yeisinde kurar Cennetini.”

Rachel bu geri zekalıca duygu taşkınlığını pasif baş sallayışla karşıladı. (Kim ne derse desin: Şiir, eğer birkaç dize ezberlemeyi becerebilerseniz, asla şaşmaz. Çiçekler gibi. Onlara bir buket verin, bir mısra söyleyin - ve yapamayacakları hiçbir şey kalmadığını göreceksiniz.) Böylece:

“Seni arayacaktım.”

“Cidden mi? Ama seni o pazar aradığımda bana arabalardan ve yollardan falan bahsetmeye başladın.”

“Hayır, seni *dün* arayacaktım.”

Sesimde kadirşinas bir boğukluk vardı: “Ne için?” diye sorduğumda.

Cevap veremedi ya da vermezdi. Zaten biliyordum. Şöyle demeyi düşündüm, “Beni bağışla, birkaç dakika yalnız kalmalıyım,” ama tam olarak söylediğim şeydu: “Bekle - işeyip geliyorum.”

İki dakika içinde koltukaltlarını spreylemiş, kasıklarımı pudralamış, lavaboyu insafsızca balgam bombardımanına tutmuş

yatak örtümü düzeltmiş, yere LP kapaklarıyla solcu haftalık yayınlar saçmış, tebeşire benzeyen birkaç donla, kokuşmuş çorap erzağını harbiden pencereden dışarı sallamış, perdeleri çekmiş, masamdan Rachel Sayfalarını kaldırmış ve fazla nefes nefese kalmaksızın tekrar üst kata koşmuştum.

“Haydi ... haydi bir süreliğine alt kata inelim.”

Ayağa kalkarak istekli gözlerle bana baktı. Duruma uygun olarak söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, ben de yanaştım ve onu öptüm.

“DeForest’la yürümedi mi, ya da ne?”

“Faydası yok.”

Sol elim sağ kalçası boyunca kayarak şarap şişesinin boynuna dolandı.

“Haydi aşağıya inelim. Bu konuyu orada konuşuruz.”

Ama başka bir öpücükle dikkatimiz dağıldı ve çok geçmeden kanepeye yığıldık. Birbirimizin kollarında konuştuk.

DeForest aşağı yukarı Düşüş’e karşılık gelen haftalarda neredeyse mahvolmuştu. Tabii ki kaçık orospu ona benimle kalma-ya geldiğini anlatmamıştı ve o da kendisine söylemediği için Rachel’e içermişti. Ayrıca, DeForest bunu belirtmese de, Rachel’in önsezilerine göre DeForest, Cuma gecesi ona vurduğumu düşünüyormuş. Rachel’in sonunda ona, benimle vuruşmadığını söylediğini öğrenmek gururumu okşadı - damdan düşer gibi. İlk bakışta ona inanmış görünmüş, fakat, beş dakika sonra, gözyaşlarına boğulmuş. Çatlak. Bu on gün önceydi. O günden bu yana? İki kere arabasını çarpmış; her zaman sulu göz; ders çalışmayı bırakmış; bir keresinde Rachel’in sınıfına dalmış ve onu sürükleyerek dışarı çıkarmış; okul müdürü konuşmak üzere Rachel’i köşeye çekmiş: Hepsi bu. Rachel, iki insanı birden çok

mutluluğa erişmekten eğer becerilebilirse birini mutlu etmek istediğini belirten, etkisiz olmayan az yapmacık sözlerle sahneyi kapattı.

“Ben mi?” diye sordum boş gözlerle.

“Eğer beni hâlâ istiyorsan.”

Tamam o zaman.

Yapı ele alınırsa komedi, eserlerinin şen sonlarında herhangi bir ihtiyar hergeleyle pofuduk beyinli herhangi bir cadalozu eştirebilen ve bundan paçayı kurtarabilen Shakespeare’den bu yana bayağı yol katetmiştir. Ama final öpücüğü artık hiçbir şeyi simgelemiyor ve sarhoş nikahlar arzusunun makul bir imgesi olmayı bıraktılar. Oysa şu an o öpücük bilinen komik eylemin başlangıcıydı, olayın, seyircinin kendini dışında tutmaya hazırlandığı, diğer bir başlangıcı vaat eden o mutlu sonu değil. Anlaşıldı mı? Bizler o sonsuza dek mutlu vaaadinin daha da, daha da ötesine geçme alışkanlığına yakalandık: Çürüyen ilişkiler, kötü sonuçlar, bununla birlikte herkesin kendisi hakkında bir iki şey keşfetmesi. Hatalardan ders almakta meşgul olmaları.

Sonuç olarak, engel teşkil eden unsurların ortadan kalkması (DeForest, Gloria) ve izdivacı tamamlayıcı rötuşun ufukta görünmesinin ardından, komik eylemin önümüzdeki safhada noktalanmasının zamanı gelmişti, mutlulukla. İyi de artık buna kim inanır ki?

Hazır mısınız?

Şimdi, başlangıç olarak, *oldukça* tutkulu bir şey denemeye karar verdim. Yükseldim, içkileri doldurdum, yudumlarımızı alırken gözlerini alıkoydum, bardağını uzaklaştırdım. Bunun

için gerçekten bir seksen falan olmalısınız, ama ben zaten sadece bir deneyeyim dedim: Önünde diz çöktüm, uzandım ve yanaklarını avuçlarımın içine aldım, yüzünü yüzüme çekmeye çalıştım... Nafile, yeterince uzun değilim, incelikten yoksun bir şekilde çökmeye başlamak zorunda, göğüsler uyluklarda. Çömelme hareketi için yüksel, kulaklarla boyun üzerinde çalışmalara başla, yalnızca arada sırada dudaklarla dudakları üzerinden seke seke geçerek. Sonra, bacaklar geçit vermeye başladıklarında, onu ne kaba bir şekilde kanepeye yatırdım ne de alt kata kışkıkladım: Onu yere doğru bastırdım, yarısı yanda, yarısı üzerimde. (Yalın tahta döşeme, yani epey spontane görünüyor olmalıydı.) Onu sabitlemek için uzanırken, elim kalçasını kavramış; aşırı taktikçi olacak kadar ayık değildim, elimin orada kalmasına bir şey demedim.

Göğüsleriyle zaman kaybetmeye değmez gibi geldi. Tek bir hamlede, eteği belinin yukarısındaydı, sağ bacağım bacaklarının arasındaydı ve elim ayva tüylü karnını üzerinde yüzüyordu. Kulaklarından birisini “becerirken” gözlerimi yere doğru pörtlettim.

Ellerini bronz külotlu çorabının üzerinde gezdir, kalça kemiğinin kaynağına doğru inerek, kalça çıkıntısının yamacında daireler çizerek, düz avuççığını bacaklarının arkasının aşağılara doğru parıldat, diz üzerinde U dönüşü, uyluklarında avare avare dolaş, şimdi bir dakikalığına nefesini tutarak ikisinin arasına dal, şimdi ona dokunmayarak arsızca etrafını turla. Tamı tamına çeyrek dakika boyunca fazla uzaklaşmadan etrafında ve üzerinde uç, ardından yumuşak ama sağlam bir iniş yap, kukusunun üzerine.

Rachel karşılık olarak soluk soluğa inledi - ama üstadın eli

külotlu çorabının dış sınırlarını keşfetmek üzere ayrılmıştı, ke-
sin zaferin göstergesi bir tepkiyi beklemeksizin. Ve karnı öylesi-
ne düz ve kalça kemikleri öylesine çıkıktı ki, elimi fazlalık bo-
yunca işletirken hiç zorlanmadım. Şaşırtmacalı bir önlem yolu-
yla (sanki fark etmeyecekmiş gibi) sürünge diliyle ağzının köşe-
lerini aralıksız taciz ederek öpücüklerimin temposunu arttırdım.
Çok seksi olmalı. Buna nasıl dayanabilir ki?

Bu sırada el emekleyerek ilerliyordu. Külodunun kenarında
bir mola verdi, bu konuyu bir düşündü, ardından alt yolu kulan-
dı. Tüm benliğim o parmaklarlaydı, herbir gözeneği selamlamak
ve karnının tüm yüzeyini soğurmak için alabildiğine açıldılar.
Ağız meşakkatle dalgın dalgın çalışıyordu, otomatik olarak. Sağ
dizimle onu dürttüm ve bacaklarını yana ayırdığında ürkmüş bir
hırıltı çıkardım. Hâlâ el aşağı doğru iniyordu, ramak kaldı, ra-
mak kaldı.

Varmasıyla geçici bir siyaset rotasına karar vermek için du-
raksaması bir oldu. Artık tehdit zamanı mıydı? Lawrentiana'yı*
bir orkestra özeniyle düzenlemenin zamanı gelmiş miydi? Her
şeyden çok istediğim şey - evet, dünyada her şeyden çok istedi-
ğim şey bir fincan çay ve biraz düşünmekti. Gizlice Rachel'in
yüzüne baktım: Kenetlenmiş göz kapaklarını, aralanmış dudak-
ları, dış hatları hasretle çizilmiş minimini alını ihtiva ediyordu;
ama kendini kaptırmışlık okunmuyordu oradan.

Buradan da okunmuyordu. Tüm bunlar bana dehşet verici gel-
meye başladı. Kendimi şaşkına dönmüş, korkmuş, üzgün hisset-

* Lawrentiana: D. H. Lawrence'ı (1885-1930) veya eserlerini andıran kişi ya
da olay. Rachel'e bir gönderme.

tirdi. Çünkü meselenin özüne inmiştik, öyle değil mi? Dışarıdan içeriye bakış bu, bu bedenden uzaklaşan ruh, çılgınlık korkusu, döner sincap kafesi. Şunu söyleyebilmek ne kadar da hoş: “Seviştik ve uyuduk.” Sadece olay bu değildi; bu şekilde gelişmedi. Kanıtlar önümde duruyor. (Eğer herhangi saygıdeğer bir doktor bu sayfaları eline geçirse, kafamı uçurup adli tıp laboratuvarına göndermekten başka çaresi kalmazdı - ve onu bu yüzden suçlayamazdım.) Nasıl görüldüğümü biliyorum, Lawrence’ımı okudum. Ne hissettiğimi ve düşündüğümü de biliyorum; o gecenin ne olduğunu biliyorum: Keyifsiz ayrıntılar bütünü, fazlası değil; delice, bitap düşürücü, ayrıntı yumağı bir engel kursu. Ve yine de bu gece, bu yüzden buradayım. Kendime karşı dürüst olmalıyım. Ah Tanrım, bunun eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Hiç de değil. Ben terliyorum burada. Korkuyorum.

Kahvaltı odası zeminine geri dönelim, parmak uçlarım direktifleri bekliyordu. Eşkenar üçgenin tepe tüyleri karışımıyla, kısık tüylerinin şekillendirdiği minicik tanga karışımıyla en iyisi, ama kırılmış tepe kaküllerinden değildi, gittikçe incelerek son bulan favoriyle, arızın tüyleri dökülen yumrusuyla, ayva tüyleri ve buklelerle haşır neşir olduğumu bildiriyordu parmak uçlarım bana. Böylelikle, samimi merakın şiddetli sancısıyla tahrik olmuş - kim bilir ki - halde, oysa şimdi yalnızca bir görüntü, el, külutlu çorabıyla pantolonunun tutamaçlarına asılarak ve bir kez pozisyona girince, yavaş yavaş inişine başladı.

Düşündüğüm tam olarak bu. Henry Miller’ın *Tropik* kitaplarından bu yana, elbette, kızların amcıklarından makul bir şekilde bahsetmek zorlaşmıştı. (Bir analogi: benim gibi genç şairler bu ironik çağda yazılması artık mümkün olmayan konular yü-

zünden sonsuza dek alaya alınırlar: Akşam semaları, güzel bakışlar, şebnem, aşka dair şeylerin tümü, kozmik gerçeklik ve uyandığında kendini bazen nasıl hissettiğin arasındaki ayrım.) Hatırlıyorum da, bir Oxford pub'ında bir üniversitelinin - sanırım bir Alman'dı - bir diğer üniversiteliye İsveçli kızların, kendince iyi olduklarını ama 'vajinalarının çok büyük' olduğunu söylediğine kulak misafiri olmuştum. Aynı mekanda başka bir fırsatta, kendini Oxford kızlarının Gaydacı kızlar kadar iyi olmadığı önermesine adanmış toplu iğne - çüklü bir Gaydacıyla seks konuşmuştum, sebep sözde amcıklarının çok ufak olmasıymış. Narsist saçmalık. Büyüklük önemli değil, yani, mevcut eleştirmene alışılmadık gelecek arızaların olmadığı sürece.

Ama bu, amcıkların homojen olduğu anlamına gelmiyor, Rachel'inki şimdiye kadar karşılaştıklarımın en tatlısıydı. Onun şerefine, ne ıslak Brillo pedydi, ne kesekağıdı dolusu kedgerree* ne de yağlı yelek cebi; yarılmış sıçan karnına, damar, beze ve anatomik tüp yığınınna benziyor muydu? Hayır. Son derece nemliydi ama ıslak değildi, zarifçe biçimlendirilmiş olmakla birlikte oldukça amorf, tüm siyah mürekkep ve kadife, benimkilere bir Acem halısının paspasa benzediği kadar benzeyen kasık tüylerine emdirilmişti. Ve benden daha ılıktı; o, doğrusunu söylemek gerekirse, *sıcaktı*.

Bu arada parmaklarım onun sığ suyunda kürek çekiyordu, onu avcumun içiyle sararak bir parmakla, iki parmakla, üç, beş santim içeri girerek, klitorise fiske atarak. Rachel sarsılıyor ve şakıyordu: Bununla birlikte, ağzımı kulaklarına ve sert ereksiyo-

* Kedgerree: Bezelye, soğan, yumurta, yağ ve baharat karışımının pirinçle kaynatılmasıyla yapılan bir tür Hint yemeği.

numu (doğrusu asla olmadım) uyluklarına bastırduğımda, sesimdeki latifçe tartılmış çatallaşmayla şöyle dedim:

“Bu elbiseyi nasıl çıkarıyorsun?”

Hareketleri birden kesildi. Gözleri açıldı. “Hap almadım.”

“Yaa, cidden mi?” dedim.

Ama sonradan, anlarsınız, yirmi yaşların altındakilerin oldukça sık yaptıkları o şiirsel anlamda delidolu olan şeyi yaptık. Rachel’in önerisi üzerine, ben bir süre zengin tabaka insanı içtenliğiyle arı gibi vızıldayıp ha-ladıktan sonra, pekala dışarı çıkıp - lanet olasıca- Marble Arch’daki nöbetçi eczaneden gebeliği önleyici bir şeyler *satın alabileceğimize* karar verdik. Önceleri pek okeylemedim, fakat kısa sürede gerekli ruh haline bürünürümüştim. Şarap içtik, paltolarımızı giydik ve meydandan aşağı doğru yorucu yolculuğumuza başladık.

Paramızı şefkatle birleştiresek bile taksi tutmaya yetmiyordu - Rachel’in eve dönmek için biraz ayırması gerekiyordu - üstelik ben otobüse binmenin daha uygun olacağını düşündüm. Dışarıda çok karanlık denemeyecek kadar yaz kırıntısı vardı ve ayrıca kızlarlayken asla pataklanmazdınız.

Şu an olanaksız gibi geliyor, ama yolda DeForest’in seyrek ve jambon çüklü yatak performanslarından konuştuk. (Güldük, fazlasıyla, ancak kesinlikle garaz olmaksızın: Bu gecenin bana başka bir ele geçmez deneyim yaşatacağı belliydi ve bu olay da İnsanoğlunun Düşüşü öncesindeki yüksek alkollü içkilerin bir örneğiydi.) DeForest’in başlıca sorunu, fakat kesinlikle yegane olanı değil, genellikle o ya da Rachel gözlerini açıp kapamaya fırsat bulamadan boşalmasıymış. Prezervatifi gelişigüzel geçirip, suratında birden o an başka bir yerde müthiş önerili bir şey

- annesinin cenazesine katılmak gibi - yapıyor olması gerektiğini hatırlayan birinin ifadesiyle Rachel'e hücum ediyormuş. (Tek yaptığım Rachel'in benzetmesine notlar eklemek.) Ardından çilli suratını ekşiterek onun tepesine yıkılıyormuş, haydarı içeri kaydığı hızla dışarı fırlıyor ve DeForest on beş günlük vakit kazanmaya çalışma, özür dileme, mantıklı kılma serisini tamamlayana kadar alet ortalıklarda görünmüyormuş. Kısmen Rachel'in hoşgörü ve utanç duyma eksikliğine duyduğum gerçek hayranlıktan dolayı konuşması boyunca gülmemi tuttum. Fakat hazlarını uzatmak için DeForest'ın uyguladığı bayat hilelerden birini anlattığında neredeyse kahkahayı patlatıyordum. Yatağa *tarih kitabıyla* girmiş ki düşünce şuymuş, Rachel bir şekilde sevgilisinin dikkatini çekmeliymiş, DeForest Tudor İngilteresi'ni* bir kenara fırlatacak ve Rachel'in rüyasında eriyip gitmeden önce dört beş saniyelik aceleci zevk çılgınlığına lütfedecekmiş. Bir keresinde DeForest bir dakikaya kadar çıksa da, eklememe pek gerek yok ama, bu işe yaramamış.

Tasarım açısından ya da değil, bu olay kendimi oldukça götü kalkmış hissetmemi sağladı. Bizzat kendim daha önceden bir ya da iki kez etkilenmişim, ama sadece gaza gelmemeye zahmet etmediğim zamanlarda. Endişe listemi yeniden düzenlemeliydim, sadece şu an için aklıma DeForest'ın alet boyu yerine koyabileceğim bir şey gelmiyordu.

“Hiç orgazm oldun mu?” diye sordum otobüsten indiğimizde.

“Asla,” dedi Rachel.

* Tudor İngilteresi: Tudor. İngiltere'de 1485 - 1603 senelerinde saltanat süren hanedan. Henry VII, Henry VIII, Edward VI, Mary I ve Elizabeth I.

“Bekle de gör.”

Derhal bir şeyler öne sürdüm. Elbette: Daha önce hiç kılıf kullanmamıştım. Gebelikten kendileri korunmayan o kızlarla cinsel ilişki parçalanmasını uygulamıştım, onu karınlarının tüm yüzeyine veya çarşafı popoları arasına tatbik ederek yapıyordum bunu. Olay mahaline ve onlardan hoşlanıp hoşlanmamama göre değişiyordu tabii. (Burada kesin bir kural yoktu, yine de her zaman birinden birini seçmeye kışkırtılırdınız.) Durex kültürüne aşinaydım, bir genç olarak pek çok defa içlerine işlemiş ve attırmıştım, ayrıca Geoffrey bir keresinde bir paketin tadına bakmak üzere beni yanında götürmüştü. Dahası, profilaktik yazını üzerine epey eser okumuştum. En can alıcı noktalar, patlamasınlar diye, uçlarındaki havayı sıkarak dışarı çıkarmak ve onları ters takmamaktı, aksi halde mancınıktan çıkmışçasına fırlarlardı ve kendinizi karanlıkta onların peşinde tırmalarken alay konusu olmuş halde bulurdunuz.

Eczane bir Amerika topağı gibiydi, domuz kılı ve selopandan bir neon labirenti, vücut kokularınızı indirgeyecek, saçınızı yumuşatacak, sivilcelerinize dayılanacak, ayaklarınızı ıslah edecek, kulaklarınızı açacak ıvır zıvırların sıraları ve teşhir piramitleri. Kapının önünde dikildik, resmi bir partiye geç kalan utanışlardık. Etkinlik ve ihtişam beni sarhoş etti ve boş mideli hissettirdi. Mağaza dedektifleri, ev hanımları ve bunaklar ara yolları arşınıyorlardı. Uzak köşede bir junkie dörtlüsü sahte reçetelerinin getirisini bekliyordu.

“Nereden?” dedim ağzımın köşesiyle. Rachel koluma girek elini cebine soktu. İlerledik. Görünüşe göre sadece tırnak cilası çıkarıcıları ve badminton raketleri satıştaydı. Keyif denizimizin cezir durumuna gelmekte olduğunu hissederek o kadar da

sıradışı görünmeyen tezgahı işaret ettim. Orta yaşlı liberal bir adamın sorumluluğu altındaydı. Gerçekte ne satıyordu burası ya? Uyuz merhemi. Bebek pudrası. Çük büyütücü krem. Sertleşmiş yapay penis.

“Gelmek mi istersin, beklemek mi?”

“Geliyorum,” dedi.

Antika bir tebessüm işi görür gibi geldi.

Alışıl gelmiş olarak, kendimi tezgaha yaklaştırmaya adadığım anda aydın görünüşlü adam ak saçlı ve buzul üniformalı bir kadının emriyle tezgahın altında kayboldu. Of, haydi *haydi*, demek istedim, bunun adı, kurgusal Amerikan yazınına *abartı derecesinde* benzediğinin farkında olmalısın.

“Size yardımcı olabilir miyim, genç adam?” dedi kadın ve takma dişlerini zulmedici bir şekilde açığa vurmak için tam zamanında gülümsedi, ölüm döşegindeki donuk beyazlık, üç haftalık gazetelerin rengine.

“Umarım. Bir paket gebelik önleyici alabilir miyim, lütfen?”

Rachel’e göz attı. “Elbette, efendim. Lura, ya da Penex?”

“Penex, lütfen, mümkünse.”

“Yirmi beş mi yoksa otuz penilik mi?”

“Ee, sanırım otuz, lütfen mümkünse.”

Kadın başka tarafa yöneldiğinde Rachel’in elinin ceket yırtmaçları arasından kaydığını hissettim. Bir tırnak omurumu dürterek beni sıçrattı. Rachel kıkırdadı. Tezgahtar başını kaldırdı. Gözgöze geldik. Ve konuştuğumda sesim kısıktı:

“Şunu iki paketlik yapalım, bayan.”

“Affedersiniz?”

“Çok özür dilerim. Rica etsem iki paket almam mümkün mü?”

“Elbette, efendim.”

Dönüş yolunda Rachel’i eğlendirdim ve kendi cinsel tarihimin dökümünü vererek buna devam ettim. Şimdiye kadar on hatunum olmuştu. Bunu ikiye katlamayı düşündüm, hatta dörde. Sonunda yarılayarak işin içinden çıktım. Topu topu beş tanesi, vurguladım, benim için önemli ve ciddi ilişkilerdi. Üzgündüm, ama diğer türden ilişkilerle işim olmazdı. Özür dilerdim, ama bütünüyle cinsel karşılaşmalardan hoşlanmıyordum, teşekkür ederdim, tanıdığım erkeklerin çoğu - insan bunu söylemekten nefret ediyordu - bunun dışındaki şeylerle ... pek ilgilenmeseler bile - hayır, muhtemelen bu adil değildi. Tabii ki bu türü denemiştim, her şeyden önce meraktan, diye düşünmüştüm. Tuhaftı, ama - bilmem kiydi - sahibinden hoşlanmadıkça bir kızın vücudu ... boş şeydi. Elbette, bu deneysel irtibatlardaki inanılmaz derecede güzel kızlar beni bir nebze de olsa heyecanlandırmışlardı - her saniye inanılmaz derecede cinsellik solumak zorunda bırakılmandan dolayı. Makul. (Bir iki tanesi, ona anlatmaktan çekinmedim, oldukça vahşileşmiş, oldukça iğrençleşmişti, her açıdan.) Ama meramımı tam olarak anlatmak zorunda kalmıştım, mümkün olduğunca zarifçe. Hayır - kahretsin - onlar paralarını saklayabilirlerdi; oysa bir erkek olduğundan farklı görünemezdi.

İyi seks neydi peki? Şey, iyi seksin uzmanlıkla, kaç Fransız numarası bildiğinizle uzaktan yakından alakası yoktu (birbirinizin dışkısını ne kadar inandırıcı bir şekilde hapur hupur yediğinizle, falan filan) Hayır: Eğer ortada sevgi ve istek varsa, bu yeterliydi.

Rachel’e önderlik ederek davul solosunu andıran kalp atışlarıyla merdivenlerden indim, banyoyu geçtim ve yatak odasına

girdim.

Şimdiye kadar çıkardığım her çorabın, mobilyaların altına yapıştırdığım tüm kulak kirlerinin, duvarlara salladığım her ta-
tağın ve tüm bunları kapatması için havaya püflenene adi talk
pudrasının kokusunu duyuyordum sanki. Bir Düşüş mirası muh-
temelen. Ya da dışa vurulmuş kişisel duyularım.

Ben masa lambasının üstüne pamuklu bir eşarp koymak su-
retiyle aydınlatmaya boyun eğdirirken, Rachel cömertçe palto-
sunu çıkardı. Şöminenin hemen yanında yere oturduk ve aşağı-
dan getirdiğim şarabı yudumladık. Pembe kızarıklık bizi poh-
pohluyordu. Yüz hatlarını yumuşatarak, burnunun pürüzlerini
gidererek, gözlerine belli belirsiz bir parlaklık vererek - buna
tam olarak pırlıltı diyemezsiniz. Bu Rachel'in fazlasıyla Oryan-
tal görünmesini sağlıyordu. Bendeysen tam tersine, yüzüm çok
daha kemikli ve gölgeli, daha çökük ve ... fesat, çene hatlarım
nasıl olduysa daha unutulmaz, ağzım - eğer varsa - yine de hâlâ
daha da duyarlı bir hale girmişti. Haydi bir an önce yapıp kurtu-
layım, diye geçirdim aklımdan.

“Charles,” dedi Rachel, “otobüste DeForest’tan bahsettiğim-
de, umarım duygusuz davrandığımı düşünmemişsinizdir. Ondan
gerçekten çok hoşlanıyorum. Yalnızca gırgır geçiyordum. Hepsi
bu -”

“Alay varolan tek şeytan çıkarıcıdır,” dedim hipnoz edici bir
sesle, “ve kakhaha tek gerçek kurtuluş. Sakın suçluluk elbisesi-
ni giymeye kalkma - Haydi soyunalım.”

Tabii ki bunlar kafa sikici saçma sapan sözler, ve zayıf tak-
tiklerdi. Aşırı açık fikirli olmanın, duygularınıza nazaran daha
fazla arıtılmış bir sözcük dağarcığına sahip bulunmanın dertle-
rinden biri şudur, sohbetteki her sapak ve her tutum değişimi, sa-

yısız yan dönemeç ve çıkmaz sokaklarla dolu sözlü caddenin bir arsasına açılır - ve burada kendi içtenliğiniz ve uygun davranış-larınız dışında hiçbir işaret levhası yoktur, ayrıca bende asla iki-sinden de pek fazla bulunmadı. Tüm bildiğim herhangi birine inebileceğim ve geri dönen bir hükümdar gibi karşılanacağım-dır.

Sahneye çıkarak bilge Fransız hödüğünü, cahil *artiste de la chambre*'yi oynamıştım; yani “haydi soyunalım” ibaresi bariz ortada gibiydi, bertaraf edilmesi kesinlikle imkansızdı. Beş pa-rasız kalmış, etsiz çıplaklığa dair kendi kendime söz verdim. Böyle bir anda insanlar birbirlerine gerçekten destek olmalıydı-lar.

Vücudumu ayakaltı dışında tutarak, Rachel kendisinininkini meydana çıkarırken onu seyrettim. Gömleğinin elastikleştiril-miş büstünden tutarak, başının üzerinden kuvvetle çekti ve onu çıkardı, bir elektrik çıtırtısıyla külotlu çorabını indirdi, sütyeni-ni açmak için kıvırdı ve çevirdi. O sadece külotuyla yatağa doğ-ru ilerleyerek bir çırpıda çarşaflardan içeri kayıverdiğinde, ben hâlâ sandalyenin arkasında gizlenmekteydim. Tanrı aşkına, ört-mesene şunları; bulabildiğim tüm müstehcen tahriklere ihtiya-cım vardı. Çünkü odayı sıçraya sıçraya geçip de yatağın yanına çömelmeye başladığımda, babafingom total bir çekirge bacağı kadar ufaktı, kürdan kadardı.

Sadece minik kahverengi başı görülebiliyordu. Onu bir süre öptüm, çeşitli kaynaklardan bunun gizli saklı bir okşamadan da-ha fazla işe yarayacağını öğrendiğim üzere. Sonuç tahmin ede-bileceğiniz gibiydi. Buna rağmen ellerim hâlâ prototip eller gibi davranıyordu, belirli pürüzlerin icabına bakılmadan pazarlan-mışlardı. Bu yüzden içlerinden birisini battaniyelerin altına tak-

dim ettiğimde, Rachel'in karnına yollamadan önce ona ısınması ve alışması için zaman verdim. Külot? Külot. En üstteki çarşafı arkaya fırlattım, başım notaların, talimatların, kısa notların, imaların, göstergelerin, gelişigüzel çiziktirmelerin bir anaforu.

Ön sevişme kulak hizmetlerini, bronşit katkılı sevgi sözcüklerini, koltukaltı oyununu (bu açıdan şaşırtıcı derecede kaliteli), bir de kış ve uyluk çalışması alemini kapsıyordu. Charles, kaçak robot, doğrulduğunda öne doğru eğilerek onun her iki kalça kemiğine de birer el koyduğunda ve kelimenin tam anlamıyla külodunu *sıyırdığında*, Rachel için büyük an gelmişti. Saldırıya açık sıklılganlık göstermeye başlar başlamaz (her daim olduğu gibi sağ dizin kalkması ele veriyordu bunu) bakışlarımı nazikçe yüzüne çevirerek yumruğumu uyluklar ve külot iziyle betimlenen o üçgene tıpaladım. Uzanışım dizlerinin üzerinde tükendi. Ardından, çok üstün kaliteli bir hamleyle ayak bileklerinden birini yakalayarak kendime doğru çektim, yani bacaklarını kırıştık. Tek hamlede külotu ayak parmaklarına oturdu. Ve onu odanın ortasına salladım.

“O şeyi şimdi taksam iyi olmaz mı?”

Penex Ultralite açılır-kapanır kapaklı donuk pembe üçlü paketlerin içinde misafir ediliyordu.Yatağın üzerinde, sırtım bir nedenden dolayı onu okşayıp duran Rachel'e dönük, bir tanesinin kınını açtım ve içerdekini dikizledim; tiksindirici bir ponponun içine toplanmış florin iriliğinde lastikli bir halka. Lastiği seçiren parmaklarla açtım.

“Bir saniye bile sürmez.”

Ama görünüşe göre bunu takmak için en azından üç elinizin olması gerekiyordu: İkisi onu açık tutmak ve biri bombilinizi

bandajlamak için. Otuz saniye sonrasında çüküm bir bebeğin serçe parmağıydı ve resmen dişmacununu tüpe geri koymaya çalışıyordum.

“*Tanrım* bu zimbirtıları nasıl takıyorsunuz ya.” Onu suçlayarak havaya kaldırdım. “Nasıl ya, sizden bu şeyleri *geçirmeniz* nasıl beklenir ki.”

Rachel bir göz attı. “Ah, bebeğim,” dedi. “Başta bunu açmıyorsun ki.”

Böylelikle bu daha fazla öpüşüp koklaşma demekti, acayip ve formalite icabı öpüşüp koklaşma ve daha fazla vücut devriyesi.

Bu sefer, Rachel’in gözetim ve denetimi altında, ağzını parmağımla başparmağım arasında itinayla tuttum ve diğer elimle yağlı zar yumağını geriye doğru çektim.

“Ah, anladım,” dedim.

Tüm o terden ve ahmaklıktan sonra, tutkunun yakıcı kırıntısını, gerçek arzunun bir fısıltısını aramaya çalışmanın bir anlamı var mıydı, ya da pıhtılaşmış vajinal sıvı küvetine dalmaya çalışmanın?

Dirseklerimin üzerinde yükselerek kendimi onun üzerine çektim ve bacaklarının arasına yumrulu bir diz yanaştırdım, uyluklarının arasından geçirerek. Aşağıya göz attığımda, bombilim pembe manşonunun içinde yapmacık ve gülünç görünüyordu, tıpkı bir İskoç köpeği gibi. Böyle de olsa, diz aşağıya doğru dayanırken onaylayarak izledim onu. Ardından kulaklar, boyun ve boğaz üzerinde çalışmaya başladım ve göğüslerine ince elenip sık dokunmuş dudak servisi götürdüm, Rachel’in fındığı andıran göğüs uçlarının yakın civarlarında bulunuyor olmaları gerektiğini varsayarak.

“Evet,” dedi Rachel.

“Aa, selam. Sen hâlâ burada mısın?”

Elbette. Kızların göğüsleri de var. Aklımdan tamamen çıkmıştı. Neyi kaçıırıyordum? Deneysel yöntemle bir göğüs ucunu ısıyorum; başını sağa sola sallıyor. Yanağımı ötekisine sürüyorum; kasıklarını şiddetle dizime sürüyor. Kaskatı dudaklarla onu emiyorum; elleri başımı kavırıyor.

O anda vücudunda belirli bir ritim hayat bulmuştu. Pekiştirmenin tam zamanı. Ellerim dudaklarımdan, dudaklarım da dizlerimden görevi teslim alıyor ben de aşağıya dalıyorum. Orası (çok şükür ki) burnumun ucunu göremeyeceğim kadar karanlıktı, tüm gördüğüm pırıldayan, istiridye kokan bir tür kese. Bir sniper* gibi, o tüylü manzaranın arasından, Rachel’in çenesinin gerilişini izliyorum.

Sonunda, hareketleri bir kere yeni ve bütünüyle farklı ritimler üretmek üzere senkoplamaya ve kendi içlerine kapanmaya başladıktan ve ritim duygusundan yoksun saklı titreyişler kendilerini vücudunun ileri ve geri, sağa sola dalgalandırmalarına bindirmeye giriştikten... sonra, ağzımı uyluklarının peçetesine sildim ve yukarıya akın düzenledim, onları da beraberimde götürmek üzere dirseklerimi dizlerinin arasına zekice dolayıp çengelleyerek. Sol elim, aşağıda, çiğ sosisi ilgili açıklığa yönlendirdi. Rachel’in başı geriye düştü mü? Kontrol et. Gözler baygın mı, aralık dudaklı tebessüm var mı? Kontrol et. Ve girdiğimde beni öptü, çekingenlik olmaksızın, dokunaklı ve demokratik bir şekilde kendi ekşi sıvısını yemeye iştirak etti.

O esnada - yemin ederim dürüstçe söylüyorum - tepkilerinde

* Sniper: Pusu nişancısı.

yitip gitmeyi, devinimlerine bağlanmayı, bedenlerimiz arasında-ki müzakere örtüsünün altında emeklemeyi denedim. Faydasız. Bu çok, çok fazla seksi. Cinsel olarak kendini tamamen kaybetme durumu, erkek açısından orgazma eşdeğerdedir ve bu yüzden ki final hariç bunu hissetmesine asla izin yoktur. Onun açısından bu, yalnızca üşengeçlikte ya da tecavüzde bulunur. (Eğer bu doğruysa, o halde, kesinlikle, benim masumiyetim ispatlanmış oluyor.)

Saniyeler sonra, bedenimdeki her siniri eritip birbiriyle kaynaştırarak, geriye doğru yalpalayarak ondan ayrıldım. Rachel dinmeye başladı, titreyerek. Gözler acı ve şokla ıslanmıştı, başımı göğüslerinin üzerine serdim. Doksan saniye boyunca erkek ve büzgen kaslar mücadele içinde kenetlenmişlerdi. Ben kazandım.

İşte başlıyoruz. Asgari seksi pozisyonlardan derlenen kabak tadı vermiş bir repertuar. Örnekler: Bacaklarını omuzlarıma astım; onu neredeyse üç katlayarak diz üstü oturdum; ütü masası gibi dümdüz uzandım; onu çevirdim, arkadan yaptım, yandan yaptım, sağ bacağımı yukarı kaldırdım, sol bacağımı düz tuttum - hokus pokus yaptım, gerçekten. Ama, yine söylüyorum, seksi olan pozisyon değişimiydi, pozisyonun kendisi değil, ayrıca Tanrı koruya da, kendimi seksi hissetmeyeyim.

Şimdiyse yüzüm asık, başım omzuyla yastık arasına gömüldü - gösterişli üslup yok, hinlik yok, sadece sikimi bileği taşına sürüyorum. İki kere iki dördtür. Üç kere iki altı eder, ayrı konu. Ağzını öpmeyi kes, kulaklar üzerinde çalış. Boşalmama izin ver. Tüm bu hareketleri kes ve düşünceli bir şekilde onu çöp, ağır çekimde, öyle ki bunu ayırt etsin ve neler döndüğünün farkına varsın: Alo, ben burada seni öpüyorum. Yüzde doksanlık geri

çekiş, erkek üreme organıyla klitorisini dürt, kasılmasını hisset, loş ışıktaki etkileyici bir şekilde gülümse. Azaltılamaz miğfer derinliğine kadar geri çek, kaslarının kasıldığını ve kollarının yalvararak sırtımı sıkıştırdığını hisset, neredeyse tamamını dışarı çıkaracakmış gibi geri çek - sonra bekle - POOF. Rachel gerilir ardından çırpınır. Lokomotif gibi patlat, devam evlat devam. El karnın üzerindeki mekan değiştirmiş kasık tüyleri arasında, basıncı azalt, bacakları yukarı kaldır, çok seksi, yavaşla, sakinleş. Üç hızlı vuruş, ardından üç yavaş sonra hızlı. Yavaş ve uslu, ardından çabuk ve edepsiz, sonra yavaş ve uslu. Birdenbire bağırır, bacaklarını kaldırır ve açar, dünyanın sonundan seslenir, elleri kalçalarını yoğurur, *yapma şunu*. İki kere on üç yirmi altı, üç kere on üç kırk dokuz, on üç kere yirmi altı kırk iki. (Aklıma gelmişken, fiziksel durum göz önüne alınırsa bunların tümü tamamen çekilmez şeyler.) Sanayi kazaları, sivilceler, arıcılık, irin sıçmak, Tampax sınavlar ... Bir şair seç - Çünkü deniz kızlarını geri vokal yapmaktan alıkoymak için sabırsızlanmıyorum çünkü ellerini üzerimden çekmen için sabırsızlanmıyorum şarkı söyleyeceklerini kanlı çarşaflar sanmıyorum çünkü geriye bir şey kalamaz acıyı geri çevirmek için sabırsızlanmıyorum acıyı. Beden kocaman bir kırbacın üzerinde sıraya girdi, kopça ile tutturulmuş peygamber devesi derhal yenmeliydi. Yaşlanıyorum yaşılanıyorum tırnaklarını hissedecek kişnemesini duyacak mıyım bana insanların gücünü ver dünya yok olmadan önce beyaz et ve çoraplar arasında sonun herkesi sevdiği bahçe için yeterince uzun değiller topu topu on dahası banyoda beş bahçede kuraklığın çölündeki bahçede, ağzından o kurumuş elma çekirdeğini tükürmek. (Şimdi boşaldım, lastik uzantıda göstermelik bir sperm; ama konu tam olarak bu değil ki.) On adam gücüyle çal-

kalandım, her saniye berrak ısırap, rendeleyen süngüleme, üreme organlarının çatırdaması. Sonra onun doruklarının dalgasında acizce sörf yaptım, binlerce dış kaynaklı akıntı tarafından parçalandığında dalgaya çarptım ve kuvvetle çekildim. Ve Rachel cansız bedenimin derinliklerine gömüldü.

Rachel'in gözleri akıyordu. Gülümsedi, utanmış, af dileyen bir ifadeyle. Bir şeyler söylemeye çalıştım, ama yalnızca soluyacak kadar nefesim kalmıştı. Anladı, buna rağmen, loş ışıktayken. "Ah. Ben de seni seviyorum," dedi.

Şu an kendimi daha sakın hissediyorum. Her şeye rağmen Rachel Sayfaları o kadar da berbat bir durumda değil belki de. *Fetihler ve Teknikleri: Bir Sentez*'den eklenen bazı sayfalarla ve bir indeksle birlikte...? Yirmi yaşına bastığımda bu geçmişe ait bir şey olacak. Yeni yetmeye bir dereceye kadar düzensizlik hakkı tanınmıştır ve neyse, yarın olgunlaşacağım.

"Bilhassa iğrenç olan bir şeyler ters mi gitti?"

"Tanrı aşkına," dedi Bay Alistair Dyson, dış kartımla yüzünü yelpazeleyerek. "Annen seni taşırken ne yemiştir? Krem karamel ve küp şeker mi?"

"Muz ve dondurma?" diye ekledim.

"Olmaz." Bir sigara yaktı. "Dondurmada kalsiyum vardır."

"Bu kötü mü, hı?"

Dişçimi oldukça iyi tanıyordum. Oldukça iyi tanıyordum çünkü on yaşımdan beri yılda altı kez Oxford'dan kalkıp buraya geliyordum, böylelikle o da ağızımı evcilleştirmeye çalıştığı tüm o iğrenç telleri ve protezleri ve diğer süprüntüleri takıp çıkarabiliyordu. Alistair yabancıları olmadığını Wimpole Caddesi'ndeki

kozmetik diş uzmanları arasında en genç olanlarındandı. (Muayenehanesinde en yeni ve en dehşet verici donanımlara sahipti, şu an vücudunun şekline göre biçimlenmiş olan geriye yatırılabilir beyaz uzay gemisi koltuğu da buna dahil.) Ondan hoşlanırdım; beni güldürürdü. Saygı da duyardım, zor ve zevksiz bir işi sömüren (sanırım) tek Britanyalı pratisyen olduğu için, modern dişçinin şeytani zanaatkar yönü son dönem kurgusal Amerikan yazınında çok popüler. Beklendiği üzere çirkin olmayan kadın hastalarının tümünü düdüklemişti. Ama şu an otuz beşinden yaylanmıştı.

“Yeni bir şey yok, hayır. Öndeki alt sıranın başka bir desteğe ihtiyacı olabilir ve işte alışılmış ... on iki dolgu. Hayır. Yeni bir şey yok. Sadece külüstür dişlerin var, hepsi bu. Dolgular dolu olarak kalmayabilir. Sert yiyeceklerden uzak dur, olur mu? Havuç ya da elmayı deneme. Özellikle elma yok.”

“Ama söylendiği üzere günde bir elma sağlığa –”

“Hepsi fasa fiso. Vitaminler açısından ele alınacak olursa yılda bir zencefilli gazoz beni fiilen dinç tutar ve dişleri de kuvvetlendirir, sen tüm bunları yaşadın zaten.”

“Büyüleyici.”

“Bifteklere de dikkat et. Ve sakız çiğnemeyi aklının ucundan bile geçirme, eğer bunun çatırtıya dönüşmesini istiyorsan o ayrı.”

“Yirmi beşime geldiğimde,” dedim, “çorbayla beslenirim artık.”

“Kamış kullanırsın.”

“Ya da damardan alırım.”

“Çürümeyi derhal keserler yine de. Sen bir de dişetlerin çekilince gör.”

“Lafını bile etme.”

Gülüşük. Lavabonun yanındaki tabureye oturdu ve sigarasını pencerenin dışına fıskeledi. “Endişelenmiyor musun?”

“Pek değil. Sonuç olarak hayır. Çoğu insan fazlasıyla mı endişeleniyor?”

“Evet ve ağır başlı bir şekilde. Değişiklik yapmanın nedeni de budur zaten. Şampanyalara ne kadar çabuk dönerlerse herkes açısından o denli iyi olacağını, senin de çok iyi bildiğin gibi, bildikleri anda o buruşmuş ihtiyar kızlara ağızlarının nakış zerafetinde olduğunu söylemekten bıkip usanırsın. Dönmeleri özellikle benim için isabet olur.” Masasına doğru ilerledi ve reçete koçanını çıkardı. “Mandrax?”

“Lütfen.”

“Otuzluk?”

“İşimi görürse. Şu dolgular için beni biraz daha erkene alabilir misin? Sadece daha gedik olanları hallet. Geri kalanlar bekleyebilir, öyle değil mi?”

“Bu senin ağzın.”

“Evet. Güzel, gelecek ay Oxford Giriş Sınavı’na gireceğim.”

“Aa? O halde Mandrax’ı dikkatli kullan. Judy’ye randevu zamanını bildir. Şimdilik iki tane kâfi. Astım için falan doktora göründün mü?”

“Evet, birkaç saat önce.” Omuz silkişleri takas ettik. Dr Budrys yalnızca ciğerlerimi dinledi, hayalarımı okşadı, bir lama gibi balgam atmamı sağladı ve bunak iyimserliğince zengin bir hükme vardı. Zaten ona asla inanmamıştım.

“Şaşılacak bir şey değil. Stetoskopla göğsümü dinlerken arada bir irkildi. Anneme bu konuda yazıyor. Sanırım hâlâ dokuz yaşlarında olduğumu sanıyor.”

Konuyla ilintisiz olarak uzun pantolan giymeye başlamamın hemen ardından bir diřçi randevusu için Londra’ya indiđim anı dūřundūm. Muayeneye gitmeyi elimden geldiđince sarkıtmıřtım çünkü artık orada ađlayamayacađımı dūřünmūřtūm - oysa řort giydiđim zamanlarda bunu istisnasız yapıyordum, aykırı olduđu hissine kapılmaksızın. Bununla birlikte, yine ađlamıřtım.

“ok yakında yirmi yaşındayım. Belki o zaman bana karşı açık olur.”

Alistair bana kapıyı açtı. “Bu iyi olur,” dedi.

Yirmi geçe: ‘Celia saçmalıkları’ (St Patrick Dekanı)

Charles göz ucuyla saate bakar. O an olaylar daha hızlı gelişmeye başlar.

“Alo? Batı Yakası 2814? Alo? Kimse yok mu? Kim o?”

Kapattım ve tekrar aradım.

“937 2814. Alo? Alloo. Eğer bu –”

Kapattım ve tekrar aradım.

“Alo? Gordon ...”

“Şimdi buraya bak. Umrumda bile –”

Kapattım ve tekrar aradım.

“Eğer ki sen –”

Kapattım ve tekrar aradım. Meşgul. Kapattım ve tekrar aradım.

“Burası santral. Şu an –”

Kapattım.

“İyiyim, teşekkür ederim Bayan Seth-Smith. Siz nasılsınız?”

“Çok iyi. Neden üst kata çıkmıyorsun? Rachel odasında.”

“Teşekkürler. Çıkarım.”

Yukarıya çıkarken Rachel’in annesinin görünüşüne bu kadar az özen göstermesine rağmen nasıl olup da bu kadar caka satabildiğini merak ettim. Her zaman giydiği siyah eski parti elbisesi sigara külüne bulanmış ve pudra ponponlarıyla okşanmış gibi görünüyordu. Saçları babamın hayır ben kel kalmıyorum döne-

mindeki gibiydi. Ve onu o pala bıyıklarını tıraş etmekten alıko-
yan neydi? Sabırlı ziraat olmadan böyle görünmesi mümkün de-
ğildi: Budama, kırpma, uçlara mum cilası sürme. Belki de bu şe-
kilde kendisinin farklı olduğunu düşünüyordu (bu yüzden ekva-
toral koltukaltları) ya da belki de ondan bunu yapmasını kendi
göbekli jigolo görüntüsüne kontrast olsun diye Harry istemişti.

Rachel odasında yoktu. Yatağa oturdum, dizili duran tüm o
kırtıpıl gongların, oyuncak ayıların ve bebeklerin arasına. On-
lardan hoşlanmış gibi görünmeliydim ve özellikle bunlardan
hoşlandığı için Rachel'den hoşlanmış görünmek, böylelikle on-
ları pataklamamın iç ferahlatan fırsatını şu an buldum. “Tüylü
köpecik nasıllarmış bakalım?” dedim. “Annecik nerede, Wins-
tonchester? Arkideşin Kıtırcık o kahrolası suratının nasıl benze-
tilmesini ister –”

Ahenksiz bir mırıltı geldi, saçlarını fırçalayarak, tümünün
aşağıya sarkmasını sağlamak için başını sallayarak Rachel girdi
odaya. Kendimi kaptırdığım sırada küçük bir zenci bebeğin ku-
lağını koparmış olduğumu fark ettim. Onu cebime attım ve aya-
ğa kalktım. Rachel beni görünce minik bir çığlık attı, tamamen
tehlike çağrısı olmaksızın ve gözden geçirdi.

Götürüş'ün ardından bir haftadan fazla geçmişti ve sonraki
ikinci salı, Bellamy'yle dersimden sonra Rachel'lerde sahneye
çıkılmışım. (Artık oraya vardığımda Bellamy genellikle pembe
cinin ve cinsel heyecanın sarhoşluğu içinde oluyordu; ders, hiç
çalışmam gerekmediğini belirten yakarmalardan ibaretti, çünkü
ben çok zekiydim ve harikaydım, acayip yakışıklıydım falan fi-
lan.) Buraya gelmeyi sakıncalı bulmamıştım ve Rachel bunun
annesini teselli ettiğini söylemişti. Bayan Seth-Smith DeFo-
rest'tan “çok hoşlanıyordu” ve Rachel'in onu şutlamasını sağla-

dığımda “çok üzölmüştü” (ama, doğruyu söylemek gerekirse, DeForest’in yarısı kadar bile üzölmemiştir).

Rachel’i kuvvetle kollarımın arasına aldım ve öpüştüğ, kıvrıla kıvrıla ve omuz silke silke, yeni yetme tarzıyla. Kısa bir el-bise giymesi gerçeğinden yola çıkarak elimi eteğinin altına soktum ve kalçalarına basınç uyguladım. Rachel olayı abarttı ve nefes nefese kaldı, bu aralar böyle şeyler yaptığımda olduğı gibi. Yatağın üzerine alabora olduk, zenci bebeklerden bir hayli öfke-li ciyaklamalar alarak tabii.

“Ah, Charles, Charles,” dedi, durmaksızın beni öperek. “Tahmin et ne oldu?”

“Ne?”

“Annem ve Harry gidiyorlar. İki haftalığına.”

“Nereye?”

“*Paris.*”

“Ne zaman?”

“Gelecek çarşamba. Benim *yaşğünüm*. Benim de gitmemi istiyorlar.”

Ayağa kalktım. “O zaman ne olacak?”

Dişçideki iki öğleden sonra hariç (Rachel’e sorarsan, “eskrim dersleri”), her öğleden sonrayı yatakta geçirdik. Üçte okuldan tüy, Holland Park’ın başında buluş, gezine gezine geriye dön, bazen parkın çevresinden, ama nadiren. Sonra evde, alt katta, içeri girer perdeleri çekerim, odaya sıcak; loş bir karanlık vermek için, gün ışığı hazırdır ve dışarıda beklemektedir. Rachel’e banyodan eşlik edilir. Kucaklaşmalar arasında onu özenle soyarım, sonra da kendimi. Tüm yatak takımlarını çekip çıkarır, lekeli çarşafın güvertesinde alırız soluğı. Sonra o uzanır ve ben

onu orgazma ulaştırırım. Sonra da kendimi. Ardından Rachel bunun kendisini ne kadar güzel ve güvende ve iyi ve haklı hissettirdiğini anlatırken elimle onu diğerk bir orgazma ulaştırırım. Yarım saat sonra: Banyo, taze bir prezervatif giymek için, tuvaletin altındaki yolculuğunu kolaylaştırmak için kullanılmış olanın boğazını jiletle keserken. Ve sil baştan.

Rachel evcimen şartları imkan verdiğinde - yaklaşık iki gecede bir - bizde kalırdı. Saat beş olduğunda giyinir ve üst kata çıkardık. Jenny o sıralarda daha fazla görünüyordu, o ve Rachel çok iyi anlaşıyorlardı. Bazen, kızlar çay yaparlarken ben Norman'la bir iki el brag oynayarak kendimce (ve sonradan Rachel'e bunun gerekçelerini açıklayarak) onu yatıştırıyordum. Yaklaşık altı çeyrek gibi Norman içki açtığında, Rachel'le ben sakince ve pek de bencilce olmayan bir şekilde izin isteyip alt kata inerdik, yatağā uzanır konuşurduk. Hayatından. Çocukluğumdan. Babalarımızdan. Bir iki kez daha sevişirdik ve muhtemelen onu (Joe'nun yerinde iki saat boyunca bulaşık yıkamış gibi görünen) elimle diğerk bir orgazma daha ulaştırırdım. Genellikle, geceyarısı gibi giyinir, biraz kahve içer ve bir taksi geçene dek Bayswater Yolu'nda hayaletler gibi dikilirdik.

Düşmemiş tek haftam.

“Babamın aramasını sağlayabilirim.”

“Yapar mı?”

“Elbette. Böyle bir şeye balıklama atlar. Bana tapmıyor olabilir ama gençliğe tapar. Kendisini seksi ve genç hissettirir.”

“Hımm. Ama yine de.”

“Hımm, sanırım annen onun aramızı açmak için orada olmadığı sonucunu çıkarır. Ve Norman az bir ihtimalle ... Sanırım ba-

ban yüzünden gitmek istediğini düşünüyorlar.”

“Hı?”

“Paris. Baban.”

“Evet, sanırım öyledir.”

“Buldum. Gitmek istememenin tek nedeninin bu olduğunu söyle. Acı dolu hatıraların, böyle boktan bir herifin seni üzme-ten başka bir işe yaramadığını. Hepsi bu.”

Fakat Rachel ne zaman babası söz konusu olsa gösterişsiz keder mutadına bürünüyordu.

“Ya da bu işe yaramaz mı? Bak, kendine gel, yapacağım tek şey gidip onlara benimle kalmayı tercih ettiğini söylemek. 1970’lerde yaşıyoruz, tanrı aşkına. Ebeveynlerin tüm bunlara burunlarını sokmalarına artık izin verilmediğini idrak edemiyor- lar mı?”

Ses tonum yeterince uyandırıcı olsa da, Rachel başını salladığında oldukça rahatladım. Asla bilemezdim, dilimi iyi kullanabilmiş olabilirdim. Oradaki ikinci akşam yemeğimden yüzümün akıyla çıkmıştım, yalnızca mümkün olduğu kadar kalın kafalı ve çirkin görünerek. Çünkü kız ebeveynlerinin sende görmek istemedikleri bir şey varsa o da kızlarının sende gördüğü şeydir, artık her neyse. Tavırlarımın söylemek zorunda kaldığı tek şey şuydu: Hey ahali - tamam, sik yok! Benden hoşlanmadılar, doğru, ama Harry babamın hukuk sayfasında ismini basılı görmek için can atıyordu ve neyse, Tanrı aşkına, kafasına estikçe katatoniden manik gevezeliğe atlayan Archie’ye baktıklarında ne düşünüyorlardı peki ve niçin –”

“Daima Dadı vardır.”

“Daima Dadı vardır demekle nasıl demek istiyorsun yani?” diye sordum ihtiyatla. Kafasında başka bir ziyaret daha kuruyor

olabilirdi. Şimdiden ikisini başımdan savmışım bile.

“Onda kalıyormuşum gibi yapabilirim. Bana arka çıkar.”

“O tek odada mı?”

“Bloomsbury’de dairesi varken onunla kalıyordum. Ayrıca annem şimdiye kadar Fulham’a hiç gitmedi.”

Annesinin kokona arkadaşlarını görmek için nasıl olup da Fulham’dan geçmeden Putney ve Roehampton’a gitmeyi başardığını merak ettim doğrusu.

“*Cidden mi?* Öyleyse kesinlikle işe yaramalı.”

Var gücümüzle planı kurduk. Ardından, şöyle dedim:

“Ne kadar hoş vakit geçireceğimizi bir düşün.”

Fakat bu noktadan sonra bile, 3A Not defterinin de oldukça açık bir şekilde belirttiği gibi, bir parçam böyle düşünmüyordu. Bir parçam Rachel Fransa’da olursa sınavlarımın ne kadar da iyi geçeceğini (kendiliğinden ayağıma gelen Araştırma Bursu? Başbakan’dan telgraf?) ve ona yollayacağım ağdalı mektupları düşünüyordu.

Tek başıma çok zaman geçiriyor olmam gerekiyordu. Çünkü gizli banyo saatlerine ihtiyacım vardı, ayrıca Rachel’in beni kirli linolyumun üzerinde kamışım ile kıvrılırken görmesini kesinlikle istemiyordum. 200 dakikalık banyolarımı, maraton sıçışlarımı nasıl açıklayabilirdim ki? Neden, en huzurlu akşamüstlerimden bazıları lavabonun üzerine yığılı halde büyük damlalar uyluklarımdan süzülürken geçirilmişti? (Bir tek orada gerçek anlamda radikal bir hayat görüşü sarmıştı beni; bir tek orada hepimizin, bir şekilde, suçlu olduğunu, tüm kalbimle, gerçekten *hissetmiştim*.) Rachel orada olursa artık kağıt mendillerin yastığında uykuya dalamaz ya da yatağımın altındaki özel kahve fin-

canına aksıramaz ya da boğazım suskun şafağı alkışlarken geceyi öksürerek ciğerlerimden söküp atamazdım. Ah, o on dört saatlik okumalar, ot hayatın sayıklamaları, bitkinlik hapları, yalnızlığın rahatı. Ve iki hafta içinde sınavlar.

Onun (bacaklarımın arasında kıvrılmış bir tabaka tuvalet kağıdının) üzerinde kısaca elle doyuma ulaşmamın ve ebeveynleriyle içilen bir kolanın ardından, o akşamın erken saatlerinde Rachel'lerden ayrıldım. Rachel, eğer Dadı hilesini işletecekse bir süre ortalıktan kaybolmamın iyi olacağını söyledi. Jenny ve Norman'a onlar açısından bir sakıncası olup olmadığını sormalıydım.

Ve döndüğümde kavga ediyor olmasalardı bunu yapmış da olabilirdim.

Mutfakta çay içiyordum. Ablam, kırmızı kareli gecelik içindeki girdap, eşikten içeri süzüldü.

“Selam,” dedim.

Gözyaşlarını bir dikişte devirerek, öfke ve dürüstlüğü görkemiyle kahvaltı odasındaki şifonyere doğru ilerledi ve tüm belgeleriyle sertifikalarını sakladığı klasörü çekip çıkardı. Jenny aradığını bulmuştu. Geri döndüğünde, Norman içeri girdi, çalışmayacağını bildiği ve zaten bunu da istemediği bir cihaza bakmaya gelen septik bir iş adamı.

“Selam,” dedim.

Jenny, ufak tefek görünerek, ona doğru atıldı ve kağıt parçasını Norman'ın burnunun ucunda salladı.

“Bak. *Bak*. Gerçek bu. *Göremiyor musun?* Seni koca ... de-vasa aylak, gerçek bu.”

Sanki bir sinema ekranındaymış gibi, Norman'ın öne doğru

eğilişini, kağıt parçasını kapışını, yumruğunun içinde buruşturuşunu ve yere fırlatışını izledim. Jenny harap olmuş yumağa, inanamayan ıstırap içinde birkaç saniye bakakaldı. Ardından, ani bir hamlede el ayası Norman'ın yanağında kulağı sağır edici bir mola verdi. Ah, hayır, diye geçirdim içimden; şimdi onu adam akıllı marizleyecek. Jenny donakaldı, eli Norman'ın ağarmış suratında yassılaştırmış olarak istirahat halinde. Norman elini çekmesini bekledi.

“Yatağa git, Jennifer.”

Tez ayak seslerinin ardından boğuk bir çığlık geldi, “Sen bir katil-s-i-i-in.”

Norman bir iç çekişle kağıt yumağını yerden kaldırdı, ellerini cebine soktu ve sırtını duvara gömdü.

Orada olduğumu biliyor muydu acaba?

“Bir parti brag atalım,” dedi.

Tabii ki, reddedemeyecek kadar tırsmıştım.

“İki alta, as üste,” diye devam etti monoton bir şekilde, “paralar masaya, siyah ikililer harika.”

Sizin tahmininiz de en az benimki kadar iyi olabilirdi. Bununla birlikte, yaşlıları ilgilendiren böyle meselelerdeki yeni yetme cehaleti onlara karşı duyulan bir hissizliğin gelişmesine yardımcı olur - ve ben, karışık duygularım olmasına rağmen, o gece Rachel konusunu danışmakta, endişe olaya el atmadan işleri yoluna koymakta kararlıyım.

Bir saatlik brag'ın ardından, şöyle dedim: “Dur. Hemen sıcıp geliyorum. Saniye sürmez. Kağıtları ayarlama sakın.”

Üst katta, yatak odasının kapısını çaldım. “Jenny?”

“Buradayım.”

Oturma odasında karamsar sokak lambasıyla özdeşleşmiş şaşılağı görüntü, Jenny koltuklardan birisini pencereyi karşısına almak için çevirmişti. İlerledim ve yanında çömeldim. Uysal bir sesle Rachel'in bir süreliğine kalmak için gelebileceğı ihtimalinden bahsettim. Tam karşısına baktı, meydandan aşağıya.

“Olur,” dedi.

“Fazladan bir sorun yaratacağıını sanmıyorum. Ev işlerinde falan yardımcı olur.”

“Yo, buna gerek yok.”

“Ayrıca oldukça iyi anlaşıyorsunuz.”

“Mm.”

“Ve onun etrafında olmasının gerçekten hoşuna gidebileceğini düşündüm, konuşmak için. Bir kız - permalardan, bebeklerden ve böyle şeylerden konuşabileceğın bir kız, bilirsin. Çünkü biraz sıkıntılı görünüyorsun.”

“Ona bundan bahsettin mi?”

“Norman'a mı? Henüz değil.”

“Yapma, lütfen, şimdilik anlatma. Rachel gelmeden önce anlatırsın, ama henüz erken.”

“Olur. Neden peki?”

“Ah, bilmiyorum, ama lütfen şimdilik anlatma.”

Elimi bileğının üzerine yatırdım. Bir koleksiyoncunun bir parça mermere, oda sıcaklığının altındaki gerekli derecede olup olmadığını anlamak için dokunması gibi elimi bileğının üzerine koydum.

“Tamam,” dedim.

“Güzel. Dilediğı kadar kalabilir.”

“937 2814? ... Ah Tanrım.”

Kapattım ve tekrar aradım.

“Alo? Şimdi bana bak, bu artık –”

Kapattım ve tekrar aradım.

Meşgul.

Kapattım.

Babama Mektup, bir zamanlar Babama Nutuk’tu, şimdilik yaklaşık olarak otuz dosya kağıdı tutmuştu. Alt katta çalışma masamın üzerinde duruyor, bir manilla zarfın içinde, pullanmış ve adreslenmiş olarak. Son dakika düzeltmeleri ve tashihleri beni postalamaktan alıyordu.

Bizde kalmaya gelmesi düşünülen andan önceki altı gün içinde Rachel’i yalnızca iki kez gördüm. Çok uygun, gerçekten: Sınavlar için okumam gereken hâlâ birkaç metin vardı ve Rachel Sayfaları’nı günümüze uygun hale getirmek için epey bir katiplik gerekiyordu, tüm bu yeni duyguların kataloglanması ve dosyalanıp kaldırılmasıyla ilgili şeyler. İlk aşk, anlarsınız ya.

Bu konuda yeni olarak söyleyebileceğim pek bir şey yok. Ve de, eğer Rachel Sayfaları’ndan alıntı yapacak olursam? “Normal hayatın (Jen+Norm, okul) o anki geçici hevesime göre katılabileceğim ya da katılamayacağım paralel bir boyutta meydana gelmesine rağmen. R.’in yaptığım her şeye tanık olmasını ve bunları yaşamasını istiyorum; tepemden bakmasını, kalıcı olarak onun huzurunda olmayı istiyorum (onunla olmakla aynı şey değil); fakat işte daima orada.”

Ve bunu sanki o’ymuşum gibi hareket ederek, kısmen fark ettim. Eğer o iki hafta boyunca beni gerçekten izlemiş olsaydı, gizlemek zorunda kalacağım hiçbir şey olmazdı. Sadece banyo kapısını üstüme kilitlediğimde kendimi yalnız hissettim. Siz di-

yaframınızın içinde ıstırapın namlusunu taşıdığınızı hissettiğinizde ben hâlâ sahnede idim; işaret verilir verilmez ağlayabileceğinizi hissettiğinizde, oğlancının teki size avuç dolusu toz içinde korkuyu gösterebildiğinde ben sahnede idim. Ama tüm bunlar bir yerlerde iyice belgelenmiş durumda.

Salı gecesi, Rachel'in ziyaretinin arifesinde epey viski ve brag tüketildi. Ve Norman'a onun geleceğinden hâlâ bahsetmemiştim.

Saat sekiz gibi, bir nedenden dolayı küçük kardeşi Tom'un refakatinde, Geoffrey içeri sızdı. Derhal üç kartlı bi brag semineri toplayan Norman tarafından sarhoşluğun açık yürekliliğiyle selamlandılar.

Geoffrey'i gördüğüme çok sevinmiştim, huzur kaçırıcı varlığımdan ve hilekar yöntemlerimden bıkip usanmayı geride bıraktığına hiç şüphe yoktu. Ama Tom'u gördüğüme pek de memnun olmamıştım, kendi Sebastian'ımın Geoffrey şubesi: On altı yaşında, irin dolu kabarcıklarca zengin, şehvet düşkünün zampara havaları, sebum rutubetli saç çizgisi ve ergenliğe ait koleksiyonun diğer parçaları. Renk vermeden esneyerek gözlerimi ona diktim, Norman oyunun kural-hıck-larını ve ortaya mangark* koyma olayını anlatırken.

“Nasılsın, Tom?” diye sordum.

“Kıyak be.”

“Hay hay, evlat.”

Şimdilik kısa olan saçının, solmamış kotunun, sıradan olmakla birlikte epey ter lekeli gömleğinin aksine şahitlik etmesi-

* Mangark: Mangır sözcüğü ve geçirme sesi ile sözcük oyunu.

ne rağmen Tom, (hipi çömezi, ikinci sınıf) seks, uyuşturucular, Küba, hipi *olduğu* gerçeği hakkındaki görüşlerinin sempatik doğasını imlemek için çıbanlı boynunun civarlarına dolanmış eşarpların, bandanaların ve madalyonların gülünç yığınyla hop oturup hop kalkıyordu.

Fakat Tom dikkatini vermiyordu. “*Bak,*” dedi Norman, “Eğer siyah bir ikili çekersen bu ... *boruku* yediğinin resmidir.”

Tom ağabeyine baktı. “Çözemedim,” diye yakındı.

Norman idare edilebilecek kadar sarhoştur, fakat su katılmamış gençliğe dikkat edecek ve düşmanca davranacak kadar da yaşlıydı, gençliğin tabiatında küfürlü bir şeyler olduğunu düşünme ve bunun refakatinde kendisini etkisiz ve tuhaf hissetme eğilimindeydi. Herbirine partizan bakışlar fırlatarak diplomatikleştin: Norman’a göre bu - kahrolası - bitnikler, Tom için bu - kahrolası - kır saçlılar ve Geoffrey’e göre ise daha doğal bir şeyler. Ayağa kalktım, Norman’ın omzuna dayandım ve diğer ikisine göz kırparak kuralları aydınlatmasına yardımcı oldum. Viski şişesini kenara çekerek yer açtım. Birkaç dakika içinde, Geoffrey çabalamaya başladı, Tom “hı hı” ve “çaktım” diyordu ve Norman dersin arasına pis şakalar serpiştiriyordu. Ardından ben sıvıştım.

“Elbette, yarın seni doğum günün. Oldukça uygun. Yirmiye basıyor olmak nasıl bir his?”

“On sekiz ya da on dokuz yaşında olmaktan farklı değil.”

“Ama artık bir yeni yetme olmayacaksın.”

“Ne olmuş? Bu önemli değil ki.”

“Böyle mi düşünüyorsun? Benim için çok şeyin değişeceğinden eminim.”

“Niçin?”

“Sonun başlangıcı. Yo. Sorumluluğun başlangıcı. Kendini ciddiye almaya başlamak zorundasın.”

“Aslında, ben umursamıyorum.”

“Tanrım. Sana henüz bir şey almadım. Bunu umursuyor musun?”

“Tabii ki fark etmez.”

“Annenle her şey yolunda mı?”

“Sanırım.”

“Güzel, yarın görüşürüz. Altı gibi nasıl?”

“Tamam. Seni seviyorum.”

“Ben de *seni* seviyorum.”

Kahvaltı odasına geri döndüğümde Norman tek başına oturuyordu. Diğerlerinin nerede olduğunu sordum. Tom üst kat banyosunda kusuyordu. Geoffrey, tam aksine, alt kat banyosunda kusuyordu.

“Niye ki?” diye sordum.

“Viski,” dedi Norman sağgörülü bir edayla. “O minik kulam-para sünger gibi çekiyordu.”

“Sebep sadece bu olamaz. Uyku hapları da olmalı.”

Norman omuz silkti. “Arkadaşların o kadar da karı kılıklı değilmiş. Nasıl olduklarına bakacak mısın?”

“Hayır. Bırak ne halleri varsa görsünler. Kafa yoramam. Düzelirler, öyle değil mi?”

“Senick*. Senin olayın.”

Sessizce oynadık. Norman’ın ard arda üç el kazanmasına

* Senick: Sarhoş ağzı.

müsaade ettim, sonra şöyle dedim: “Rachel büyük ihtimalle yarın kalmaya geliyor. Ailesi birkaç haftalığına ... Cornwall’a gidecek.”

“O niçin gitmiyor?”

“İstemiyor. Gitmesini ben istemiyorum.”

“Seni lanet olası kuduruk.” Norman biraz daha viski doldurdu. “Daha önce buralarda takıldığın o kaltak kimdi?”

“Gloria?”

“Evvvet. Sana bir şey söyleyeyim mi, üzerinde kocaman ikizleri var o kızın.”

“Evet, ama o yalnızca bir düzüşken. Rachel hakkında farklı düşünüyorum. İlk aşk ve tüm bunlar.”

Norman olmayan kaşlarını kaldırdı. “Hadi be, siktir git,” dedi.

Ardından hafif ayak sesleri duyuldu. Sürme kapının arasından Jenny’nin başı belirdi.

“Herhangi biri yatak odamdaki telefonu kullanıyor muydu?”

“Bendim,” dedim.

“İyi, açık unutmuşsun.”

“Ah. Özür dilerim.” Ama çoktan uzaklaşmıştı.

“Ne demek istediğimi anlıyor musun?” dedi Norman. “*Sikem* sikem sikem.*”

“Anlıyorum. Ama bunu eninde sonunda yapmalısın. Birisinde durulmak zorundasın.”

“Neçin?”

“Çünkü başka türlü,” derken buldum kendimi, “çıldırırsın ya da çıldırmaktan korkmaya başlarsın ki bu çok daha kötü. Yalnız

* Sikem: Sözcük oyunu.

yatmayı sürdüremezsin... Üzgünüm, kafayı buldum.”

“Şimdi de sen mi?” diyerek bana tuhaf tuhaf baktı.

“Neyse, Jenny’ye sorun olup olmadığını sordum?”

“Ne diyor?”

“Ah, sakıncası yok.” Beşli bir seri karşısında hezimete uğradım. “Lanet olsun şu kartlara.” Masaya gılgıcır madeni bir beş peni koydum. “Yo, yani Jennifer bugünlerde epey kederli görünüyor. O her zaman karamsardı, bu doğru. Eskiden şu an olduğundan daha kötüydü, gerçekten. Düşüncelerin kuluçkasına yatmaktan hoşlanır. Bu değil, ben sadece onu özellikle *kaygılandıran* bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Bununla birlikte, biliyorum ki o ...”

“Evet? Biliyorum ki o, ne? Eğer çok bilmek istiyorsan sana anlatayım.”

“Şey, yani, eğer istemiyorsan anlatma.”

“Benim sikimde bile değil. Sakın bana –”

Merdivenlerden bir şeylerin yuvarlandığını duyduk. Tom topallayarak odaya girdi.

“İyi görünüyorsun,” dedim.

“Geoff nerede?” diye sordu Tom.

“Alt katta kusuyor.”

“Üzgünüm, ahbap. Dayanamıyorum. Vınlayacağım.”

“Dur. Bekle. Onu çağırayım.” Ayağa kalktım.

“Yo, ben yaylanıyorum.”

Tom mutsuz bir şekilde koridora gerilerken peşinden gittim.

“Endişelenecek bir şey yok,” dedim. “Çağırırım onu.”

Alkış yatıştırıcı komedyen gibi hareketler yaptı.

“Kıyak,” dedi.

Biz koridorda ayaktayken Norman hafifçe sürtünerek yanı-

mızdan geçti. Ve “Jenny!” diye seslendi.

Banyo zemininde diz çöktüm. Geoffrey mahçup bir ifadeyle bana doğru parmak uçlarını çırpı.

“Tanrım, ben kasıcı herifin tekiyim,” dedi.

“Hayır,” dedim, onu odama kadar yürütürken. “Seni görmek güzel.”

“Tom nerede?”

“Def olup gitti. Ona ne verdin?”

“Yarım Mandie, bir Seconal* - hatırlayamıyorum - ve iki Mogadon**, sanırım. Düzeler mi?”

“Evet.” Yatağıma oturdum. “Sheila nasıl?”

“Olay da bu zaten. Defterimi dürdü. Sondan bir önceki gece.” Buna inanamamış gibi başını salladı. “Defterimi dürdü. Bu kıyamet değil mi?”

“Elma ister misin?”

Görünüşe bakılırsa olan biten şundan ibaretti. Sheila işten döndüğünde (alternatif bir dergide sekreterdi) bir bakmış ki Geoffrey yatak odası zeminine sırt üstü uzanmış, her iki kulağa dayalı birer gramofon hoparlörü, tek elinde sönmüş bir joint, diğerrinin oldukça yakınında ters çevrilmiş bir bardak, ağzının kenarlarından açık tonlu salya sızmakta. Kahvaltıdan beri kafası dumanlıymış. Eylül'deki kahvaltıdan beri kafası dumanlıymış. Kalktığında çenesinin altından bir zarf bulmuş. İçinde de ilişkilerinin durumunun bir özeti ve beş poundluk bir banknot varmış.

“Ayrıca onu yeterince düzmediğime eminim.”

* Seconal: Marka. Sinirlilik ve uykusuzluk durumlarında yatıştırıcı olarak kullanılan (genellikle secobarbital sodyum şeklinde) açık renkli bir tür hap.

** Mogadon: Marka. Seconal gibi yatıştırıcı ve sakinleştirici bir tür hap.

“Böyle düşünmeni sağlayan ne?”

“Hep dut gibiydim.” Sigarasıyla kül tabağını dürttü. Ama o inatlaşarak sönmedi.

“Alet kalkmıyor muydu?”

“Alet kalkmıyordu. Ve ben durmadan yatakta kusuyordum.”

“Ne kadar sıklıkta?”

“Küçümsenemeyecek kadar.” Başını salladı. “O Yahudi pili-ciyle işler ne alemde?”

Anlatmayı istedim, ancak bunun onu kırabileceğini düşündüm. “Sonuç olarak Yahudi değilmiş.”

“Düzdün mü?”

“Ah, evet. Anlarsın, fena değil, biraz sıkıcı. Bilirsin, özel bir şey değil.”

Korkarım ki daha sonraki iki buçuk hafta oldukça bulanık. Günler kısa süre sonra ayrımsanmayı bıraktılar. Günlüğümdeki birçok yaprak tamamen beyaz ve Rachel Sayfaları bu noktada, nesnel gerçeklerle hür çağrışimli nesrin pişmanlık dolu keşmekeşi. Yine de bu durum, olayları yapısal bir bakış açısıyla görmeye sevk ediyor beni - olayları değerlendirmede en mükemmel bakış açısı, fikrimce. Tarihler orada, kayda değer düşüncelerim ve duygularım da öyle. Ve yalnızca yarım saatimiz kaldı.

Şarabımı yudumluyorum. Sayfayı çeviriyorum.

Her şey güzel başlıyor.

Levazımları mutfığa yığmamızın ardından Rachel’le ben Norman ve Jenny tarafından karşılandık. Pencerenin önünde resmi bir vaziyet takınmışlardı; her ikisinin elinde birer şişe şampanya ve bir üçüncüsü de, Norman’ın elindekini cılaması

için yarım düzine Guinness’le çevrelenmiş sehpanın üzerinde bekliyor. Bunun beni ne denli etkilediğini anladığımda mahcup olmuşum. Oysa çok daha yoğun hissettiğim şey ise - Rachel’in tebessümlerine, reşit el çantasına ve minimini bavullarına bakarak - onun hissettiği bağımsızlık ve ayrılık düşüncesiydi. Rachel’in kendi kimliği vardı, görüyorsunuz ya - işte Jenny ve Norm tarafından selamlanıyordu - kişisel eşyalara ve kişisel özerkliğe sahipti. Yalnızca takıntılarımın bir toplamı değildi o; tek kelimeyle o benimle olmayı seçmişti.

Köpüren burunlarla “İyi ki doğdun Rachel” ezgisini söyledik.

Şampanya: İçkiden daha öte, bir uyuşturucu. Geçmişe dönüp bakınca bu tuhaf gibi geliyor, her nasılsa aşırı yeni yetmece: Okul çıkışında şişman kızı pavyonun arkasında sıkıştırmak gibi; koyu mavi kadın donu üzerindeki parmak uçları bana, avuç içi dolusu kifayetsiz göğüs sana, pohpohlama ve rezil etme kıza (ama o kim oluyor da eleştirel oluyor ki?); ya da banyodan çıkarken çıplak olarak bir an için görülen arkadaş ablası (veya annesi) gibi; ya da diz boyu derinliğindeki parkalar ve kadife pantolonlar havuzundaki partiler gibi, biralı ağızlar ve yavaş yavaş düşen bedenler ağır çekim trafik kazalarındaki gibi birleşirler; ya da daha barizi, ergenliğin ölümsüz dörtlü takımı gibi, kızın gömleğinden aşağı elimi soktuğumda, fakat hemen ardından yine sen eteğinden yukarı elini soktuğunda, fakat yine seninki daha fazla çabaladığında, ilk önce kim? En azından, bana öyle geliyordu, odadaki tek yeni yetme, uygunsuzlukların daha çok farkında.

Diğer tüm durumlarda homoseksüel olarak eşleşmiştik, Oysa şu an elimizde kanepenin üzerinde diyagonal bir kiriş oluşt-

ran Bay ve Bayan Entwistle ve Charles Highway’le onun dizlerinin arasına oturmuş olan Rachel Noyes var: Öpüşüp koklaşıyorlar, bağışıyorlar, kahkahalar atıyorlar, kokarcalar kadar sarhoşlar. Ardından bağıışmalar ve kahkahalar kesiliyor. Norman’ın elinin Jenny’nin göğüslerinin muazzam beyaz dalgalarına binerek sürüklenmeye başladığını fark ediyorum ve Norman’ın vücudunun ‘her şey serbest’ görüşü ve koca ağızlı öpücüklerin oburluğu karşısında Jenny sinip kalıyor. Norman elbisesinin üst kopçasını azat eder etmez yüksek sesli bir vızıltı duyuluyor. Çökük yüzlü Jenny, yavaşça yere uzanıyor.

Rachel’le ben sahneden çıktık.

Rachel’le hemen aşağıda sevişmeyi bitirmemizin ardından tam yarım saat boyunca, Norman’ın öküz gibi böğürtülerini ve Jenny’nin kuku-ri-kularını duyabiliyorduk. Sonra kırışler suskunlaştılar.

“Çok şükür,” dedim saygıyla.

“Şey, yaklaşık bir aydır ilk defa.”

“Ah, gerçekten mi?”

Solgun ciddiyetimizin bir parçası yitip gitti.

“Jenny öyle söyledi.”

“Oo, tabii ki de. İkiniz de hatunsunuz. Hep aklımdan çıkıyor. Elbette sana anlatacak. Sanırım sana sebebini de söylemiştir?”

“Ha ha. Hayır, aslında anlatacaktı. Ama Norman içeri girdi.”

“Sevişmekten kim kaçınıyordu sence?”

“Bilmem ki. Norman, sanırım.”

“Daha muhtemel görünüyor. Büyüleyici iş. İzninle, kolum uyuştı da.”

“Böyle iyi mi?”

“Şimdi daha iyi.”

Kusur kalmamak için onunla tekrar seviştim. Ne de olsa yirmi yaşındaydı. Ben Olgun Kadınımlı bulmuştum.

İlk haftayla ilgili güzel bir şey.

Temizliğin hazzını (Rachel günde en az iki kez banyo yapıyordu böylelikle ben de en az bir kez yapmak zorunda kaldım) ve bunlara sahip olmanın yanı sıra, gerçekten temiz giysiler ve düzenli bir oda istemini öğrendim. Eskiden düzensizliğimden keyif almakta olduğumu o zaman anladım; bu -Düşüş'ün doğrudanlığı bir çıkarım - emin olmadığım beden içi kargaşamı simgeleme girişimi olsa da, olmasa da. O ya da bu şekilde yatakta epey zaman geçirdim ve anladım ki kollarımın arasında o esmer afet olunca gayet iyi dinleniyorum. Gövdesinin o güçlü kuvvetli hali görünüşe göre bunu bana da aktarıyordu, ayrıca, göğsümün benim hakkında vermiş olduğu tecil kararından dolayı (o ana dek banyoya sadece bir tek geceyarısı ziyareti talebinde bulunarak), çekinmeden bakılabilen bir vücuda sahip olduğumun göstergesi olabilecek imalar aldım.

Pek de iyi olmayan iki şey ki (dürüst olacağım) o anda beni çok kaygılandırmamışlardı.

Dürüstlük faslı sona erdi. Rachel'le yattıktan sonra, Götürüş'e dair ayinsel emeklerimin ardından ona doğru sendeleyerek yaklaşip şunları söyleyebileceğimi sanmıştım:

Tamam öyleyse. Sen fena değilsin, ama toysun ve kendini beğenmişsin ve sık sık pişmiş kelle gibi sırtıyorsun ve kişiliğin veletlerin yapmacık tavırları tantanasından çok da farklı değil, hepsi sevimli, ancak ağırlığı yok, öz yoksunu. Örneğin: Blake olayında DeForest'a yalan atamıyorsun, ama gel gör ki Dadı ko-

nusunda annene pckala yalan söyledin. İyi güzel. Ama bu seni ahlaki görüşünü yeniden düzenlemeye zorluyor mu? Bu soru için cevaba ihtiyacım olduğunu hiç sanmıyorum. Yaşam, sevgili Rachel, senin kabul edebileceğinden çok daha deneysel ya da *taktiksel* bir meseledir.

Ya ben mi? Peki, ben hilekârım, çıkarıcıyım, kompleksliyim - aslında, deliliğin sınırlarındayım: Ben öteki uçtayım: İçten gelen yapımın insafına terk edilmem. Sizler egonun seğirmelelerine ve omuz silkişlerine güvenirsiniz; bense bunları düzenlemeye bakarım. Şüphesiz birbirimizden öğrenecek çok şeyimiz var. Bizler aşığız; bizler iyi huylu numuneleriz, siz ve ben, karamsar ya da kinci değiliz. Bizler ayakta kalacağız.

Belki bu daha sonradan gelecek. Belki bunu yirmi yaşında olduğumda da ayarlayabilirdim.

Bu esnada, çılgın itiraflar ve uzun uzadıya karşılıklı övgüler vardı. Birbirimizi ne yalanladık ne de yerdik. (Bir kez, sevgi dolu bir şekilde somurtmasının taklidini yaptım; aniden acı dolu şaşkınlığa kaydı, bunun üzerine ben de durumu merdivenlerden sesini duyduğumu öne sürerek, lastik dudaklı Norman taklidine çevirdim.) İkimiz de dışkılamadık, tükürmedik, tatak yapmadık ya da yellenmedik. (İlk aybaşı kanamasını nasıl izah edeceğini merak ettim, vadesi çoktan geçmişti.) Güzeldik ve zekiydik ve iki kat güzel ve zeki çocuklarımız olurdu. Bedenlerimiz yalnızca orgazmda işliyordu.

Ki bu beni ikinci noktama götürüyor.

Yatakta *o kadar* da çekingen değildik, buna rağmen Rachel onun üzerinde yatmanın ve sevimli görünmenin asla daha ötesine geçmedi. Doğrusu, Rachel zevkten dört köşe olmuştu ve ondan daha fazlasını yapmasını beklemek nezaketsizlik olarak de-

ğerlendirilirdi. Bacakları onları koyduğum yere gitti, kolları boynum dolaylarında kanat çırpıyordu. Arada sırada aletimle oynayıyordu, tabii, yalnızca oynayıyordu, olumlu bir şey değil. Seks onun için Disneyland'di: Organize umutların ve yasal haylazlıkların kiralanmış bahçesi. Her şeye rağmen, fazlasıyla duygusal: Yine de yalnızca tek tip duygular. Bununla birlikte - kendine gel - ona gerçekten öteki yönümü göstermek istiyor muydum, benim semtimi? Dionysos şerefine banyo seksi: Tabur içeri, örtüleri çekip çıkar, hayret verici rutinin üstünden girip altından çık, herhangi birinizin aklının alabileceği her şeyi yap, tekrar, sendele ya da çömel fıskırt sustur, tekrar, her şey dinene dek, tekrar. Hayır. Ayrıca muhtemelen o bana müsaade etmezdi.

Üç önemli olay.

Bir.

Pazartesi sabahı, beş gün sonra. Rachel okuldan önce gelip Dadı'yı görmek niyetindeydi, dokuduğum yalan kumaşındaki suç ortaklığını beslemek için. (Elbette, o yine de bunu olsa olsa tiksindirici derecede duygusal bir biçimde oynadı.) Rachel sekiz gibi kalkarak zamanını banyoya ve makyaja ayırdı, ama bana bir fincan çay getirdi ve hoşçakal öpücüğü vermeden önce perdelelerini araladı. Taş çatlasa yarım saat boyunca yatağın sıcaklığı ve boşluğunda cinsel cazibeli zevk içinde gezindim durdum. Sekiz buçukta ya da o civarlarda dışarı adımını attım, koltuğun altında yolunu şaşırmış bir külot olduğunu fark ettim. Şömineyi yaktıktan sonra onu öpmek ve koklamak için yerden kaldırdım.

Bir süre öpüp kokladıktan sonra onu ters çevirdim. Gördüğüm (a) kurşunkalem kalınlığında üç adet kasık kılı virgülü ve (b) süet kahverengisi bir bok şeridiydi, parmağım kalınlığında.

“Adil olalım, Tanrı aşkına,” dedim yüksek sesle. “Onlar da bunu yapıyorlarmış.”

Yine de geri döndüğünde elimde onunla karşısına çıkmak için kötü emelli bir temenniye tüm gün boyunca besleyip durdum. “Ah, *Rachel*. İçeri gir, lütfen.” (Ben koltukta oturuyorum, kollar kavuşmuş. Delil A, üzerinde deney yapılmış canlı bir tarla faresi gibi toplu iğnelerle masaya tutturulmuş bekliyor.) “Bu tarafa gel, eğer gelebilirsen ve bana ne gördüğünü söyle: Şimdi: Bu sabah yaklaşık olarak sekiz otuz beş sularında ... Söyleyecek bir şeyin var mı? Haydi haydi, inkar etmenin hiçbir faydası yok; kanıt önünde. *Seni ... bok.*”

Saçma bir keder ve kayıp duygusuyla onu çamaşır sepetine attım, ve akşam üstü eve geri döndüğünde suratsız isteksizle gözünün içine içine baktım. Ardından yeni yetme somurkanlığımı sergiledim.

Epey aydınlatıcıydı. İlişkimiz o ana dek öyle açık sözlü ve idealleştirilmiş, tamamen samimiyetsizdi ki, dürüst ve çürük karamsarlık hali ortaya çıktığında, ben (ve Rachel, ayrıca) bunun üstesinden gelmek için hiçbir mekanizmamızın olmadığını keşfettim.

O akşam, Rachel nefes bile alamayacak kadar korkmuştu. Dadı'nın-nasıl-olduğu ve onu-hâlâ-sevmemin-ne-tatlı olduğu konusundaki konuşmasının orta yerinde “Ah cidden mi” diyerek kitabıma geri döndüğüm anda Rachel'in suratında beliren ifadeyi unutacağımı hiç sanmıyorum. Dehşetli ve ürkmüş bir yüz; sanki biri uzaktan çığlık atmış ya da kulağına hortlakça bir müstehcenlik fısıldamış gibi. Sinsi kabiliyetin heyecanıyla masaya doğru yüzümü buruşturdum. O anda benim yüzüme bakacak olursanız, Rachel'in arkadan fırlayıp kafama bir tane patlatacağını

beklediğimi düşünürdünüz- ya da beni gıdıklayacağını. Çok garip bir ifadeydi; ayrıca oldukça sevimsiz, hatırlayabildiğim kadarıyla.

Ve, geceyarısında, Rachel yatakta yanıma doğru tereddütle alçaldığında, “Çok yorgunum,” dedim ve sırtımı döndüm. Bu en az iki kez sevişmediğimiz ilk gece olabilirdi. Kocaman bir ereksiyona uğradım, elbette ve bir o kadar da hissettim. Fakat sinirlerimi test etmeliydim. Beş dakika boyunca put gibi durdum. Ardından, yavaş yavaş ve acı dolu bir şekilde ağlamaya başladı.

Kıçına şaplak indirdim, öptüm, özür diledim, göğüslerini okşadım, göz yaşlarını yalayıp kuruttum, onu sımsıkı kucakladım, fısıldadım (daha ziyade genizden konuştum): Evet, annem o akşamüstü telefon açtığında ağlıyordu; bunun neden beni bu kadar etkilediğini bilmiyorum- ama o Bok, annemi yerin dibine geçirmek için beraberinde fahişelerinden bir diğerini daha getirmişti. Acaba Rachel bir gün beni affeder miydi?

Rachel, yetmiş dakika sonra onu sekizinci orgazmına ulaştırdığımda ve dokuzuncusunda ona bizzat katıldığımda hâlâ hüngür hüngür ağlıyordu, her şeyden önce rahatlamayla. Bu o gece her şeyi hallederdi: Aptal salgıların copu.

Uykuya yenik düşene kadar babasından bahsetti. Jean-Paul İspanya İç Savaşı'nda-gülmelisiniz-göz alıcı çekicilikte bir yara almış, (Rachel'in söylemesine pek de gerek yoktu) Moda Amaç uğrunda çarpışırken.

İki.

İkinci Olayın, Birinci Olay'ın sonucu olup olmadığı yazınsal eleştirmenlerin değil, psikologların konusudur.

Uyandığımda kalçamın iç tarafı tüylü bir ıslaklık havuzundaydı.

“Neler oluyor?” diye sordum titreyerek.

Ah ulu Tanrım, diye düşündüm normal olarak, ben yatağı ıslatmışım. (Bunun ergenliğimin ilk dönemlerinde bir problem olmadığını iddia edemem. Ama babam bazı berbat düzenekler edinmişti. Gazlı bez gibi bir battaniyenin üzerinde takımlarımda bobinlerle uyuyup-uyanırdım, gecenin üçünde, çınlayan elektrikli zillerle, yanıp sönen ışıklarla, çingiraklar ve alarmlarla dolu bir tramvay istasyonunda.)

Rachel yanan şöminenin önünde utanç verici bir şekilde buharını salıyordu. “Buna inanmayacaksın,” dedi işin-doğrusunu istersen ses tonuyla, “ama yatağı ıslattım.”

Yataktan dışarı çıkarak yanında diz çöktüm. Çıplaktık.

“Ah, endişelenme,” dedim. “Dert etme, dert etme. Tanrım, takriben on sekiz yaşıma gelene kadar ben bunu her gece yapardım. Non-stop. Aslında, takriben geçen haftaya kadar. Yo, kendine gel . Endişelenme.”

Sınavlarım ertesi gün başladı. Rachel o hafta boyunca benimle sanki görünmezmişim gibi meşgul oldu. Burnumun ucuna yemek sürdü, çamaşırlarımı serdi ve her sabah dolma kalemlemlerimi doldurdu, ve geceleri o benim için bir gölgenin varlığından ve canımın istediği gibi banacağım yağdan farksızdı-belki de tam olarak canımın istediği gibi değil; daha çok benim hoşlandığımı düşündüğünü düşünmekti hoşuna giden. Dişçimin bana vermiş olduğu Mandrax'ı on buçukta çaktırmadan bir tane atarak kullanıyordum, yarım saat kitap okuma, alelacele banyo, uykulu önsevişme, el yordamıyla beceriksizce kondom arama, Rachel'in temel teşkil eden iki orgazmı, açlık-azığı sevgi sözcükleri uykusu.

İkinci Olay'ı derin derin düşündüm, derin derin düşünecek

daha acil bir şeyim olmadığında -okul yolunda, kendimi işetir-
ken. Görünüşe göre bu onun da zihnini meşgul ediyordu. Ger-
gindi, sinirliydi ve aynı zamanda çekingendi, tüm saygınlığını
sıcak, pis kokulu ishal serileri halinde dışarı boşaltan birisinin
bunun ardından görünebileceğı gibiydi. şu an uykuya dalarken
ne hissedecekti? Ayrıca ben de utanç duydum: Kalabalık bir
odada osuran kıza refakat ediyor olmanın utancı, ayyaş bir an-
neye sahip olmanın utancı, içinde bulunmak için çok yaşlı oldu-
ğı elbisesinden aşağı yorgun, çilli göğüslerini örtmek için kusan
bir kadının kocasının utancı. Yine de onun huzursuzluğunu ka-
famda canlandırmaya çalıştım, duygusal ve cinsel köteğın ardın-
dan. şu an ne kadar sinsi, uğraş dolu bir rüya görmesi gerektiğini
canlandırmaya çalıştım... beline kadar denizin içinde , canlı-
ların arkasında çömüyor, inandırıcı bir klozete kendini küt diye
bırakmış, gerginlik ve panik sızıp gidiyor. Hayır, bir hayli üz-
gün, buna dayanamadım.

Üç

Çarşamba günü O Düzeyi Latince ve Matematik sınavları
vardı. Her ikisine de okulda girdim. Kimse gözetmenlik yapma-
dı. Bizzat Bayan Tauber sabahleyin bana kahve, matematiğe gi-
riş kitabı ve çay, öğleden sonra ise bir Latince sözlük getirdi. Sı-
navlarda oldukça iyi yaptığımı düşünüyordum.

Ertesi gün, Oxford sınavları başladığında Rachel'in aybaşı
kanaması da başladı-saatlerce önceden... burnunun üzerindeki
neşeli bir sivilceyle müjdelendi.

İşler şöyle yürür, erkekler arada sırada berbat görünmeyi ba-
şarabilirler: Yalnızca güç koşullarda yaşıyorlarmış, az uyuyor-
larmış, kahrolası bir şekilde ilgisiz ve yetersizmişler gibi davra-
nırlar. Fakat güzel kız-kendi hatası yüzünden değil - mükemmel

bir kızdır. Bu garip sonuca vardım, elbette, Rachel'le birlikte yaşıırken. Yine de: Erkekler erkek; kızlarsa kız olarak kalacaklar.

Üçüncü Olay bende Birinci ya da İkincisinden daha kalıcı şüpheler uyandırdı. Ne kadar farazi olursa olsun, dürüstlüğe bir çağrıydı, ve ben geri çevirdim. (Hiçbir şey öteki Olayların yetiştiren, solcu bir tarzda tartışılmasından daha basit olamazdı- ne de daha şişkinlik- indirici.) Yine de, işte önünde Rachel'e ironinin varlığı için bedenimin varlığının tek gerekçe, olası tek neden olduğunu açıklamam için makul bir fırsat duruyordu; öyle ki bedenimin bir kısmı yatak odasının, sarmalanmış, daha bağışlayıcı sıcaklığına ait olmakla birlikte, banyonun parlak çeliği ve beyaz porselenine de aitti: Öyle ki kimse ne nasıl bir bedenle hayata gözlerini kapayacağını biliyordu, ne de bunun daha sonra onları nelerle karşılaştıracığını. Örneğin, beni ele alın.

Ve yine söylüyorum, eğer kişiliğinin biraz daha canlılığı ve hevesi olmuş olsaydı, o çağrı daha sabit bir çağrı halini alabilirdi. Fakat daima cıvıltılı, daima sanki kusursuz yüzeyinin altında dokunaklı şaşkınlığını ve sıkıntısını görmeyi gerçek olan. Bunun yanında sanırım dudaklarımın bir iki santim ötesindeki o fukurdayan kodomana gözlerimi açtığımda, gerçekten şunu demeliydim: “Sabah, güzel.” Ve yarım saat sonra makyajla kapatılmış olarak gördüğümde ise, gerçekten şöyle bağırmalıyım: “Hey bak. Burnunun üzerinde bir sivilce yok!” Ve o akşam, Rachel duyuruda bulunduğunda: “Lanet var üzerimde” (‘Sholott’lu Bayan’dan yanlış aktarım)” cevabım gerçekten şöyle olmalıydı: “Sürpriz sürpriz. Dinle, zurnanın tam ortasında italik harflerle duruyor o lanet .”

(Bu arada, Geoffrey bir keresine siyah noktalarını sevgilince sıkılmasından daha yoğun bir duygusal deneyim- elbette sıç-

manın ardından- olamayacağını iddia etmişti. Buyur bakalım.)

Kensington Belediye Binası'nda, sıramın üzerinde bir rugby forveti gibi paketlenmiş haldeyken, elimde (hafif) kişilik bunalmılarından bir seri, kuşkulu bir şekilde tepemde dikilip duran Sir Herbertlar üçlüsü, her paragrafta bambaşka bir kimliğe bürünen el yazısı vardı. Saate baktığımda aklımdan şunlar geçti: Rachel, Rachel; ya da alternatif olarak: “Kimim ben? Lanet olsun, Kimim ben?”

Uygulamalı eleştiri sınavı. Bir Donne* sonesini açıkladım ve John Skelton diye birinin yazdığı güçlü kuvvetli bir mersiyeye kapsamsız sahte bağıllıkta bulundum. D. H. Lawrence'ın ne denli tutkulu ve dürüst olduğu üzerine bir D. H. Lawrence makalesi vardı: Karakteristik çok bilmişlikle ele aldığım edebi değeri olmayan ufak-mikli komik şiirlerden karakteristik bir kesit. Son olarak, Gerard Monley Hopkins'in en bayat lirik şiirlerinden birinin üzerinde durdum, minik ibnenin şiirlerinin mevcut tüm baskılarını yaktığımızı ima ederek (bir son dakika kontrolü olayı belirginleştirdi.); düzeltmeler 'veler'den bazılarını 'amalar'la değiştirme ve basma kalıp 'ayrıca'nın yerine 'bununla birlikte' yerleştirme halini aldı.

Genel İngiliz Edebiyatı sınavında riski göze aldım, dengesiz-ama-ah-çok-parlak biletini alma çabasıyla üç saat boyunca sadece Blake üzerine yazarak. Riskli, biliyorum; ama işte çıkarımım kabak gibi ortadaydı: neredeyse hiç okunmamış Peygamber Kitapları, Milton, Dante, Spenser, Wordsworth, Yeats, Eliot ve evet, Kafka. “Bunu sevdim, bunu sevdim,” diye fısıldadı öğretmenler kulağıma.)

* John Donne: 14. yy. mistik İngiliz şairi.

Adaydaşlarımın sinirlerini bozmak için başından sonuna kadar kendimi sınav üstadlığıyla dengeledim. Sorulara daha ilk başta yüksek sesle gülecek, henüz yarım saat geçmesine rağmen daha çok kâğıt için neşeyle sıranın altına davranacak, sınav bitiminde kalabalığın arasında “tereyağı ve kıl... çocuktan şekerini almak... kazandım gitti... bariz bebek oynucağı...” gibi repliklerle amaçsızca gezinip duracaktım.

Epey profesörvari kapris yüzünden, son sınav öğrencilerden yalnızca tek bir kelime üzerine iki saatlik bir makale talep ediyordu. Üçünden biri seçilecekti: Bahar, Bellek ve Deneyim. Sonuncuyu seçtim. İncil, Afçının Hikayesi-Hamlet-Lear-Timon, yine Milton, yine Blake, Housmen, Hardy, Highway, kapanış, yarı-çılgınlık içinde, insan evladının birbirlerini artık bir an önce sevmeye başlaması, ya da ölmesi gerektiğini nasihat ederek.

Yüzeye çıktığımda, tombul-bacaklı kızların ve uyuşuk Pakistanlıların oluşturdukları dalga boyunca sürüklendim, on beş saatlik sözcükler ayların karmakarışık amaçlarını dengelemişti, hayat dolu caddeye doğru kaş çatarak ve göz kırparak doğdum, işte-toparlık gözlü, beyaz önlüklü ve sivilcesiz-Rachel karşımdaydı. Kalabalık etrafımızda parçalara ayrılırken onu dolu dolu bir dakika boyunca öptüm. Hilkat garibesi güz havasında kalın pantolonların altındaki soğuk çizmelerin üzerinde uzanmak için, ayaklarımızı sakatça sürüye sürüye Park’a doğru ilerledik, tabii sarmaş dolaş. Kulaklarımızda sersemce bunun yaz olduğunu sanan bitkin kuşların nağmeleri, çocuk bağırtıları, ve -eğer şanslı olsaydık bir seks sapığının film kamerasının vınlaması. Burunlarımızda ağaçların, toprağın ve bedenlerimiz kokusu. Ah geçliğim.

Beş akşam sonra, günlüğümün dediğine göre Rachel'in "ebeveynlerinin" Fransa'dan dönmeleri beklenen gecedен bir önceki gece, Rachel merdivenlerden paldır küldür inerek odama girdi.

"Tahmin et ne oldu?" dedi.

"Ne?" Oxford Üniversitesi adayı, burun sivilceleri Evening Standard'ın eğlence rehberinin üzerinde gezinirken, tişört ve bej pantolon içinde görünüyordu. Birlikte gidebileceğimiz bir film seçiyordum. Bir ayrılık ikramı.

"Jenny'nin bebeği doğacak!"

"Hangi bebeği?"

"Kendi bebeği"

Tabii ya, tabii ya.

"Dur söyleme," dedim. "Norman kürtaj yaptırmasını istedi. Yanılıyor muyum?"

"Ama şimdi olur diyor."

"Demek ki katil olmasının sebebi buymuş."

"Ne?"

Doğal olarak, ikisinin de bayan olmalarından dolayı, Jenny daha Rachel bu eve nadiren adımını atıyorken ona sırrını söylemiş. Üç aylık aylık hamileymiş, geldiğim gün hamile kalmış.

"Tanrı aşkına," dedim. "Altı ay sonra dayı oluyorum."

"Harika öyle değil mi?"

"Evet. Peki neden bana söylemedin?"

"Bana kimseye söyleme dedi."

"Sanırım öyledir, ama bana neden söylemedin?"

"Üstüme vazife değil ki."

"Hımın. Sanırım artık birlikte kalırlar. Herhalde Norman bir tür karara varmış olmalı. Muhtemelen mihlanmak istememiştir.

Fikrini değiştiren neydi, biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim Jenny'nin fırlatarak, Norman'ın bebeği doğurmasına izin verdiğini söylemesi.”

Meseleyi tepeden tırnağa bir teselliyle tamamlamamış olsaydı, Norman'ın bunu o kadar da muğlak bir şekilde dile getirmiş olamayacağı sonucuna vardım. İyi öyleyse. şu an Kevin Entwistle ablaman rahminin uzak köşelerini şovence dürtüklüyor, saçını tarıyor, sigara tellendiriyor, bokluklar düşünüyordu. Tebrikler sunmak için falan üst kata çıkabilirdim, ama görünüşe göre yemeğe çıkmışlardı.

“Ben asla yapmazdım. Tomurcuklarımın parçalanması mı, asla. Artık zamanının geldiğine karar vermiş olmalı Norman. Suç bu, ayrıca, muhtemelen.”

(Bu arada, yine yanlış, Neden bu değildi.)

İki çift bir arada yaşıyorsa-ne kadar tesadüfi olursa olsun-ve eğer çiftlerden birinin başına buna benzer bir şey gelecek olursa, çığır-açııcı bir şey, diğer çift yeni bir tür çekingenliğe hedef olur, kendilerini yeniden gözden geçirmek için belli belirsiz bir baskı. Ayrıca görünüşe göre bir ilişkiye ne olduğuyla, diğer çiftin kendi ilişkilerinde neyin yapılmasını gerekli gördükleri arasında mantıksal bir bağlantı olmasına gerek yoktur. Ne olursa olsun, nemli sinemada Rachel'in bitişiğine oturduğumda hantal endişelerimi ve tereddütlerimi mantıklı kılma yöntemim buydu benim.

Eğer bu gece o yatak odasından içeri süzülecek olursam, o pis hilkat garibesi kondomlardan birini geçir, ve sesi kesilmiş mütedeyyin rutini tamamlarsam damı dötü dağıtırım diye geçirdim aklımdan. Götürüş öncesinde, istek ve tutkunun yeter-

li, Fransız numaralarının önemsiz olduğunu söylediğimde en azından *yüzde-elli* samimi davranıyordum. Ama hep aynı, hep aynı... Hayır. Bu gece, dostum, becerilen sen olacaksın. Ben-cilce. Başlama vuruşuyla birlikte oburca tüketilen sen olacaksın. Onu arkadan adamakıllı becereceksin. Saçlarını avuçlar dolusu yolacak, onu buzun arasından fırlatılan cirit gibi düzeceksin, tam gazla havada, çığlıklarla. Ardından, istese de istemese de, ve özellikle istemese de Rachel yaklaşacak ve ... görelim bakalım...

Yoksa bunların tümü katıksız ayı-kapanı saflığı mıydı? Film, anladığınız gibi, *Gündüz Güzeli*'ydi. *Gündüz Güzeli*, akşamüst-leri bir geneleve kaçmaktan başka çare bırakmayacak kadar düşünceli ve yakışıklı ve başarılı bir adamla evli olan güzel bir kadının hikayesini anlatıyordu, kadın orada yüzelli-kiloluk vinç-lerle dökük-dişli gangsterler tarafından bir güzel düzülmüyordu. Ayrıca unutmayın ki çok sayıda kurgusal Amerikan eseri okuyordum, ve Norman'ın geçen gece anlattığına göre, onunkini atıştırmaktan öylesine hoşlanan bir kız varmış ki, baş-kıça uyumanın daha uygun olacağına karar vermişler, kızın ayakları Norman'ın yastığında.

“Bunuel*... istenilmeyen arzularımızın pasaklılığını ve key-filiğini içeren yaratıcı bir anlayış sergiliyor,” diye açıkladım, Bayswater Caddesi'nde aşağı doğru adımlarken. “Ayrıca neden doğum kontrol hapı kullanmıyorsun?”

Yürümeye devam ettik, nefeslerimiz o Kasım gecesini buğularken. Bu ketum bir tartışma noktası, asla daha önce bahsedil-

* Bunuel, Luis (1900 - 1983). İspanyol sinema yönetmeni. Gerçeküstücülüğün sinemadaki en önemli temsilcisi sayılır.

memiş. Eli benimkinin içinde kıvranıyor.

“Vücudumun bir tür-” Rachel duraksadı, sonra devam etti- “makina olduğunu hissetmek istemiyorum, ki programlanan bir tür...” Rachel duraksadı, sonra devam etti- “makina olduğumu da. Onları içime sok, ve planlı-” Rachel duraksadı, sonra devam etti- “bir etkisi olsun.”

Ha? Ne demek istemiş olabilir? Sanki bir form dolduruyormuş gibi konuşuyor. “Peki ya ben?” diye nara atmak istedim. O banyo kıymığını giydiğimde benim vücudum ne hissediyor sen-ce? (Ayrıca çok kazık . Götürüş’ten bir hafta sonra Soho’ya giderek bir koca-paket “Sharpshooters” almak zorunda kalmıştım -tasarruf hileleri- ve her gün bunlardan üçünü afilli Penex üçlü-ambalajlarının içine aktarıyordum. Onu ucuza düzdüğümü bilirse ne kadar incineceğinin farkındaydım, anlarsınız işte. Duyarlılığımın hiç sınırı var mı acaba?)

Görünüşe bakılırsa bunu bilmiyordu. Bunu atlatacaksın veya, Dişini sık biraz, veya, Büyü artık, demek yerine; karşılık olarak, meydanın dibindeki bir sokak lambası direğinin önünde durakladım, ellerimle yanaklarını okşadım, kulağını burnumla eşledim, ve fısıldadım:

“Sanırım seni anlıyorum.”

Ama o gece.

Alışıldığı üzere: Başımı uyluklarının arasına gömmek ve dilimle (artık kemiksi bir kas bütünü) onu karıştırmak için göğüslerine, bağırsaklarına ve kalçalarına öpücükler kondurarak donuk bedeninden aşağı doğru kaydım, ardından öyle bir kontra atak yaptım ki, yukarıda hayal gibi aniden belirdiğimde (iyi-kurutulmuş) ağzım ve (astarlanmış) aletim eşzamanlı olarak kendi hedeflerini buldular.

Ama o gece, benimkini güneye göndererek, kasıklarımı başının bitişişine park etmiş ve hırıldayarak yatağın aşağısına doğru s r nm şt m, artık zaruri alım için ayaklarım yastığın üstündeki duvara sıkıca bastırıyordu. şahane iş. Dilim onun derinliklerinde serserice s rterken, ben yukarısını dikizliyordum. İşte orada, suratına fırlatılmış halde. Ama o bunu sanki bir kesme-şekermiş gibi işaret parmağıyla başparmağı arasına alıyor. U  deriyi aşırı resmiyet içinde ileri geri taşırken gözlerim faltaşı kesiyor. Sakın bana yatağıma işemeye cüret ettiğin halde aletimi ağzına almayacağını söyleme (diye düşündüm). Böylelikle onu yatağına doğru sürüyordum, hemen hemen burnun ucuna, sonra Rachel onu ağzına alıyor ve anında geri bırakıyor. Tiksintinin verdiği vıraklamayla birlikte. Ki şöyle diyor o vıraklama: D ş nd ğ m den çok daha kötüymüş.

Dahası kendini utanmış, pis, köpek gibi ve kabahatli hissedenden bendim. Biraz hava için yukarı çıktığımda bunu ispatlarcasına gözyaşları vardı yüzünde.

Sahne Addison Tutors'daki büyük salon.

Yakın köşede Rachel'in okulundan bir grup erkek  ğrenci, smokinler içinde şampanya içerek ve muhabbet ederek ayakta dikiliyorlar. Temizlikçi şişman Bayan Dawkins yine sevgilerini iletmiyor -çevredekilerin bardaklarını doldurmayı ve smokinlerini fışalamayı sürdürüyor. Odanın tam ortasında arkalıklı bir sandalyede elimle bir şişe koyu birayla, perişan bir halde oturuyorum. Rachel uzak köşede, k rs n n üstünde. Duruşuna bakılırsa, feci şekilde rahatsız, veya yoga meditasyonuna dalmış: duvara dayalı bir minderin üzerine desteklemiş, çıplak, her iki bacağını da havada tutuyor, dizler göğüslerde, kuku meydanda.

Yanında bir melon şapka. İçi yukarı bakıyor.

Geziniyorum. Başımı sallayarak Rachel'i selamlıyorum; tam karşıya donukça sırtıyor ve beni görmüyor. Kûrsûye çıkıyorum ve birkaç metre ötedeki piyanoya dayanıyorum. Melon şapkanın içinde biraz bozukluk olduğunu fark ediyorum: Çoğu bakır, bir florin ve tek bir elli-penilik. Biramdam bir fırt alıyorum, bekliyorum.

Şu an, Rachel'in meslekdaşları kendilerini ikişerli üçerli gruplar halinde partiden koparmaya başlıyorlar. Müphem mırıltılarla deniz-örümceği Rachel'e fiyat biçiyorlar. Bir çift merdivenleri çıkıyor; içlerinden biri ufak tefek, kızıl saçlı genç arkadaş, beni bir göz kırpışla selamlıyor, bunu aynen yanıtlıyorum. Rachel'in yüzü onların bellerine doğru sevinçle parlıyor. Ardından, hala şampanyalarını yudumlayarak, daha da gizli konuşmaya başlıyorlar. Kızıl çocuk Rachel'in folluğunu rügan ayağıyla dürtüklüyor; diğeri dişlerini ve dişetlerini incelemek üzere öne doğru eğiliyor. Sonunda bir karara varıyorlar. Kızıl, pencere çıkıntısına bardağını bırakıyor, kemerini çözüyor, katlıyor ve cebine sokuyor, pantolonunu indiriyor, alçalıyor ve öne doğru sendeleyerek Rachel'in tepesine yıkılıyor.

Biramı dikiyorum.

Kızıl, bir iki saniyeliğine gidip geliyor, ardından zayıflıyor ve belirsizleşiyor. Biraz denge yoksunu bir şekilde geriliyor ve üstünü başını toparlıyor. İkinci çocuk, arkadaşından çok daha uzun ve yakışıklı, aynı sırayı takip ediyor, fakat son anda duraklıyor, el çenede. Hımın, daha iyi bir fikrim var. Öne doğru uzanarak Rachel'i kulaklarından sımsıkı yakalıyor ve ağzını, gömleğinin uçlarından boynunu çıkaran (heybetli) bombilisini selamlaması için zorluyor. Bu çizgide, gergin-dirsekli on iki asılış-

la devam ederek Rachel'in kafasının içinde otuzbir çekiyor. Rachel memnuniyetini homurdanıyor. Her iki çocuk de melon şapkaya birkaç bozukluk fırlatarak uzaklaşıyor. Kûrsûye diğêrleri çıkıyor. İşlem yineleniyor.

Bu esnada, ben biramı yudumluyor, onları izliyor, duvara bakıyor ve popüler nağmeler mırıldanıyorum.

Son grup yaklaşıyor; ilkinden çok daha sarhoşlar, muhtemelen. Her neyse, genç baylar kûrsûnün önünde rûzgârsız yelkenliler gibi bekliyorlar. Aniden içlerinden biri nefes nefese kalıyor, hayretle etrafına bakıyor ve bir kahkaha nidasıyla iki büküm oluyor. Elbette çok geçmeden herkes ona katılıyor. Etrafımda dönüyorlar ve üstüme üstüme geliyorlar, yuhalayarak anıarak, işaret ederek acizce birbirlerine tutunuyorlar.

Yoo. Biz olmaz, dostum. Şaka yapıyor olmalısınız. Hiç şansınız yok. Ne yani, onunla mı? O şeyle mi?

Rachel gülümsüyor. Göz kırpmadan.

O kız yeterince hoş değil, üstelik yatağı da ıslatıyor.

Kahkahalarının yerini bizzat benimkisi alıyor.

“Charles, Charles, Charles,” Rachel söylüyordu bunları. “Uyan.”

Uyandım.

“... Nasıl bir rüyaydı?”

Sırtüstü uzandım. Tavanın gerçekliği giderek azaldı. Sesim boğuktu.

“Uzun, ağaçlı bir patikadan aşağı yürüyordum.. Geceydi. Başımın üzerinde yıldızlar.. alışılmadık takımyıldızlar halinde dizilmişlerdi. Ayaklarımın altında çakıltaşları pırıldıyordu. Uzakta hayalini gördüm ama... sana doğru yaklaşmaya çalıştığımda...”

“Ben Neville Bellamy. Dün Bayan Tauber'i aradım, rahatsız olduğunu öğrendim. Nasılsın?"

Şöyle böyle

“Evet? Bir astım yoklaması olduğu sonucuna vardım. Hayır mı? Öyleyse...bu ...?"

Evet.

“Ah, beden, beden! Keşke hiç olmasaydı diyor insan içinden, hayır mı? Nih nih nih. Hayat toz pembe olurdu. Onsuz çok daha iyi. Katılıyor değil misin? Bunu hissediyor değil misin?"

Hissetmiyorum. (Aklın bedene salık vereceği çok şeyi vardı; fakat o zaman da beynin elinde kutlayacağı hiçbir şeyi kalmazdı.

“Hayır mı? Belki de değildir... hımm, Charles! Sınavların! Nasıl geçtiler?"

İyi.

“Harikulade. Peki ya mülakatın?"

Pazartesi.

“Çok yakında. O halde kesinlikle bana bir içki içmeye uğramalısın, bazı püf noktaları almaya ... veya muhabbet etmeye?"

“Ah . Güzel.” Yağ çekilmesine dayanamazdım.

“Tamamen iyileşmiş olursan. Yarın olur mu? Her zamanki saatte?"

“Bak, bir düşüneyim. Nasıl hissettiğime bakıp gelmezsem seni ararım, olur mu?"

“Mükemmel. Numaram sende mevcut. Şimdilik hoşça kal.”

Bay Bellamy ahizeyi bırakıp aletini eline alırken, ben mutfığa koşturdum.

“Sonra ne oldu?"

Jenny bir mendil yığınınını masaya bıraktı..

“Dinle bakalım.” Oturdu ve başını sallamaya koyuldu “Tamam. Norman benim için London Clinic’te çoktan yer ayırttığını ve her şeyin ayarlandığını söylemişti. Ardından ben de dedim ki...” Bir süreliğine boşluğu seyre dalmak için başını sallamayı kesti. “Neyse işte, o son derece dehşetli hadise çıktı ardından ve görünüşe göre o kararında kesindi.”

“Rachel’in burada kalıp kalamayacağını sorduğum gece miydi?”

“Hımm.. sanırım. Arkadaşın -Geoffrey miydi?-geldikten ve o ufak velet banyomuzdaki klozet oturağını baştan aşağı kusmuk içerisinde bıraktıktan sonra, ben oturmuş orayı temizlerken birden Norman içeri girdi ve London Clinic olayını iptal ettireceğini ve bu konuyu düşünmek için biraz daha zaman istediğini söyledi.”

“Sonra ne oldu?”

“Çarşamba günü, Rachel hoşça kal demek için misafir odasına çıktıktan sonra, Norman bunun kendisi için fark etmediğini söyleyerek, ‘peki’ dedi.” Kollarını başının üzerine alabildiğine uzattı. “İşte olan biten bu.”

Jenny mutluluktan havalarda uçuyor gibi görünüyordu, ama ben ayrıntıların peşindeydim. (Şimdiye dek bana anlattıklarıyla yeterince utanmadığım için değil. Bunun yanında, tüm bunlar konusunda izlenesi bir politikada karar kılmıştım ve Jenny bloknotum henüz günümüze uygun halde değildi.)

“Fikrini neden değiştirdi?”

Çok sevinmiş görünüyordu. “Bilmem!”

“Peki ilk önce buna neden karşı çıktı?” diye dayattım. “Neden sadece çocukların ayak bağı olacaklarını düşünmesi falan mı?”

“Hayır. Bana ... istersem derhal bir ... veya iki tane evlat edinebileceğimi söyledi.” Jenny kaşlarını çattı, sanki bunu ilk defa duyuyormuş gibi. “Sanırım,” dedi düşünüp taşındıktan sonra, “sanırım bana bir şey olmasından korkuyor.”

“Hımm.”

(Doğru cevap, aslında. Fakat pek de onun düşündüğü anlamda değil.)

“Rachel tekrar kalmaya ne zaman geliyor?”

“Ah. Yakında.”

Bu durumda muhtemelen biraz ağlamalıydım diye düşünmüştüm ve Rachel odaya girmeden önce parmak boğumlarımla gözlerimi ovuşturarak kanlandırdım. Kendi kederini imlemek için siyah gözlükler içinde, kübik makyaj çantası elinde dururken, her zamankinden daha temiz ve zarif görünüyordu Rachel. Fakat, ilk aşama olarak başı ellerinin arasına - gömme hamlesini tasarladığım sırada - bademciklerim şişti ve gözyaşlarım toplandı, davetsiz misafirler.

Gitmesine izin vermeden önce Rachel yatağa uzanarak on beş dakika boyunca beni teselli etmek zorunda kaldı.

Saçma, gerçekten, çünkü tüm hafta boyunca şunu beklemiştim: Kitap okumak, otuzbir çekmek, burnumu karıştırmak, pis kokmak ve yalnız olmak. O gece daha sonra onu aradığımda - Telefonu Harry açtı, aksiliklerini Paris'teki iki hafta iyice bilemişti - ve bu kez ağlamayı Rachel yaptığında: Şey, pek bir şey hissetmedim, kayda değer değildi.

Ayrıca, Bay Bellamy'nin de söylediği gibi, düşünmem gereken bir astımım vardı. Görünüşe göre bu illet tekerime uzanan diğer çomaklarla işbirliği içindeydi. Bu durum öksürük krizle-

rimde yeni boyutlar açmıştı. Karın boşluğunda kuvvetli bir çekiş (doğrusu, epey hoş) ve boğazımın arkasında bir tür yankılı basınç (bu da, itici değildi) hissediyordum, yine de bunlardan kurtulmam gerekiyordu ve bunun tek yolu öksürmeyi sürdürmektir: Her öğürtü patlaması diyaframımı yumuşatıyor ve ben göğsümün derinliklerinde sarhoş, duygusal, boğuk bir yankıyla başbaşa kalana dek ciğerlerimdeki boşluğu ince ince yontuyordu, bunun ardından daha fazla öksürmeye gerek kalmadığı anlaşıyordu. Epey meşhur krizlerden biri, döne döne ilerleyen iri bir balgamı öbeğinin ağzımdan fırlatarak banyo duvarını şak diye sağlamca tokatlamasıyla sonuçlandı - beş adımdan daha uzağa. Gözlerimi odakladım, kocamandı; şeye benziyordu - ne deniyordu? bola mıydı? - Güney Amerikalı kovboyların kullandığı ağırlıklı kementlere. Yakında, diye düşündüm, yakında sadece bacaklarına doğru öksürerek caddedeki yaşlı bayanlara çelme takabilecek duruma gelirim artık.

Dahası bu durum balgamımın karakterini de zenginleştirdi: Artık yapışkan kuru pastalar, kızarmış sülükler ve perilerin naylon çoraplarını aksırıyordum. Ve bu beni uyutmuyordu ve yaşlı hissettiriyordu ve merdivenlerde soluksuz bırakıyordu ve burun deliklerimi çimentoladı, öyle ki ağzımdan nefes almak zorunda kaldım, magandalar gibi.

Güzel şeyler de oluyordu elbette. Bazı ciddi işler öylece yapılmayı bekliyorlardı, çoğu iz silme şeklinde - okumak şöyle dursun, daha ismini bile duymadığım sayısız yazara (ağzı bozuk) göndermeler yapmıştım - ayrıca mülakatım konusundaki endişelerimi süzmeye bol bol yetecek kadar zaman vardı. Çeşitli Belagat terennümlerinin Babama Mektup'a eklenmesi beni bir nebze de olsa rahatlatmıştı.

Ayrıca, Rachel her gün beni görmeye geliyordu. Hediyeler getiriyordu, bir dergi veya biraz meyve (elmaların tabaklarını kararttığını fark edince sadece muz ve üzüme döndü). Ondan istediğim kütüphane kitaplarını getiriyordu. Şaşılacak derecede bağımsız görünüyor ve uzun kalmıyordu. Şiirler neredeyse kendilerini yazıyorlardı.

Ben düzeldikten ve mülakatım ayak altından çekildikten sonra birlikte geçireceğimiz günlerden epeyce bahsediyorduk. Zira renkli dergilerin birince sponsörlüğü yapılan, 21 yaş altı ulusal kısa öykü yarışmasına katılıyordum. Ödül parasıyla Paris'te başbaşa birkaç gün geçirebilirdik.

Yirmi kala: bunaltıcı günler

İşte ucuz şarabın dibi görünüyor - ve çok da hoş bir şarap yudumu ayrıca. Ama korkarım pek işimi görmedi.

Babam oturma odasında tek başına, önünde bir daktilo sayfasıyla bir bardak soda.

“Selam,” dedim. “Biraz ... viski alabileceğimi düşünmüştüm.”

“Selam.” Ağzına kadar insanla dolu bir odada gözlerimi yalamaya çalışırcasına yukarı kaldırıyor başını. “Benimle içmeye ne dersin?”

“Ah. Aslına bakarsan yazmam gereken bir şey daha var. Ama daha ne kadar oturacaksın?”

“Otuz, kırk dakika kadar.”

“Öyleyse pekala daha sonra inebilirim. Valentine dışarıda, değil mi?”

Babam başını kaldırıyor. “Evet.”

“Sadece odasından almak istediğim bir şey vardı da.”

“Ah. Tamam öyleyse. Umarım on ikiden sonra görüşürüz.”

Valentine’in odası eskiden benim odamdı. On beş yaşımıdayken değişmiştik. Değişime benim zorladığımı mı düşünüyorsunuz? Hiç de değil. Memnuniyetle karşılayan bendim. O zamanlarda, tavanaraları olabilecek en düşünceli ve önyargısız yerler gibi geliyordu. Karanlıkta pencere oturağına diz üstü oturuyor ve dondurucu soğuğu içeri buyur ediyorum. Biçimlendirici he-

teroseksüel deneyimimi düşünüyorum. Bir dakika almaz bile.

Highway'in bronşit ardı ilk yazı.

Annem menopoza bağlı bir içebakış nöbeti geçiriyordu, yani, terapi yöntemiyle, babam onu bir çay daveti düzenlemeye razı etmişti - çayırda, bir cumartesi - mahalli arkadaşlar edinmek için. Bununla birlikte, Jenny yardım için oradaydı ve ... Suki de öyle, Sussex'ten bir arkadaşydı ve kalmaya gelmişti. Suki beni ilk görüşte etkilemişti. *Kozanın Üzerindeki Değirmen*'i okumayı henüz bitirmiştim ve Maggie Tulliver'a (kurgusal yazındaki en seksi kadın kahraman) sırlıslıkla aşkıttım ki bence Suki onun çingenevari, büyülu görünümünü taşıyordu. Dahası, Suki gibi bir ismi olan kız - ergen fikrinde - her şeyi yapardı; öyle bir isimdeki bir kızın yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Annem ağzından köpükler saçtıran histeri içinde hazırlıkları gözetip denetledi. Biz erkekler ayak altında olduğumuz gerekçeyle odalarımıza kapatılmıştık. "Kimi davet etti, Tanrı aşkına," diye yakındı ağabeyim, "Marie Antoinette'i mi?" Olanları pencereden seyrettim. Düzenli sıcak su akışını sağlamak için yemek odasının dışına üçlü bir gaz ocağı kurulmuştu, tam altımıza. Ve bir masa: Kumdan kaleleri andıran pastalar, nemli jambon ve ekmek katmanları, ezilmiş sinek bisküvileri, mermer piramitteki grileşen kaynamış yumurtalar.

Saat dörtte çaçaron kocakarılar çayırda gruplaşmışlardı; bazıları köpekler gibi soluyarak bir çay kuyruğu oluşturmuşlardı; diğerleri şezlonglara oturdular ve bahçıvan takımları yığınının sanki bir sinema perdesiymiş gibi gözlerini diktiler. Dört çeyrek gibi geç bir saatte annem yorgunluktan çöküp kaldı: Ya davet onun tür içi yabancılaşma duygusunu pekiştirmişti; ya da tüm

gün boyunca adrenalınle etkisiz kılınan yatıştırıcılar birleşerek, ıslak tek bir yumrukta onu yere yapıştırmışlardı. Birisi odasına gitmesine yardımcı oldu. Kocakarılarla uğraşma işi Jenny'ye kaldı. Çay ve sıcak su servisi ise Suki'ye düştü.

Suki'nin üzerinde alev renkli pamuklu bir yazlık elbise vardı ve sonradan görüldüğü üzere bu yazlık elbisenin önü kısa kesimdi. Yani Suki öne doğru eğilirse, ki bunu yapmaya mecburen devam ediyordu ve ben de eşzamanlı olarak boynumu uzatırsam ki bunu yapmaya devam ediyordum, diri dik ufak esmer göğüslerinin aslan payını görebiliyordum ve - bir keresinde de - koyu göğüs başının pırıltısını. Pencere çıkıntısında elimde tuzak bir kitapla bir saatin üzerinde oturdum. Ve eli ayağı birbirine dolaşmaya başladığında ve alnıyla omuzlarını ter kapladığında ve gözünün önüne düşen saçlarını elleriyle daha sık çekmeye başladığında: Bana göre hareketleri yavaşladı, sakinleşti ve giderek demlikleri doldurmak ve çaydanlıkları kaldırmaktan farklı bir hale büründü. Gazocağından yayılan cansız mavi alev onu hararetin titreşen pusuyla sarıyor, dış duvardan dalga dalga tırmanıyor ve açık ağızından içeri o yoğun havayı soluyordu. Ardından vücudu kıpırdanmaya ve kıvranmaya başladı; ona tam olarak odaklanamıyordum, ama ekranımda sadece o vardı.

Davet sona ermeye başladığında ve Suki kalan birkaç kocakarıya katılmak üzere ilerlediğinde pencereden sırt üstü yere düştüm, kitabı aşağıya düşürdüm ve tam anlamıyla çaresizlik içinde ellerimi ovuşturarak odanın etrafında salındım durdum. Suki'nin böyle bir yüzü ve böyle göğüsleri varken, önceleri nasıl olup da Scrabble oynayabildiğimi veya bir kitap okuyabildiğimi veya saçımı tarayabildiğimi veya dişlerimi fırçalayabildiğimi veya bir öğün geçirebildiğimi merak ettim durdum - ve iş-

te Ŗu an yüzü tamamen belirgindi önümde. Yatakta eridim gittim ve çok sıcak yerine çok soğuk hissedene ve baŗta iŗitilmeyen kadınların sesleri bahçeden beni çağırıyor gibi olana dek orada öylece titreyerek uzandım.

Ertesi gün terli ve ateŗliydim ve yatakta kalmaya karar verdim. (stelik, Suki'nin yüzüne nasıl bakabilirdim ki?) Herkes bunun bronŗit tekrarı olduğunu dŗnd, ama ben olmadığını biliyordum. Hayır. Eŗcinsel doğru kızla karŗılaŗır ve bir daha asla mazesine bakmaz bile.

ŗu an dizlerimin üzerindeyken, oturma odasından szlen ıŗıkla o baŗ döndürücü, gazlı akŗamstnn ardından çimlerin bir daha asla tam olarak kendine gelemedikleri o ufak gri yamayı görebiliyorum. Utangaç kesinlik tavrıyla pencereyi kapatıyorum. İŗlerin nereye varacağını biliyorum sanırım. Dar koridorda annemin odasını geçerken, “Gordon?” diye seslendiğini duyuyorum, ama yine de duraksıyorum, omuz silkiyorum ve kendi iŗime bakmaya karar vererek ıtımı bile çıkarmıyorum, yürümeye devam ediyorum.

Geçen akŗam, mülakatım için Oxford'a gideceğim günün arife akŗamı, hayatımın gecesiydi - iŗte benim تنها akıbetime uygun bir yzeyssel kabartma.

O akŗam üstü dördümüz birlikte çay içtik. Fazlasıyla münasip bir Ŗekilde üzerime titreniyordu: Jen erken kalkıp bana ‘yakıŗır bir kahvaltı’ hazırlayacağını söyledi, Norman sabah arabasıyla Paddington'a bırakmayı önerdi, Rachel ise mlakatımın yalnızca bir formalite olduğunu vurgulayıp durdu. Ardından, o ve ben alt kata uğrayarak yarım saatliğine yatağa girdik, ncel

küstahlığımızın bir parçasıyla beraber. Bunun muhtemelen benim son yeni yetme düzüşüm olacağını düşündüm, bu nedenle: Tenlerimiz mantar kadar pürüzsüz, nefeslerimiz sezilemez, isteklerimiz sadedil, orgazmlarımız eşzamanlıydı. Ayrıca kondomu çıkarıp da çöp sepetinin dibindeki kağıda sararak kundakladığım zaman, ne hınç vardı içimde ne de kullanılmışlık hissi. Mutedil sessizlik içinde giyindik, Kendimi güçlü hissettim, donuk pazar güneşinde onu meydanın aşağısına kadar bırakırken.

Her nasılsa, saat yediydi ve ben çalışma masamın başındaydım. Mülakat Dosyası'na son bir göz atış: Bölümlere ayrılmış, notlar ve tüyolardan oluşan altmış dosya kağıdı sayfası - bölümler: *Aksanlar, Ayrıntılı Tartışmadan Kaçınma, Kıyafet, Bayan Öğretmen Gerçeği* - ve alt başlıklar - 'Göz Kırpma', 'Girişler', 'Bacak Bacak Üstüne Atma', 'Yağcılık, dolaylı', vs. Ama pek konsantre olamıyordum. Bu aşamada ya sınav performansımın hemen hemen önceki tüm yazınsal eleştirileri geçersiz kılarak, asıl metinlerin yerini alacak kadar parlak olacaktı; ya da pence-
renin önünde, ellerinde kloroform ve bir ağ taşıyan (üniversitenin çağırdığı) beyaz gömlekli erkek hastabakıcıları bekliyor olacaktım. Oraya vardığımda, disiplin öğretmenlerince derhal üniversite tuvaletine çekilerek adamakıllı pataklanacak mıydım acaba? Yoksa istasyonda Rektör Yardımcısı ve Belediye Başkanı'nca karşılanarak, üstü açık bir otomobille, kalabalığı selamlayarak, saçımdaki ... konfetilerle serpantinleri temizlerken gülümseyerek, şehirde mi dolaştırılacaktım?

"Al/o?" dedi meşgul bir dişi sesi, "hangi numarayla görüşmek istiyorsunuz?"

"Ha, Batı Yakası 2814."

"Ve sizin numaranız...?"

Verdim. “Ne oldu?” diye sordum. “Faturayla ilgili bir sorun falan mı var?”

“Abone bu hattaki tüm görüşmeleri bildirmemizi istedi.”

“Sorun ne peki? Sapıklar mı?”

Kız güldü ve sesi gevşedi. “Emin değilim, gerçekten. Tüm bildiğim adamın birinin gece gündüz demeden arayıp, sonra da kapatması. Ayrıca telefon kulübelerinden de ve ahizeyi açık bırakarak.”

“Çıldırıncı. Ama, sanırım benimle konuşurlar.”

“Bir dakika.”

“... Ben Gordon Highway.”

“Baba? Ben Charles.”

“Charles. Senin için ne yapabilirim?”

Çok şey değil, her zamanki gibi. Sör Herbert’in ağzından bir şey alıp alamadığını öğrenmek için aramıştım. Maalesef. Babam zayıflamıştı, elbette o anlamda değil, yani söylediklerinin gerçek olmadığını gizleme konusunda, ki sözde Herbie bu konuda hiç bir halt bilmiyordu ve üstelik ona sormayı da unutmuştu.

“Ah,” dedim “evi aradım, bu arada – orada olacağını düşünmüştüm.”

“Yo, hayır. Gelecek hafta ofise hiç uğramayacağım için eve yarın gitmeyi düşünüyorum. Belki seni de atabilirim ha?”

“Hayır, gerek yok.”

“Evet. Üzgünüm sanırım zaten seni ... bekle ... – kapatma. Vanessa bir merhaba demek istiyor.”

“Hey,” dedi Vanessa, “kolejin hangisiydi?”

Söyledim.

“Tamam. Yeni bir herif seçtiler.”

“Nasıl bir yeni herif?”

“Hakkında bir şey bilmiyorum. Zehir gibi olduğu dışında.”

Tüy hafifliğindeki parmak uçlarıyla Mülakat Dosyamın sayfalarını çevirdim. Bir saatin dörte üçü geçtikten sonra, *Etkili genellemeler, Harika fakat Öz yok konularını* ve “ifadeden aciz içtenlik” hakkındaki paragrafı ezlerlemiştim. Ardından *Yarı Yolda Dış Görünüş Değişimi*’ne yöneldim. Şöyle son buluyordu:

17. İçeri gözlüksüz gir: Onları tak. a) eğer karşıdaki öğretmen 50’nin üzerindeyse, b) eğer öğretmen gözlük takıyorsa.

18. Ceket iliksiz: Eğer yaşlı kaltak varsa, içeri girerken *ortadakini* ilikle.

19. Saçlar kulakları örtüyor: Eğer yaşlı kaltak varsa, girişte kulaklarının arkasında düzle.

Bir dipnot beni Aksanlar 7’ye gönderdi. İşte okuyorum:

Ağır ağır adapte ol. Eğer birden, kontrolsüzce çıkarsa (gösterişli, çok bölgesel) ikinci cümlenin başlangıcında öksür ve öğretmeninkine özdeş bir ses tonuyla şöyle söyle, “Üzgünüm, bir parça heyecanlıyım sanırım.”

Dudağımı çiğnedim... Bir yerlerde ortak bir payda olmalı. Elbette! Oxford hocalarının tümü ibneydi, öyle değil mi? Belki de bunu göze almalıydım - elbiselerimi güzelce katlayarak kapının dışında bırakmalı ve içeri çıplak girmeli. Ya da içeriye üzerimde transparan pantolonla mı girmeli acaba, donsuz? Ya da en azından malufatı fermuar veya düğmelerimin arasından sallaya sal-

laya girmeli içeri. En azından. Ya da -

Telefonun çaldığını duydum. Jen ve Norm yemeğe çıkmışlardı, ben de Dosya'yı bıraktım ve cevaplandırmak için üst kata fırladım. Rachel, büyük ihtimalle.

Rachel değildi. Gloria'ydı.

"Tanrım. Sen hâlâ yaşıyor musun?" dedim.

Gloria yaşıyordu. Aslında köşenin hemen başındaki bir telefon kulübesindeydi ve yarım saatliğine damlayıp damlayamayacağı soruyordu. Damlayabilir miydi?

"Tamam. Hayhay. Öyleyse bir dakika içinde görüşürüz."

Holde beklemeye başladım, yapacak bir şeyim olsun diye saatimi kurarak.

"Ay yıldım artık ben. Tel [Terry] bana rahat vermiyor. Gözünün önünden bile ayırmıyor, başka bir herifle konuşsam hemen küplere biniyor. Yani, önceleri bu hoşuna gidiyor ama bir süre sonra resmen sinirlerini tepene çıkarıyor." Gloria mahcup olmuşçasına güldü, küçük, düzensiz dişlerini kapamak üzere bir el tırmandı yukarı.

"Zavalılık. Peki bunun üzerine ne yaptın?"

Gloria cinini tetkik etti. "Onu kaktırdım. Sertçe."

"Peki o ne yaptı?"

"Çaktı bi tane. Ve bir sürtük olduğumu söyledi. İşte böyle."

Her türlü cinsel kıskançlığın zarar vericiliği üzerine, alt orta sınıf ifade tarzına uygun bir nutuk çektim. (Yarisında Gloria vücuduna oturan mor bir tişörtü, ki kanımca minimini kahverengi süet şortuyla hiç gitmiyordu, açığa vurmak için, gözle i pür dikkat benimkilerde, deri yeleğini çıkardı. Külot giydiği ne kadar barizse, çorap ya da sütyen giymediği de o kadar barizdi.) Nu-

tuk sona yaklaşırken telefon tekrar çaldı.

“... sıkıntılı günler geçirmeyi tüm kalbinle istemediğin süre-
ce. Bir yere ayrılma sakın.”

st kata fırladım.

Telefon kulübesi biplemeleri. Terry? Hayır. Rachel.

“Charles? Ah Charles, ne olduğunu asla tahmin edemezsin.”

“Pekala?”

“Annem ğrenmiş. Paris hikayesini öğrenmiş.”

“Nasıl?”

“Dadı’yı görmeye gitmiş - ve her şey çorap skğ gibi gel-
miş işte.”

“Nasıl?”

“Ah *bilmiyorum* ...” Ağlamaklı oldu, ama avarece devam et-
ti. “Annem ziyarete gitmiş. Dadı’nın odasının ne kadar küçük
olduğunu görmüş, nerede uyuduğumu sormuş ... bilmiyorum.”

“Anlıyorum. şu an neredesin?”

“Dadı’da. Annem beni evden attı.”

“Buraya gelmen daha iyi olur.”

“Olur. Bir süre daha burada kalmalıyım,” dedi canlı bir ses-
le, “nk Dadı’nın morali biraz bozuk. Olanların kendi suçu
olduğunu düşünüyor ve –”

“– Zaten *tümü* onun –”

“şu an saat kaç? Dinle, dokuz gibi orada olurum. Tamam
mı?”

Alt kata doğru salına salına inerken pat diye durdum, bir da-
kikalığına düşüncelere daldım.

Gloria ayakkabılarını çıkarmış, yatakta uzanıyordu. Ben de
ucuna oturdum.

“Seninle konuşmak çok hoş, Charles. Beni her zaman neşe-

lendiriyorsun.”

Saat tam olarak sekizi üç geçiyordu.

Sekizi beş geçse. Bedenlerin çapraşık arapsaçı. Gloria’nın parmakları kemer tokamı dürtüyor, benimkilerse süetle nemli pamuklu arasında titreşiyordu. Vıcık vıcık öpücükler.

Sekiz çeyrek. Gloria doğrularak tişörtünü çekip çıkardı. Bön gözlerle düğmeleri açmaya başladım. Ardından açmayı bıraktım. Ama Gloria sevgili minik şortunu çözöverdi; o da yere düştü ve Gloria kendini bundan sıyırdı. O harikulade şekilde na-narin, na-edebi iri göğüsler. Gloria gülümsedi.

“Hap kullanmıyorum, Charles.”

“Sen de mi - yani şey, sen demin çok hoş gülümsedin, neyse endişelenme, benim ...”

Yine duraksadım ve bir ağırbaşlılık ürpertisi sardı bedenimi. Gloria başparmaklarını külodunun şeridine geçirdi. Ve külodu fevkaledede şişti - bütün bir bombiliye ev sahipliği yapıyormuş gibi, olmadı iki tanesine.

“Gebelik önleyici birkaç şeyim var,” dedim.

Sekiz yirmi beş. Boyun kasıcı bir altmış dokuz seansı ve Gloria’nın içinde kılıfsız geçirdiğim kısa bir dönemin ardından, ufak pembe depoyu pençeledim ve içindeki son truvalıyı da çıkardım. - Endişelenecek bir şey yok, çünkü bu benim şaşırtmaca sigara kutumdan başka bir şey değil; asıl stok başka yerde.

Sekiz otuz beş. “Evet, bence de harikaydı,” dedim dürüstçe. “Yo, sağol, bırakmaya çalışıyorum. Gloria, aslına bakarsan yakında ablamla kocası burada olurlar. Norman’la hiç konuşmadın, öyle değil mi? Hayır. Yani aşırı püriten tiplerdendir o, anlarsın - soğukkanlılığını koruyanlardan. Oldukça katı yetiştirilmiş.

Neyse zaten o -" "Ay, dokuza beş, on dakika kalmış." "Oo, bu iyi. Telaşa gerek yok, gerçekten. Ama belki de etekleri tutuşabilir. Bu gösterişli tipleri bilirsin. Hiçbir şey onları sakinleştiremez. Ayrıca mülakatım da yarın. Leeds Polytechnic'te."

"Zaten benim de gitmem gerekiyor. Bu kadar süreden sonra seni tekrar görebildiğime çok sevindim."

"Ben de öyle."

Prezervatif (azcık) daha ağır ikiziyle birleşti.

Sekiz kırk beş. Gloria lekelenmiş göğüslerinin üzerine tişörtü geçirirken kıkırdadı. Ben de kıkırdadım, heyecandan altıma sıçıp da tüm zemini batırmayayım diye.

Sekiz elli beş. "Hoşça kal, tatlım. Yarın seni ararım."

"Bana nazik davrandığın için teşekkürler."

Onu ön kapının dışına kadar koşturdum.

"Ben mi? Asıl nazik olan sendin," dedim.

İkinci kez kıkırdadı ve patikadan aşağı hızlı hızlı ilerledi.

Trabzanların üzerine gevşekçe serili bir halde zamana kıyarak kendime on saniyelik kesintisiz derin derin nefes alma ısmarladım. Ardından alt katta tazı gibi koşuşturup durdum, çarşafaları ve cinsel organları pudralayarak, yastıkta makyaj ve ruj lekeleri var mı diye kontrol ederek, kağıt mendilleri çöp sepetinin içine girmeleri için çift elle ikna ederek ve Gloria'nın bardağını ayağımın yanıyla yatağın altına göndererek. O akşamüstü önceden Rachel'le yatmış olmamdan ötürü Tanrıya şükrettim: Yatakta tükürük kokusu ve çalkalanmış battaniyeler vardı çünkü. Banyoda Dettol'le gargara yaparak cinsel birleşme ertesi lekelerini aramaya koyuldum. Suratım ahududu püresinden farksızdı. Onu bir leğen dolusu soğuk suya daldırdım. Eğer Rachel bir şey söy-

leyecek olursa tüm yapmam gereken, her şey konusunda çok endişeli olduğumu kekelemektir.

“Öyle mi görünüyor? Yo, sebebi sanırım ... her şey k-k-konusunda çok endişeli olmam-a. Annem tam ol-ol-olarak ne dedi?”

“Tanrım, olanlara inanmak çok güç, biliyorum. Ama sen kaygılanmamalısın, aşkım. Bu senin hatan değil.”

“Kendimi sorumlu hissediyorum.”

“Saçma. Bu her şeyden önce benim fikrimdi, yine de ... berbattı. Annem oldukça sakın bir şekilde odama geldi ve şöyle dedi, “Dadı’nın evinde kalmadığını biliyorum. Şimdi lütfen bana nerede kaldığını söyler misin, yoksa polis mi çağırayım?”

‘*Polis*, Hımm, ne fikir ama. Kendini ne sanıyor ki? Bunların artık işe yaramadığını görmüyor mu? Yirmi yaşındasın sen, lanet olsun, o artık sana —”

“Bazı konularda sinir hastası olduğunu söylemiştim. Sanırım babam ...” Rachel parmaklarını çattı ve gözlerini kucağına indirdi.

“Ona ne söyledin?”

“Gerçeği söyledim.”

“Bir şeyler uyduramaz mıydın? Yo sanırım uyduramazdın.”

Hafif hafif titreyerek ve burnunu çekerek bana doğru çöktü. Kolumla omuzlarını sardım ve içkimi bitirdim. Sokak lambalarının, oturma odasının pencerelerindeki tozları altına çevirdiğini fark ettim, sanki dekorasyon için oraya serpilmişlerdi.

Birlikte alt kata inerken telefon çaldı.

“Annem olabilir,” dedi Rachel.

Değildi.

“Ben Bellamy. Charles, sen misin?” diye sordu kafayı bul-

muş bir lıkırdıyla. “Sanırım gelmeyi başaramadın.”

“Hayır. Üzgünüm.”

“Anlıyorum. Mülakat yarın, ne de olsa. Güzel, bol şans! Belki de, hımm, bitince ... bana – Charles, seni görmek hoş olur. İsterim ki –”

“Hayır. Üzgünüm. Şimdilik hoşçakal.” diyerek, *çevirmeye başlayın* notasıyla sözünü kestim.

“Kimdi?”

“Yanlış numara.”

İlk bakışta Rachel'in o gece uslu duracağını düşünürdünüz, fakat yatağa girmemizle birlikte oldukça telaşlı bir hal aldı. “Kendimi güvende hissettir,” diye fısıldayıp durdu karanlıkta, “ah lütfen, kendimi güvende hissettir.” Bunun üzerine karmaşık bir kucaklama içinde uzuvlarımı ona doladım. Yine de fısıldamaya devam etti. “Bekle,” dedim.

Kondom kutusu boştu, tabii ki, ben de Sharpshooters kutusunu aradım. Buna ne gerek var ki diye düşündüm. Nasıl olsa kordandan kan boşalacaksın.

Ayrıca, o da boştu.

“Kahretsin. Hiç kalmamış.”

“Yo,” dedi Rachel. “Bir tane olmalı. Daha akşamüstü gördüm. Orada iki tane vardı.”

Küçük kardeşimin olabilecek bir sesle, şöyle sordum: “Emin misin?”

“Evet.”

Arkamı döndüm ve el yordamıyla çekmeceyi karıştırıyormuş gibi yaptım. “Ah evet. İşte buradaymış - Hiii! Çöp sepetine düşürdüm! ... kahrolası şey...” Parmaklarım Gloria - rutubetli truvalıyı çevirerek kıvırdı, yana sıkıştırdı ve ardından atık kağıt ha-

vuzunun derinliklerine coğru köstebekçe kazdı, muz kabuğu ve sigara külü, taa ki o akşamüstü Rachel üzerinde kullanılanı bulana kadar. Kendi standartlarım var, teşekkür ederim. Affederseniz, ama benim de kendi prensiplerim var. Doğru, Gloria'nınki olsa daha iyiydi, çünkü Rachel'inki ona göre çok daha kirli, ıslak ve soğuktu. Böyle de olsa onu kullanmak, şey, kabalıktı - ve hoş bir kıza karşı hakaret.

Bereket versin ki, yalnızca aşinalığın doğurabileceği o ereksiyonu yakaladım. Korkudan fal taşına dönmüş gözlerle, onu ucundan zorlayarak soktum ve ilerlettim.

“İşte geldim.”

Rachel beni içeri almak üzere yatağı açtı.

• • •

Yirmi dakika sonra, hemen bitişikte, leğenin üstündeki aynaya gözlerimi dikmiş dikiliyordum. Oradaki yüz benim yüzüm olamayacak kadar çökük ve alakasızdı. Seyrettikçe, ifadesizliği sıkılanlaştı, bir sırtış oldu, bir tebessüm oldu. Bak, evlat, yirmi yaş altındakiler bu tür şeyleri durmadan yaparlar. Unutma: Sadece bir kez genç olursun. Çünkü yeni yetme suçluluk için değil, vahşi şehvet için; pişmanlık için değil, iftihar için; utanç için değil, azledici, bilgisiz sinizm için yaratılmıştır. “Yalnız Yılan Gülümser’in en saman nezleli paragraflarından birinde, bizzat senin ifade ettiğin gibi:

Yapış yapış yüzüm,

Notlar serperken

Düzüş listelerine, çiftleşmede

Tatlı özsu kokusu;
Ambarlarında hararetin titreşen
Pusu, bir de o suç-
suz kahkaha banyo-
daki: Yaşamın bunalıcı günleri

Gerçek yeni yetme ıssız bir adaya terk edilmiş egodur, ama sırtı gelen gemilere daima dönüktür; kendi içinde yaşamaya tahammül edebilen aptal bir gücü vardır onun. O kız için her gün gençliğini satılığa çıkarıyorsun. Bunu sakın unutma.

Göz kırparak jilete doğru uzandım. Şimdi: Kondomun boğazını kes ki, klozete akıp gidebilsin; ince iş, çünkü banyo böyle kızgınlık nöbetleri sırasında taş çatlasa benim aletimi ya da kesici bir aleti alacak kadar geniş oluyordu, ikisine birden dar geliyordu ve birazdan ikisini bitiştermeliydim. Gözler kapandı, el yordamıyla meme başını aradım - dışa doğru ger, aşağıya göz at ve ucu buda. Oldukça sıkı görünüyordu (aşırı kullanıma bağlı daralma mı yoksa?) ama onu çekip uzattım (garip şekilde acı verici), jileti uygun açığa getirdim ve baktım. Parmağımın başparmağı arasında elastik zar kısıtılmış olması gerekirken, arada sünnet derim vardı.

Jilet yere düşüp çingırdadığında aklımdan ilk geçen şey, otomatik sünnete ne kadar da yaklaştığım olmuştu. İkincisi ise şuydu: Bu da nereye gitti şimdi?

Bir de baktım ki, lastik halka aletimin çevresinde, yarısı kıl-lara gömülü halde, büzülü duruyor.

Yırtılmıştı. Rachel hamileydi.

Ama gece gençti, ben olmasam da.

Rachel elinde sigara aynen bir herif gibi sırtını yastığa vermiş oturuyordu.

“Nerelerdeydin?”

“Elimi yüzümü yıkıyordum sadece.”

Bana yer açtı.

“Rachel. Daha sonradan endişelenmenin ne kadar da yersiz olduğu gerçeği anlaşılrsa da şu an seni gerçekten endişelendirecek bir şeyi sana anlatmamı ister miydin? Sonradan çok yersiz olduğu anlaşılabilir bir şey de olsa?”

“Elbette. Zaten artık bana anlatmak zorundasın.”

“Endişelenmenin yersiz olduğu anlaşıldığında da sana anlatabileceğim bir şeyse de mi!”

Yanağımdan öptü. “Evet. Çünkü benim de sana anlatacak bir şeyim var.”

“Ciddi mi: Ne?”

“Önce sen söyle, sonra ben söylerim.”

“Hayır, önce sen. Hadi. Söz kızmayacağım, ne olursa olsun.”
İçimdeki şevki saklayamadım.

Sigaraya başvurdu. Ağız ve burun delikleri yatağından duman aktı, şunları söylerken:

“Babamla ilgili sana söylediğim tüm şeyleri biliyorsun. Tümü yalan. Hayatım boyunca onu ne gördüm, ne onunla konuştum ne de ondan haber aldım.”

Tavana seyrettim. “Peki ya Paris’le ilgili tüm o zırlıtlılar?”

Başını salladı dudaklarını bükerek.

“Ne, sana hiç telefon falan da mı etmedi?”

“Tümü yalan.”

“Tek bir mektup bile mi?”

“Hiçbir şey. Asla.”

Bacaklarım birbirine dolaştı.

“Tanrı aşkına.”

Aceleyle beni öptü. “Çok aptalca, her zaman yapıyorum bunu. Sebebini bilmiyorum. Kasıtlı değil.”

“Neden peki?”

“Bilmiyorum. Sadece bu beni daha ...”

“Ne? Daha ... ehemmiyetli? Daha ... kendinden emin mi hissettiriyor?”

“Sanırım. Yo. O kadar değil. Kendimi cidden daha az acınası hissettiriyor bu.”

Sesi tamamen yabancı gibi geliyordu.

“Daha az acınası,” dedi.

“... ah bebeğim, hadi, endişelenme. Ciddiyim, beni hiç sarsmadı bile.”

Rachel omzumda ağlarken, ben Jean-Paul d'Erlange'ın romanının eleştirisini yaptım kafamda. Birkaç isabetli detay vardı, kesinlikle. Örneğin, hiddetli telefon konuşmalarından hoşlanmıştım. Ve Rachel'in izlerini bu kadar iyi gizlemesi tek kelimeyle etkileyiciydi: Herkesin ne denli anlayışlı, konuyu hiç açmamakla ne denli iyi olduklarına dair o güzelce ölçülüp biçilmiş hatırlatmalar. Galiba DeForest'ın şu an bile haberi yoktu. Fakat tutkulu Paris Ressamı - ve İspanya İç Savaşı'yla ilgili tüm o gösterişli palavralar: Demek istediğim ... gerçekten, sorarım size nedir bu ya?

Yüzünde beliren tazelenmiş gizemli tavır üzerine, Rachel'in gözlerinin nemli kenarlarını körpe merakla öptüm. Çünkü, hadi ama, o deli olmalıydı, öyle değil mi? Tamam ben yalan söyledim ve hayaller kurdum ve aldattım; benim varoluşum da yalancılığın prizmatik bir ağıydı - fakat benim açımdan bu çok daha -

ne? -çok daha teatraldı, yazınsaldı, duygusal olandan ziyade entelektüel bir ihtiyaca cevap veriyordu. Evet, işte fark buydu. Onu tekrar kucakladım. Ne meçhul bir ufaklık. Sanki yatakta başkasıyla birlikteydim o an.

Bir saat sonra Rachel, ondan hoşlandığımı ve onu tam olarak aşâğılık bulmadığım fikrine alışmaya başladı. Ardından sordu:

“Senin bana söyleyeceğin şey neydi?”

Park ettiğim aklımın bir kısmı bu konu üzerinde boşta çalışıyordu anlaşılan. Konuşmaya başladığımda hiçbir zihinsel duraksama olmaksızın yoluma devam ettim.

“Ah, şu şey. Aslında - gerçekten aptalca gibi. Hayır, yani, sanırım ben ... sınavlarda sıçtım ve Oxford'a giremeyeceğim. Tümünü yanlış yorumladığımı düşünüyorum, oldukça esaslı bir şekilde.”

Rachel güven tazeleyici damlaları sel gibi akıtırken, dışarıda, tüm akşam boyunca sert esen rüzgâr, beylik edalarla uğursuz sesler çıkarmaya başladı, kiler kapısının altından uğuldadı ve husursuz edici bir şekilde pencere çerçeveleriyle oynayıp durdu.

Gece yarısı: Reşitliğe doğru

Nitekim ben on dokuz yaşındayım ve genellikle ne yaptığımı farkında değilim, fikirlerimi basılı sayfalardan kapar, bakışlarımı diğer gözlerden alırım, çevikliğimle morallerini bozarım korkusuyla yoldaki morukların ve sakatların yanlarından geçip gitmem, çocuklar ve hayvanları izlemeyi severim ama bir dilencinin tekmelenmesine veya ufak bir kızın ezilmesine dönüp bakmam bile çünkü bunların tümü deneyimdir, kendimden hoşlanmam ve benden daha az güzel ve daha az zeki bir dünyaya odak bükürüm.

Şu an Rachel Sayfalarını zarif bir yığın halinde topluyorum. Çalar saatin kolları giderek daralan merkez-dışı bir V oluşturuyor. Yedi dakika içinde tek vücut olacaklar.

Kaçınılmaz olarak ertesi sabah tamamen kendimden geçmiştım. (Etkilerini hâlâ hissediyorum, kırk saat sonrasında bile, düşünüyorum da, sanırım bitkinlik piyasadaki en ucuz ve en kolay erişilir uyuşturucu.)

Normalde en ufaklık seğirmemde ayağa fırlayan Rachel, bu sefer giysileri ve mülakat risalesini hararetli göz kapaklarıyla oradan oraya düşürürken uyumaya devam etti. Saat üçte, bundan beş saat evvel, çıkmadan önce ona hoşça kal diyeceğime dair

söz vermiştim. Ama çok da önemli değildi sanki.

Ani bir dürtüyle. Rachel Sayfalarını beraberimde götürmeye karar verdim, burada kalmasından iyiydi.

Norman mutfakta *Sun*'ın cazibe bölümüne dalmış, tek başına oturuyordu. Anlaşılan Jen kahvaltımın yakışırılığıyla ilgilenmeyi bitirmişti.

“Trenin kaçta?”

“Dokuzu beş geçe.”

(Mülakatınızın saatini öğrenmek için koleje kadar gidersiniz. Oysa, ben bir yarı alfabe adamıydım ve on buçuktan önce olduğuna inanmıyordum.)

“Yıl var daha,” dedi Norman.

Sessizlik içinde biraz çay ve tereyağlı ekmek atıştırdık - diğer yandan, kahve ibnelerin kahvaltısıydı, tost ise solcuların. Dilim tüylü gibiydi ve dişlerim kaşındı.

Dokuza yirmi kala: “Haydi, çıkalım artık. O takımın içinde felaket boktan görünüyorsun. Nereden buldun? Ordu fazlası mı: Neyse, al sana bir mektup var. Yabancı.”

Norman meydanın başındaki Lotus Cortina'sını çalıştırdı, mavi şayak ceket arka askıdaydı. Arabanın içi yağ, yeni plastik, şeffaf *sau-naylon** gömlek ve ihtiyar adam teri esansı kokuyordu. Zarfa şöyle bir baktım ve cebime koydum. Coco.

“Hazır mısın?”

Beş saniyelik sarsıcı patinajın ardından yokuştan aşağıya mancınıktan çıkarcasına fırladık.

“*Jenny yorgun mu?*” diye ciyakladım, Norman bizi Bayswater Yolu'nun yukarısında dört tekerlekli savrulmanın üzerine in-

* sau-naylon: ‘Sauna’ ve ‘naylon’ sözcükleriyle oyun.

dirdiğinde.

“Evet.” Trafik ışıklarında saatte doksan kilometreden sıfıra düştü. “Artık erken kalkmaması lazım.”

Sarı ışığın ilk imasıyla Norman arabayı öne doğru fırlatarak, trafiğin arasından bir kayakçı edasıyla sıyrılı sıyrılı geçti.

“*Daha ne kadar var?*”

“*Mayıs sonu.*”

“*Buna memnun musun?*”

Omuz silkerek vitesi gacırdatarak ikiye taktı, ardından kor-nasını evlendirdi (‘İşte Gelin Geliyor’un ilk dört notasını çalan, bol nağmeli bir serseri klaksonu.) ve yakınındaki bir yayanın iki dümen hareketiyle tevazu içinde diz üstü düşmesine yol açarak, soldaki kamyonu vınladı geçti.

Daha çok ışık.

“Peki bu konuda neden ikilemdeydin?” Norman meydan okurcasına gaza yüklendi ve bitişikteki süt arabasının şoförüne tehditler homurdandı. “Mıhlanıp kalmak falan mı istemedin?” Tekrar yola fırladık, g nedeniyle koltuklarımıza yapıştık.

“*Sen hiç, sen hiç çocuğu olmuş bir kaltağı düzdün mü?*”

“Hayır.” Duymadı ve ağzı aralık bana döndü. Başımı salladım.

“*Ama ben -*” çılgıncasına zikzaklar çizdi, bir taksiyle gazete kamyonetinin arasına sıkıştı ve iki tekerlek üzerinde Queens-way’e sürüklendi - “*ama ben kahretsin ki yaptım. Ve şakası yok. Bilmiyorum oldu işte.*”

Norman bir yaya geçidinin önünde kavurucu şekilde durarak yaygara koparttı, bodur bir sarışının caka satarak geçmesine müsaade etti ve iki siyamlı moruğun palto düğmelerine hafifçe sürterek ve ayakkabı burunlarını ütüleyerek arabayı tekrar öne doğ-

ru kamçılardı.

“Uzayda bayrak dalgalandırmak gibi.”

Daha da ılık. Norman’a hiç Swinburne okuyup okumadığını sormak istedim, ama o devam etti: “Dahası bağırsakları bile yere değiyor. Jen bir tane doğurabilir, belki daha fazla. Hayır, lânet olsun, ona birkaç tane evlat edinebileceğini söyledim, ama - *kaltaklar bebek yapmaktan hoşlanırlar!* Onların a.cıkları,” ısıtıcıyı tek fışkede kapattı, “lapaya dönüyor. Tamponları” - ışıklardan koptuk - *“bozuk süt gibi kokuyor. Ve sarkıyor. Krep gibi memeler.”*

“Gerçekten mi?”

“Hı hı. Cangıl gibi memeler. Ama düşündüm de, siktir et. Jen fena değil. Sağlam. Ve onu artık eskisi kadar düzmüyorum. Seni burada bırakayım. Ne zaman dönersin?”

“Bilmiyorum,” dedim, şaşırmış görünerek. “Muhtemelen bu gece. Rachel’e bu gece olduğunu söyle. Ayrıca bıraktığın için de sağol.”

Kapı kolu parmaklarımdan zorla söküldü. Dama tahtası dolusu rahibe yolun karşısına akarken, Norman’ın azimle hızlanışını izledim.

Bir saatlik tren yolculuğu boyunca Mülakat Dosyası dizlerimin üzerinde okunmadan öylece durdu. Kasten sallanıyordum - ve bazı ihtiyaçlar dolayısıyla iki kez tualete gitmek zorunda kaldım. Norman’ın tek gerekçesi bu olabilir miydi? Oysa ben bunu ekseriya iğrenç niyetli bir olasılık olarak değerlendirmiştim, gerçekten doğru olabileceğini aklımdan bile geçirmemiştim. Ve Norman - aşırı ateşli, basiretsiz ve özgür. Yoksa hepimiz duygusal Yahooolar*’dan farksız mıydık? Norman’ın hayatının geri ka-

lan bölümünde düzmece kan sıcaklığındaki biftek ve böbrek pudingine banma konusunda isteksizlik göstermesi garip miydi sanki? Siz göstermez miydiniz?

Cebimde mendil ararken Coco'nun mektubuyla karşılaştım. Kimdendir? diye epeyi düşündükten sonra güç bela çıkarabildim, olsun, “Belkiler Diyarı'na yaptığı göndermeyle kafamı karıştırdığı için özür diliyordu: Coco ve arkadaşlarının kullandığı, kabaca düşlem ve insan arzularının alanını betimleyen bir deyimmiş bu; aslında böyle bir yer yokmuş. Öbür sualıme gelince (İngiltere'ye geldiğinde onu düzüp düzemeyeceğim konusu), “... emin değilim belki de hazırımdır...” Cevap olarak - ilk müsvedde - hiç vakit kaybetmeden Marvell'in “To His Coy Mistress” şiirinden düzyazı halinde bir şeyler karaladım: “Eğer dünyanın tüm zamanına sahip olsaydık, sana yakışan “utangaçlığın” tamamen kabullenilebilir olurdu. Gevşer ve bunu düşünürdük,” vs., vs. Normalinde bu alıştırma beni hem sakinleştirmiş, hem de tahrik etmiş olurdu. Oysa şu an, ikisini de yapmadı.

Treni arşınladım, vagonlar sallanıp sarsılırlarken ben beyzbol topu misali bir oraya bir buraya çarpıp durdum. Atılmış gazeteler, bakterili kekler ve kaskatı sandviçler, yarısına kadar boz çişle dolu katakulli - bardaklar, çocuklar, emekli futbolcularla karıştırılabileceğiniz kadınlarca gözetilen, kirli ağızlı ve yanaklı minik minik Harry Secombeler, yalnız, ifadesiz adamlar.

* Yahoo: Gülliver'in Seyahatleri. Houyhnhnms denilen, insanların en iyi ve en faziletli yönlerini kendilerinde toplamış, kötülüklerden arınmış atlar ülkesinde insanlara verilen ortak isim. Yahooolar kötü kalpli, kötü huylu ve çirkin yaratıklar olarak betimlenmişlerdir ve atlara hizmet etmek zorundadırlar.

Dr Charles Knowd'un konutunun kapısını çaldım ve içeri girdim, kısmen bile çıplak değildim ve Adem elmam dilimin ucundaydı. Dışarıdaki ilan panosuna göre mülakat on dakika önce başlamıştı, spor ceketli, tedirgin edici derecede yakışıklı kapıcı (ki ona "efendim", "saygıdeğer beyefendi" gibi muhtelif şekillerde hitap ettim, tıpkı bir Amerikalı gibi) doğru merdivenlere kadar bana bizzat refakat etti ve hangi dersliğe gitmem gerektiğini söyledi. Özürler savurarak içeri girdim.

Karşılıklı olarak, yüzleri yakılmamış elektrik sobasına dönük, bir çift hipi oturuyordu. İçlerinden biri galiba doktor olanı, elini bana doğru salladı ve başını kaldırmaksızın şöyle dedi:

"Koridorun karşısındaki oda. Beş dakika."

Koridorun karşısındaki odada fazladan bir hipi daha vardı.

"Selam," dedim. "Burada neler oluyor? Sıradaki sen misin?"

"Adın ne?"

"Highway. Seninki ne? Manson mı?"

"Evet. Ben senden sonrayım."

"Dr Knowd içerdekilerden uzun saçlı olanı mı?"

Tam karşısına bakarak başını salladı. "Oldukça baba biri olduğunu duydum. Hemen hemen Oxford'daki en baba herif. Ya da şu an buradaki." Başını sallamayı sürdürdü. "Berryman. Snodgrass, Sexton üzerine seminerler. Böyle tipler işte."

"Tanrım. Peki sen içerde ona nelerden bahsedeceksin?"

Yumruğunu sıktı ve havada hortum gibi çevirdi, sanki miskin bir tehdit savuruyordu. "Robert Duncan'a bir girebilsem. Veya Hecht'e, belki de..."

Bu insanlar da neyin nesiydi? Ben ne İfratçıları çalışmıştım ne de Liverpoolulları.

Gömleğimin üst dört düğmesini açtığımda, kravatımı çıkara-

rak alnıma bağladığımda, ceketimi ters yüz ederek giydiğimde (astarı, çok şükür ki, hafifçe yırtıktı), ve paçalarımı botlarımın içine tıktırdığımda, hipi sordu, “Hey. Ne yapıyorsun sen be?”

“Biraz sıcak da,” dedim.

“Eee?”

“Hey baksana, kaç yaşında olduğunu biliyor musun?”

“Yirmi beş. Yirmi altı. Çok aktif.”

“Aktif mi?”

“Reform yanlısı yani.”

“Ne demek istiyorsun?” Ne yani, kızlarının on bir buçuk yerine gece yarısına kadar evde durmalarını mı sağlıyor? Kahvaltı servisine on dakika geç mi başlıyor? “Ne gibi bir reform? Politik mi?”

“Evet. Politik reform.”

“Ah, kahretsin.”

Kapı açıldı.

“Highway?” İkinci hipi sakalıyla işaret etti. Ona doğru koştum. “Benim.” Dedim.

“Sıra sende.”

“Baksana, nasıl geçti?” diye fısıldadım.

Gatty, ismi bu olmalıydı, merdivenlerde duraksadı. “İyi, sanırım. Endişelenme, içerdeki oldukça cana yakın. Hoş birisi.”

“Ona ne anlattın?”

“Rus neo-sembolistlerini.”

Dr Knowd odanın uzak köşesindeki mindersiz bir pencere oturmağına geçmişti ve orada aralık esintisi saçının maceraperest kıvrımlarıyla neşe içinde oynayıyordu.

“Hava seni sıkıyor mu?” diye sordu, aksanla pek de ilgili ol-

mayan bir sesle; tıpkı benimki gibi.

“Hiç de değil. Ceketimi çıkarmamın bir sakıncası var mı?”

“Hiç de değil.”

Dizlerinin üzerinde serili duran sınav kağıtlarımı görebiliyordum. Kırmızı mürekkeple işaretlenmişlerdi.

“Otur,” dedi adam.

Yere. Hayır: Çok meydanda - çok budalaca. Kanepe, iki koltuk ve bir tabure seçeneklerinden birisi, sonuncuyu aldım. Kağıtlarımı yorum yapmayarak dikkatle incelemeyi sürdüren Knowd'un üzerinde şehir gerillası kıyafeti bulunduğu için: Alacalı, kamuflaj yeşili ve askeri bej karışımı çadır bezi takım; bebek mezarı, deve kadar botlar; bere. Jack-İsa yüzü ve saç. Dişlerimin gıcırdamasını kesmek için, alçak sesle Enternasyonal'i* mırıldandım.

“Bay Highway... edebiyattan hoşlanıyor musunuz?”

Ah yapma. Ne biçim bir soru bu böyle? Son olarak hangi romanları okudunuz? Sorunlarınız neler?

Gülümsedim. “Ne biçim bir soru bu böyle?”

“Özür dilerim.” Kafasını kaldırarak bana şöyle bir baktı. “Ama eğer kağıtlarınızı doğru dürüst okuduysam...”

Yüzümden ve koltukaltlarımdan ter boşandı. Bir mendil çıkardım.

Knowd konuştu. “Örneğin. Edebiyat kâğıdında Yeats ve Eliot ... “Son dönemlerinde sadece yaşam karmaşasının dışında işe yarayabilecek soğuk kesinlikleri tercih etmişlerdir. İhtiyatla sonsuzluk hilesine başvurmuşlardır, vs, vs” diye yakınıyorsun. Böylelikle bu sana, *Çorak Ülke*'deki** tiplerin baştan çıkarıcı

* Enternasyonal: dünya komünist hareketinin marşı

** Çorak Ülke (The Waste Land): T.S. Eliot'ın ünlü uzun şiiri

lığının “yapay insaniyetsizliği” ile ilgili kulağa müthiş gelen bir ipucu veriyor - W. W. Clarke’a borçlu olduğun bir özellik - ki, görünüşe göre, bu birden birazcık aşırı karmakarışık oluveriyor. Diğer yandan, eleştiri kağıdında Lawrence’ın ‘hayali cinsel muhteşemlik’ kavramını taşıyorsun, *Aşık Kadınlar*’daki* Middleton Murry’yi kullanarak, üstelik isim vermeksizin. Hemen bir sonraki dizede onun ‘aşırı basit’ sanat ve yaşam denklemini azarlıyorsun.”

İç çekti. “Blake konusunda ‘Korkunç Simetri’ maddesini ‘sözlü otonom kurgular, ister istemez yaşamla ilintili’ olarak düzyazıya çevrimekten oldukça memnun görünüyorsun, fakat Makale kağıdında ‘Blake’in duygularımızı eğitip arıtmakta kullandığı ivedilik ... kurnazlık payandalarından ve cebirelerinden sakınmaktır,’ diye bütünüyle heyecana geliyorsun. Bu arada, bir cebireden sakınmayı hiç denedin mi? Ya da ona gelince, birisini ivedilikle eğitmeyi?”

“Bir bakıyorsun ki Donne ‘duygusal cesareti’ nedeniyle, ‘duygularını şiirin gerçek dokusuna yayma’ adına bir anlığına iyi hoş ve ardından iyi hoş değil çünkü keşfediyorsun ki ... keşfettiğin de neymiş? - ah, evet, ‘gerçek duygu üzerinde oynanan sözlü oyunun suni coşkunluğu, duygularını veznine uydurmak için biçiyor.’ Peki ama hangi biri? Normalde bu kadar tenkit etmezdim, ama bu cümlelerin tümü aynı paragrafta ve aynı kıta üzerine.”

“Devam etmeyeceğim ... Edebiyat’ın kendine ait bir tür yaşamı vardır, bilirsin. Onu bir çırpıda, kendi amaçların için merhametsizce kullanamazsın. Üzgünüm, insafsız mı davranıyo-

* *Aşık Kadınlar* (Women in Love): Lawrence’ın bir romanı.

rum?”

Kapıda bir tıkırtı duyuldu.

“Bir dakika içinde bitiyor,” diye seslendi.

Mendilime bereketli bir şekilde balgam çıkardım ve içeriğini inceledim. Knowd ayağa kalktı ve tabii bende.

“Gerçekten o kadar da...?” Omuzlarımı silktim ve önüme baktım.

Kağıtlarımı uzattı. “Bunları ister misin? Oldukça törenvari makalelerinden birinin dökümünü de ekledim, ilginı çekebilir. Onlara bir kez daha göz atmak ister misin, bakalım katılacak mısın?”

Başımı salladım.

“Tamam. Şimdi. Önümüzdeki dokuz on ay boyunca iyice düşünmeni istiyorum - nasıl olsa seni alacağım; eğer ben yapmazsam, başkası yapacak ve o zamana kadar durumun daha da kötüleşecek. Eleştirmenleri okumayı bırak ve Tanrı aşkına tüm bu yapısalcı saçmalıkları okumayı da bırak. Sadece şiirleri oku ve onlardan hoşlanıp hoşlanmadığının ayırımına var ve gerekçelerinin. Olur mu? Gerisi gelir - umarım. Mektup bir iki gün içinde eline geçer. Leigh'a içeri girmesini söyler misin?”

Oxford şehrinin silueti altın taşlar ve keskin maviiç içe geçmiş formuyla sahte huzur sunuyordu, elbette ki reddettim. Bu şehir çok farklı olduğunu düşündüren neydi acaba? Gözlerini bir hizada, ayaklarını yerde tut; ve bu haldeyken plak dükkanlarının, kuru temizlemecilerin, bankaların o çirkin, alelaide, kalıplaşmış, gelişigüzel sokak yaşamlarının nasıl olup da gözden kaçırılabilirliğini gerçekten aklım almıyor. Mimari çubukları yukarı doğru izlemeyi kestiğiniz anda, diğer hiçbir yerden farkı kalmaz bu-

ranın. Oysa Oxford böyle düşünmüyor; kendinden bu kadar fazla bahseden bir yer daha görmedim ben. Ve istasyona doğru yürürken, yüzüme bir kişi bile bakmadı.

Yine de George Caddesi'nde durdum, çantamı yere bıraktım ve kravatımı düzelttim. Sonra başından beri yapmaya niyetlendiğimi sandığım şeyi yaptım. Sağa doğru Gloucester Green'e döndüm ve köye giden ilk otobüsün saatini sordum. On beş dakika içinde bir tane kalkıyordu. Acıktığımı hissettim, daha önce hissedip hissetmediğimi bile hatırlayamadığım bir şey ve kafeteryaya gidip birkaç jel şekerlemeyle tenyalı bir omlet yedim (ya da menü tabirini kullanırsak, jambonlu omlet). Ardından eve gittim.

Annem en küçük oğluyla arka kapının yanındaki holdeydi. Valentine'in ayakkabılarını boyuyordu, bu esnada o da çift eliyle, her iki deliğe birden özenle hakkını vererek burnunu karıştırıyordu. Beni bir koşu bakkala gidip gelmişim gibi karşıladılar.

“Merhaba,” dedim. “Mülakattan geliyorum - ve girdim! ...Kabul edildim. Oxford'a.”

Oldukça komplike bir tатаğı kemirmekle uğraşan Valentine için bu haber pek bir anlam ifade etmiyordu anlaşılan. Ama annem şöyle dedi:

“Bu çok süper, değil mi?”

“Evet.”

“Baban - Valentine, hayatım, yapma şunu - buna memnun olacak”

“Ne zaman geliyor?”

“Altı gibi demişti. Charles, pek yemek yok çünkü korkarım ki ben -”

“Sorun değil. Çaresine bakarım.”

Üst katta Rachel'e Mektup'u yazmaya koyuldum. Üç saatlik çalışmanın sonunda temiz nüsha kağıda dökülmüştü. Kopyası şu an önümde duruyor. Şöyle diyor:

Sevgili Rachel'im,

Daha önce böyle bir mektubun nasıl olup da yazılabil-
diğini bilmiyorum - bunu yapan korkaktır ve bokun teki-
dir ve mektubu namussuzca kullanmıştır, bu yüzden tek
yapabileceğim samimi davranarak tüm bu üçünü müm-
kün olduğunca azaltmak sanırım. Birkaç hafta öncesinde
sana karşı olan duygularımın değişmekte olduğu hissine
kapıldım. Nasıl bir his olduğundan emin değilim, ama ak-
lımdan atamıyordum ve başka bir şeye de dönüşmüyordu.
Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum; başına geldiğinde
dünyadaki en üzücü şey olduğunu biliyorum sadece.

Ama değişen benim, sen değil. İzin ver ki her şeyiyle
buna değer olduğunu düşündüğünü bileyim (ki ben düşü-
nüyorum) ya da ileride buna değer olduğunu düşüneceği-
ni ve senden bağışlama dilememe izin ver. Sen şimdiye
kadar başıma gelen en önemli şeysin. C.

“Duygu” ile “his” ve “değişim” ile “değişen” sözcüklerinin yi-
nelenmesi prova edilmemiş havası katmıştı ki bu memnunluk
vericiydi. Şu “değişen benim” fazla titizlenilmiş gibiydi; belki
de “ben değiştim” biraz daha delikanlıca ve ... daha içten olur-
du. Ayrıca “izin ver ki” ve “bağışlama dilememe'nin iğrenç de-
recede son moda mı, yoksa hoş şekilde Robert Frost* mu oldu-

* Robert Frost: Çağdaş Amerikan şairi.

ğuna hâlâ karar veremedim. Ama, tanıdığım kadarıyla, Rachel müşkülpesent bir okuyucu değildi.

Bir kez daha temize çektim, rastlantısal olanları değiştirerek. Coco'nun mektubu ise olduğu gibi kalmakla yetinecekti.

Ön kapıya doğru ilerlerken telefon çaldı. Banaydı. Onları da bu işe bulaştırmayayım temennisiyle zarfları hol sehпасına bıraktım.

“Söyle bakalım nasıl geçti?”

“Hıı? Ah iyi. Girdim.”

“... Pek sevinmemiş gibisin.”

“Ah, tabii ki sevindim.”

“...Neden eve gelmedin?”

“Bilmem. Biraz bitkin hissettim.”

“... Ne zaman geliyorsun?”

Dişlerimi sıktım. “Pek emin değilim. Kendimi biraz, bilmiyorum, garip hissediyorum.”

Rachel yutkundu: “Charles, neler oluyor?”

“Üzgünüm. Mülakat biraz asap bozucuydu. Pek beklediğim gibi geçmedi.”

“Ama kabul edildin ya?”

“Ah evet. Annenden haber alabildin mi?”

“Evet, bu sabah aradı. Az buçuk özür diledi. Archie bu akşamüstü beni almaya geliyor. Sanırım eve dönmem daha iyi. Dönebilir miyim?”

“Ah, evet, kesinlikle. Kat kat daha iyi. Bak üzgünüm kötü oluyorum. Hiçbir şey için kaygılanma, büyük ihtimalle yarın dönerim. Dönmezsem seni ararım. Tamam mı? Seni seviyorum. Tamam. Hoşça kal!”

Ve köye doğru yürürken hemen hemen hiçbir şey hissetmedim; kırlara saygılarımı sundum ancak asudeliğindeki ağır başlı şefkati ya da dinginliğindeki sitemi keşfedemedim. Genellikle bu yol getirmişti beni geçmişimden bugüne, kilometrelerce öteye: Parlak yüzlü on yaşındaki velet Oxford otobüsüne koşuyor; yağlı ergin tinsel gezintiye (yani küskünlüğe) çıkmış veya çalılıklardan geliyor, otuzbirden; genç, yaz akşamlarında bol bol Tennyson okuyor veya dermansız, paslı tüfeklerle kuş öldürmeye çalışıyor veya çit diye ekilmiş çalılarının ardında Geoffrey'ye birlikte sigara tellendiriyor, ardından hendeğe balgam sallıyor. Ama işte şu an o aynı yolu ifadesizce adımlıyordum, yer yarılmıştı ve çocukluğum çok diplerdeydi.

Mutlu haberi duyunca içkileri Bay Bladderby ismarladı ve mektuplar cebimde, onunla ve karısıyla yirmi dakika boyunca sohbet ettim. Evsahibi, birkaç kan damarı daha patlatmış Bayan Bladderby ise annesini, iki öndişini ve saçlarının yaklaşık üçte birini kaybetmişti, fakat her şeye rağmen bu kadar az değiştiklerini görmek beni şaşırtmıştı. Yıllardır uzaklarda gibiydim. Yo, yıllardır değil. Günlerdir mi? Hayır, günlerdir de değil. Üç aydır uzaklarda gibiydim.

Postaneyi ziyaretimin dönüşünde nasıl olduysa o boşluk hissi kapladığı yeri terk etmeye başladı. Dar yola yaklaştığımda ağaçlar çaresizlikle ellerini ovuşturarak beni memnun ettiler ve eve doğru korkulu gözyaşları içinde yavaş yavaş ilerlerken rüzgâr beni yuhaladı.

Babama Mektup - ne olağanüstü bir döküman ama. Açık ama etkili, şikayetçi olmadan ısrarlı, makul ama yaratıcılıktan yoksun değil, zarif mi? Evet, süslü mü? Hayır. Ah, keşke Knowd

bunu okuyabilseydi. Tek soru şu: Bunu ne yapacağım?

Aslına bakarsanız ihtiyar apkın perşembeye kadar ortaya çıkmadı, bu sabaha kadar. Çalışma odasına onu görmeye giderken Mektup'u da yanıma aldım, tesadüfen.

“Mülakatı atlattım. Girdim.”

Babam gerçekten memnun olmuş görünüyordu. Yanaştı ve omzumu sıvazladı. Yıllardan sonra ilk kez birbirimize dokunuyorduk. Yüzümü kızartı bu.

“Yazık ki bir kadeh için çok erken,” dedi.

“Evet. Aslında -o kadar da önemli değil- ama sanırım ikinci tercihime de gidebilirim. Oxford kadar iyi olmadığını biliyorum, ama beni mülakata alan öğretmenden pek hoşlanmadım. Bir yığın salak saçma fikri var. Ayrıca “umarım”, diyor.”

“Umarım mı? Ama sen bana -”

“Hayır, “umarım” sözcüğünü kullanıyor. Yoksa yerim sağlamda.”

Gülümsedi, tıpkı Norman'ların merdivenlerinde ve buradaki banyonun önünde ve daha önce yüzlerce kez gülümsediği gibi: Tavırlarıma, düşüncelerime, ona imzalattığım, Beden Eğitimi derslerine girmeyi istemeyişim ile ilgili mazeretleri açıklayan mektuplara, her tuhaflık gösterisine. Ama artık umursamıyorum.

“Peki,” dedi. “Sana burs verecek mi?”

Emin olmadığını söyledim.

“Eğer verirse, bu başka bir üniversitenin de senin peşinde olduğunu ve seni onlardan önce kapmak niyetinde olduğunu gösterir.” Babam güldü, böylece ben de gülebiliyim diye düşündüm.

“Dediğine göre eğer beni o almasaymış, başkası alacakmış.”

“Öyleyse muhtemelen seni ödüllendirir, yine de ihtiyar Sör Herbert’ı arayıp onun da fikrini alırım. Oldu mu?”

“Evet, güzel.”

Oldukça gevşemiş bir sessizlik izledi bunu.

“Şey, baba, sakın düşmanca davrandığımı sanma - huysuzluk olsun diye sormuyorum - ama annemle sana neler olacak sence? Açıklama yapmaya zorlamıyorum - sadece bilmek istiyorum. Farkındayım ki ben daha ... ama sanırım bu şeyleri şimdi daha iyi anlıyorum.”

Babam oturdu ve işaret ederek beni de aynısını yapmaya davet etti. Ufak bacaklarını üst üste attı ve parmaklarını kenetledi; tetikte görünüyordu, sanki samimiyetimi ölçmeye çalışıyormuş gibi. Ardından, başını geriye atarak, Gordon Highway konuştu:

“Her halde en azından Valentine büyüyene kadar annenle kalacağım, belki de... muhtemelen daha uzun. Çok büyük bir ihtimalle hiç ayrılmayacağız.”

“Boşanmayı düşünmüyor musun?”

“Şu sıralar değil. Senin de bildiğin gibi, bu son derece masraflı ve ... kirli bir iş, tamamen umutsuzluğa düşülmeden, ciddi olarak enine boyuna düşünülmeden girilmemeli. Senin de bildiğin gibi. Ve evlilik daima bir yere kadar taviz demektir, ki şu an bunun farkında olduğundan eminim. Her uzun vadeli ilişki de böyledir - ve kişi bunu uzun vadede anlamak zorundadır, Charles. Hayır, sanırım annenle ben asla boşanmayacağız.” Omuzlarını silkeledi. “Bu ekonomik değil ve benim yaşımda, genellikle fuzuli.”

Blöf olabilirdi bu, fakat öyle sanıyorum ki genç olmanın en babayani yönlerinden birisi de, daima yıkıcı olmak, yaşlıların bahanelerini hor görmek, tavizden kaçınmak, en çetrefilli yolu

seçmek, vs. adına içinizde duyduğunuz o belli belirsiz baskıdır ki bu durum, idealizmin eşi benzeri görülmemiş şekilde beş para etmediğini ve sizin de bundan pek farklı olmadığınızı bildiğiniz anlarda boy gösterir. Yeni yetme, normalinde kendi davranışlarını, diğer insanların davranışlarına dair görüşlerinden ayırabilir; oysa benim tüm manevi gücüm tükendi.

Ve ayrıca. Yarın yirmi yaşındayım. Saçımı kestirir, pantolonumu götürüp kıvrık paçalarını açtırır, birkaç tane açık kahve-rengi hırka, yün çorap, kalın tabanlı kösele ayakkabı falan alırım.

“Anlıyorum,” dedim. “Güzel, bu mantıklı görünüyor.”

“Peki, senden ne haber?”

“Hı?”

“Genç bayanınla işler nasıl gidiyor?”

“Bayan” ve “ınla” arasında bir duraksama vardı; yine de şaşırmıştım, hemen hemen etkilenmiştim, sorusu yüzünden değil, bunu sormuş olmasından dolayı.

“Her şey bitti. İlğimi kaybettim. Birtakım nedenlerden.”

Yanaklarını ovuşturdu. “Evet bu daima utanç vericidir, elbette, ama seni üzmesine izin verme. Böyle şeyler gelip geçerler. Tümü deneyimdir bunların.”

“Bak sen de söylüyorsun. Tümü deneyim pekala. Ve neden—” kötü dizelerdeki iyi aktörün huzursuzluğunu hissettim - “neden gelmeleri bu kadar uzun ve geçmeleri bu kadar kısa sürüyor?”

Babam alabildiğine güldü. “Sevgili oğlum, eğer bu sorunun cevabını bilseydim şu an mutlu bir adam olurum.” Ellerini dizlerinde şaplattı. “Şimdi! Bu sohbeti yaptığımıza çok memnun oldum. Bulutları dağıttı. Yemekte görüşür müyüz?”

“Muhtemelen. Öncesinde biraz işim olabilir. Yazılacak mek-

tuplar ya da bunun gibi şeyler.”

“Elbette.”

Sondan bir önceki yeni yetme deneyimim akşamüstü 6.30'da gerçekleşti, yaklaşık beş buçuk saat önce. Bardan dönüyordum ve her cebimde de birer şişe ucuz şarap, önkapıyla cebelleşiyordum. Bekledim. Gitgide artarak, sanki bekleyebileceğimin en azıymış gibi, çakılların üzerinde tekerlek sesleri duymaya başladım. Döndüm: Garaj yolunun köşesinde farlar.

Kırmızı Jaguar durdu. Rachel'in siyah gözlükleri camlarını üzerime dikti. DeForest sundurmadaki ayaklı taş vazolardan birini çizdiği için benimle göz göze gelmemeye pek hevesliydi.

“Merhaba,” dedim.

DeForest arabada kalmayı tercih etti.

Ehil sessizlik içinde Rachel'e odama kadar kılavuzluk ettim. Yatağa oturdu, gözlerini bir anlığına benden alarak kucağındaki el çantasını eşeledi ve bir sigara çıkardı. Şaşırdığımı ve korkmadığımı fark ettim. Ama her iki durumdaymışım gibi davrandım.

“Mektubumu aldın mı?”

“Evet, aldım.” İşgüzar olmaya çalışıyordu, sanki mektubum onu derhal yasal prosedüre başvurmakla tehdit etmiş olduğu halde, onun ağzına sıçılmak üzere değilmiş gibi. “Evet, aldım ve buraya seni görmeye gelmemin sebebi de bu. Sen sanıyor musun ki-”

Ama çok geçmeden bocaladı. Başını daldırdı ve buruşuk bir Kleenex'i sarmış elini gözlüklerini yatıştırmak üzere yukarı kaldırdı. Sureti gözlerimin önünden ayrılıyordu sanki.

Şu an ilerliyor ve çöp sepetindeki tek sigara izmaritini bulup çıkarıyorum. Kahverengi leke var üzerinde. Deneysel ruhla kahverengi lekeyi yalıyorum. Tadı kültabağı gibi ve ben de gerisin geri fırlatıyorum onu. Yine de, sanırım yapılası en kösnül ve maceracı şeylerden birisiydi bu.

• • •

Sabırla ağlamaya başlamasını bekledim, böylelikle kendimi o acı verici, nemli bakışlardan kurtarabilecektim.

“Neden...” Yutkundu. “Neden istiyorsun bunu?”

Burnu parıldadı.

“Bilmiyorum. Ama istiyorum. Üzgünüm.”

“Ve o -” Gözlerini kapatması için güneş gözlüklerini fiskeledi. Ağlıyordu. Yanaştım. Önce mendilinde ağladı, sonra omzumda ardından tekrar mendilinde. “O korkunç mektup.” Ürperdi.

Ve ben kımıldamadım.

“Neresi korkunçtu? Korkunç olsun diye yazılmadı ki. Söyle neresi?”

Başını çevirdi.

“İçerik ya da üslup mu? Biraz kısa gibi gelebileceğinin farkındayım, hatta nezaketsiz belki. Bunun nedeni onu yazmanın beni çok üzmüş olması.”

“Aşırı soğuk,” dedi bir İzlanda tatilini hatırlatır gibi.

Devam ettim: “Aslında, her şey ‘soğuk’ gelebilir” - öksürdüm - “tüm o yaşadıklarımızın ardından.”

Üç dakikamız kaldı. Çöp sepetine geri dönüyor ve kendi sümük ve gözyaşıma bulaşmış mendil tabakalarının altında Rachel’in rimelli yumağını buluyorum. İnceliyorum, ardından elim-

den sessizce kayıp düşmesine izin veriyorum. Şimdi onu Baba-ma Mektup’la sarıyorum.

“Ama, Rachel. Uzun zamandır düşünüyorum ve eminim ki isteklerini ve ihtiyaçlarını ben sana veremem. Bilmiyorum, belki DeForest verebilir.”

Bu kadar abes bir ismi olmasaydı keşke.

Rachel mendilinin üstünden bana sert bir bakış attı ve o an ben de ağlasam iyi olacak diye düşündüm. Fakat bu çözeceğinden daha fazla sorun yaratırdı.

“Ne söyleyebilirim ki?” diye sordum.

Keşke gitseydi. O oradayken hiçbir şey hissedemiyordum. Keşke gitseydi de huzur içinde yas tutmama izin verseydi.

Beş dakika sonra, yaptı bunu. Hakkımda tek kelime etmeden ayrıldı, sorunumun ne olduğunu sormadan, ağzımın payını verecek tek bir şey bile yapmadan. Bir hediye bıraktı ve oldukça anlamlı bir hediye. The Annotated Blake.

Ki bu bana şunu hatırlatıyor - ona gerçekten hiçbir şey vermedim, verdim mi?

Altı elliden altı ellibeşe kadar spazm geçirdim ve yıldızlar gördüm: Kusmuksuz öğürme, gözyaşsız hıçkırıklar; spazm geçiriyorum ve yıldızları seyrediyorum, diye düşündüm.

Yedide kendimi iyi hissettim. Oxford konusunu düşündüm ve kısa öykü yarışması üzerinde kurgulara başladım.

Şu an masaya doğru gidiyor ve çekmecedен taptaze bir bloknot çıkarıyorum. Ne tür bir insanım ben acaba? Yazıyorum:

Tuvalet masası aynasında Ruth yastıklara dayanmış ahmak oyun-

cak ayısını ve ahmak zenci bebeğini gördü, arkadan dik dik bakıyorlardı. Mektubu zarfa geri koydu ve zarfı da tekrar çekmeceye. Gözlerini umutsuz, amaçsız makyaj molozuna indirdi ve sonra tekrardan yukarı. Çenesindeki belli belirsiz şişe dokunarak öne doğru eğildi. Gülümlsedı. Eğer bu bir aybaşı öncesi sivilcesi değilse, diye düşündü, neydi peki?

Paragrafı baştan sona okuyorum. İki kez. Hiç de inandırıcı değil.

Pencereye doğru ilerliyorum ve saatin on ikiyi geçtiğini fark ediyorum. Sandalyede oturuyor, kenarlığından aşağı bir bacak sallandırıyorum. Dolma kalemimi dolduruyorum.

MARTIN AMIS

Rachel Dosyası

Yaşına göre oldukça zeki ve sekse son derece düşkün bir yeni yetme olan Charles, yirmisinden önce olgun bir kadınla yatmakta kararlıdır. Rachel bu iş için biçilmiş kaftandır: Çok titiz bir plan yapar, ortamı özenle planlar; her şey baştan çıkarma için uygundur ama olaylar Charles'ın beklediği gibi gelişmez...

"Amis'in küstahca kendine güvenen tarzı... hedefe; kibirli espritüellik, ustaca yaratılmış müstehcenlik, kurnaz yazınsallık, nefret, şehvet ve aşırı utangaçlık sıkın korkunç bir silah gibi."

Anthony Thwaite (Observer)
